Nelly Noel ☙ Pământurile zeilor

Nelly Noel

Pământurile zeilor

”Albe și pustii au rămas pământurile zeilor. Pașii nici unui muritor nu mai rătăcesc pe acolo. Și totuși, cine se va încumeta să înfrunte stihiile va fi răsplătit, căci în locul acela cei din vechime spun că a fost îngropată Piatra Cunoașterii. Dar Pământul și-a întors fața de la omenire, pentru că nimeni nu poate reveni viu din ținuturile de dincolo de lume…”

Partea 2

Pământurile zeilor

Cap. 15: Regina Caraibilor

"Regina Caraibilor", dintre toate vasele ancorate pe chei, era cea mai frumoasă și cea mai colorată navă. Pasarela mobilă fusese coborâtă și căpitanul își aștepta oaspeții cu tradiționalele cupe cu șampanie. Agenția turistică făcuse ca totul să fie ca în imaginația oamenilor: de unde-de nu-unde, găsise pe post de căpitan un adevărat lup de mare, cu o barbă albă de Moș-Crăciun, obrazul ars de soare și veșnica pipă în colțul gurii. Ochii omului zâmbeau veseli, cu aceea lumină în ei pe care o avea privirea celor obișnuiți cu spațiile nesfârșite și traiul în aer liber.

-Ulrich, ăsta-i vaporul? întrebă Serafina întorcându-se spre blondul care-i însoțea. Acesta făcea notă discordantă cu peisajul plin de palmieri și cu restul oamenilor, prin cămașa lui cu mâneci lungi. Dar el găsise că e mai nimerit să-și acopere brațele strălucitor de albe, decât să poarte tricoul cu mâneci scurte devenit aproape uniformă obligatorie în grupul de turiști.

-Ăsta e, confirmă Ulrich.

-Zău, n-ai fi putut să alegi ceva mai modest? Știi că nu iubim luxul ostentativ, nici Peruggio, nici eu.

Ulrich râse.

-Dacă era după capul tău, ai fi plecat în concediu într-o barcă de pescari! Nu e vorba de lux, n-am închiriat vaporul numai pentru voi doi, deși eu așa aș fi găsit firesc să fac. Dar vezi, am ținut seama de gusturile voastre, nu de ale mele.

-Ooo, mulțumesc!

Serafina se întoarse spre Giovanna și cele două se luară în brațe.

-Acum vor plânge amândouă, bombăni Ulrich. Hei, fetelor, nu vă despărțiți pentru totdeauna!

Apoi Serafina depuse un sărut pe obrazul rece al blondului. Chiar și în plin soare, Uri avea temperatura unei statui de marmură. Peruggio o îmbrățișă pe Giovanna și-și duse mâna la inimă în fața vampirului. Acesta îi luă de pe umăr geanta cu laptopul.

-Serafina, una din îndatoririle unei soții e să-i supravegheze bagajele bărbatului său. Cum îl lași să ia cu el așa o ustensilă

diabolică, menită să-i distragă atenția de la dulcea lui nevastă?

-Uri, ai înnebunit? protestă Peruggio. Cum vom ține legătura o lună de zile? În majoritatea porturilor există conexiune la internetul fără fir!

-Ideea era să vă relaxați, nu să primiți mailuri de la noi, de la John, de la Steve sau de la Iustin, cu tot felul de probleme. Sau, chiar mai rău, să vă continuați căutarea prin bibliotecile virtuale. Nu, dragule, calculatorul tău rămâne aici, iar dacă nu te astâmperi, ți-l voi arunca în mare, acum, imediat. Nici peștii nu mănâncă așa ceva, până și ei au mai multă minte!

-Uri, nu! Dar mă gândeam să ne scriem, zise Peruggio.

-Eu voi scrie, voi vă veți deconecta de toate problemele. Voi pune pe hârtie tot ce ni s-a întâmplat de când am pornit dupa tablele de smarald și voi scoate o grămadă de bani din volumul ăsta, așa cum am scos din precedentul. Vezi deci că a vă trimite în croazieră nu reprezintă din partea mea decât o investiție - n-am de gând să vă las să dați ortul popii în ploile de la Sasca, pentru că cititorii mei nu iubesc cărțile care se termină trist.

Peruggio deveni serios.

-Dar Ulrich, pe bune, trebuie să rămânem în contact unii cu alții!

-Dacă se întâmplă ceva grav, voi ști cum și unde să dau de voi, răspunse Ulrich zâmbind. Am făcut o copie după biletele voastre de croazieră, itinerarul și datele exacte sunt trecute pe verso.

-Să ai grijă de tine, șopti Peruggio. Și de Giovanna!

Blondul zâmbi arătându-și dantura impecabilă.

-Dacă cineva ne vrea răul, să poftească! Ador să văd că cina mi se zbate în farfurie!

Spusese ultimele cuvinte pe un ton scăzut, în timp ce făcea cu ochiul. Giovanna chicoti. Tinerele se mai strânseră odată în brațe, apoi Serafina și Peruggio urcară pasarela care ducea pe puntea vasului. Peste nici jumătate de oră, „Regina Caraibilor" anunța cu mugete prelungi de sirenă că ridică ancora. Însoțitorii rămași pe chei își mai fluturară o vreme batistele, până când vaporul se pierdu în zare, devenind doar un punct alb pe întinderea albastră a mării.

Din Florida, vasul naviga spre sud prin Golful Mexic, spre Marea Caraibilor de la care își luase numele. În cabine și pe cele

două punți erau nouă sute de pasageri, majoritatea cupluri trecute de prima tinerețe, care visaseră zeci de ani între zgârie-norii cenușii ai marilor orașe să-și poată permite odată concediul de vis și acum profitau din plin de soarele după care tânjiseră o viață întreagă. Ulrich alesese cu atenție, dintre multele oferte turistice ale agențiilor specializate, tocmai „Regina Caraibilor" pentru că i se dusese vestea ca fiind unul dintre cele mai liniștite vapoare. Mark, căpitanul cu barba lui albă, iubea muzica în surdină, așa încât pe nava lui, chiar dacă petrecerile țineau până la ziuă, cei obosiți și dornici de somn se puteau relaxa în voie.

În două zile, Serafina și Peruggio făcură turul complet al tuturor spațiilor rezervate pentru turiști - pe fiecare punte se găseau câte două piscine cu apă de mare, vaporul avea trei restaurante - unul internațional, unul asiatic și unul cu specialități caraibiene - cinci baruri, săli de jocuri mecanice, cazinou și o mulțime de saloane de înfrumusețare, pe care doamnele le luară cu asalt.

„Astea nu sunt pentru noi" gândi Serafina și-și trase un șezlong la soare, unde lenevi ca o pisică de la răsărit până la apus. Un observator atent ar fi băgat de seamă că inelul de pe mâna ei, cu o frumoasă clepsidră alcătuită din două triunghiuri de onix, își schimbase încet culoarea - o firavă dungă albă se ivi într-unul din triunghiuri ca și cum cineva ar fi turnat în clepsidră nisip alb de pe o plajă însorită. Peruggio luă mâna soției, îi sărută degetele și murmură:

-E bine, e în sfârșit bine! Stai la soare cât de mult poți!

Serafina nu avea nevoie să i se spună - fiecare fibră din corpul ei tânjea după căldură și lumină așa cum n-o mai făcuse niciodată, nici măcar în iernile când la Sasca zăpada ajungea la acoperișul casei.

-Ce mi se întâmplă? se neliniști ea.

-Nimic rău, iubito. Doar că fiii luminii au trăit într-o lume unde nu exista întuneric și corpurile lor erau potrivite acelui mediu. Probabil a fost o corvoadă pentru strămoșii noștri să se adapteze pe Pământ. Iar tu acum devii tot mai mult una de-a noastră, dar, vei vedea, asta îți va face plăcere. Când piatra inelului tău va fi albă ca zăpada, îți vei da seama de cât de multă energie dispui și de ce lucruri minunate poți face cu ea.

-Oh, aș vrea s-o văd deja și pe asta!

-Răbdare, nu suntem aici decât de două zile, dragostea mea.

Primele zile se scurseră după același tipic: vaporul înainta fără escală spre sud iar fericiții călători nu zăreau decât apele Golfului Mexic și, arareori, un alt vapor la orizont. Apoi urma ca peisajul să se schimbe și croaziera să devină mai variată. Era prevăzut ca „Regina Caraibilor" să acosteze în principalele porturi de pe insule, unde turiștii aveau ocazia să participe la tradiționalele carnavaluri din februarie, de dinaintea postului Paștelui, să colinde piețele aglomerate și să se delecteze cu dansul, muzica și viața creolă, pline de culoare.

Serafina și Peruggio ieșeau în fiecare dimineață din cabina lor, se așezau pe șezlonguri la soare sau înotau în piscină cât era ziua de lungă. Serile erau rezervate dansului în restaurant sau, cel mai adesea, chiar pe punte unde briza mării adia în părul lor. După anii de singurătate, Serafina își redescoperea treptat gustul pentru rochiile de seară - pe pielea ei albă, rochia de un turcoaz adânc, brodată cu argintiu, atrăgea atenția tuturor ca un magnet. Alesese mătăsuri ușoare care se unduiau pe liniile perfecte ale corpului ei la fiecare pas și la cea mai slabă pală de vânt. În ciuda faptului că cei doi tineri nu voiau să atragă atenția, destule priviri se opreau asupra lor în serile când dansau pe punte. Trupurile lor se înlănțuiau în dans într-o poezie spontană, numai a lor. Își ghiceau gesturile unul celuilalt, le anticipau, se bucurau de orice atingere, de orice mângâiere și în tot acest timp se priveau ochi în ochi, țesând o vrajă în jurul lor.

-E magie! Parcă ar fi din altă lume! exclamase o doamnă corpolentă, după ce-i privise dansând.

Tinerii se fâstâciră și se retraseră în cabina lor. „Nu te speria, iubito, e normal ca oamenii să observe cât ești de frumoasă", gândi Peruggio.

„Da, dar ultima afirmație nu mi-a prea plăcut. N-ar trebui să ne expunem astfel, intuiția oamenilor nu e de neglijat", răspunse, tot mintal, Serafina.

Dacă până atunci nu citiseră mințile celorlalți pasageri, acum o făcură. Dar turiștii nu erau un pericol - se gândeau cu toții la carnavalul care va urma, câțiva domni cam trecuți se imaginau

ținând în brațe tinere creole, fierbinți și sumar îmbrăcate, iar căpitanul Mark își zâmbea mulțumit în barbă. Făcea de douăzeci de ani același drum și oaspeții lui fuseseră mereu extrem de mulțumiți. La drept vorbind, Mark se gândea uneori și la Tommy, îngrijorat că acesta ar putea avea rău de mare. Cine era Tommy se lămuriră curând, când Mark apăru pe punte cu un soi de ghem alb și pufos pe uniforma lui impecabilă de marinar. Ghemul mieuna cu un glăscior firav și Mark îl luă în palmele lui mari ca niște lopeți, arse de soare. Micul animal se destinse și începu să toarcă.

-El e Tommy al patrulea, îl prezentă mândru căpitanul pasagerilor aflați în preajmă. Pe străbunicul lui l-am cumpărat tocmai când „Regina Caraibilor" ieșea din șantierul unde fusese construită. De douăzeci de ani vaporul n-a avut decât ape line și călătorii fără incidente și tot de-atunci nici o generație de motănei n-a avut rău de mare. El e a patra mascotă a vasului și pentru micul Tommy asta e prima călătorie, de aceea eram puțin îngrijorat. Tatăl lui e deja bătrân și nu-i prieste clima umedă, așa că l-am lăsat la țărm.

Tommy deveni alintatul și răsfățatul pasagerilor - se cățăra pe balustrada navei, se juca cu frânghiile de care atârnau colacii de salvare, dar cel mai adesea îl însoțea pe Mark, înfășurat ca un guler în jurul gâtului acestuia.

-Va ajunge ditamai monstrul, îi prezise Peruggio în râsetele celorlalți călători, în ziua când îl găsi pe micul Tommy încolăcit, dormind pe șezlongul lui.

Serafina se trezea uneori noaptea, rămânea tăcută ascultând muzica ce se auzea de pe punte, apoi adormea din nou în brațele lui Peruggio, care se încolăcea în jurul ei întocmai ca Tommy în jurul cozii, pe șezlong. Totul era minunat dar... unde naiba erau nopțile romantice după care tânjise atât? Își trecu palmele peste pielea lui Peruggio - caldă, catifelată, mirosind ca de obicei a cetină și a iarbă uscată la soare. Îi mângâie obrajii, buzele frumos conturate, ochii închiși cu genele lor lungi și arcuite, buclele de abanos ale părului ca mătasea. Îl adora, simțea din toată ființa ei bucuria de a fi acolo, cu el. Dar de ce îl privea astfel, ca un colecționar care primește un

obiect de artă incredibil, pe care l-a râvnit toată viața? Bun, plăcerea estetică era un lucru mare, dar unde era dorința, dorința simplă și omenească pentru bărbatul care cândva îi făcuse sângele să fiarbă? Ce nu era în ordine? Oboseala, epuizarea ei? Se odihnea de aproape o săptămână, asta era tot ce trebuia să facă, iar albul clepsidrei de pe deget ajunsese la jumătatea pietrei. Senzația de leșin care o apucase în clipa când îi cedase lui Amber energia propriului corp a mai revenit de atunci, dar din ce în ce mai slabă, până când a dispărut de tot. Serafina se simțea iarăși sănătoasă și puternică, așa cum fusese întotdeauna, „un drac împielițat de fată", cum zicea uneori bunica ei. Și totuși ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Ce?

Peruggio se răsuci trăgând-o spre el și punându-i capul pe pieptul lui. Murmură pe jumătate adormit:

-Iubito, nu te frământa! Mâine, la lumina soarelui, toate lucrurile vor arăta altfel.

Serafina adormi, îndoindu-se de adevărul acestor vorbe.

A doua zi își reluă plaja pe șezlong. Pielea ei albă se bronza încet, dar frumos - nu se ardea ca blondele, nu-i apăreau pete roșii pe piele ca roșcatelor, deși părul ei avea luciri de aramă și fața îi era plină de pistrui. Peruggio ieși din cabină cu un tub de cremă de protecție solară.

„Trebuie să ne prefacem, iubito, că folosim și noi așa ceva. Altfel lumea de pe-aici s-ar minuna de bronzul tău superb, la un ten așa deschis la culoare".

„Bine", răspunse în gând Serafina. „Străduiește-te să pui pe mine cât mai puțin din crema aia, dar să-ți petreci cât mai mult timp făcând acest lucru".

Peruggio zâmbi și se apucă să întindă un strat, mai mult imaginar, de cremă pe umărul Serafinei. Soarele se juca pe fețele lor, era atât de cald și de bine... Acolo unde Peruggio o atingea, umărul părea să-i ia foc. Senzația coborî spre sânii ei, ridicându-i obraznic, focul i se strecură din coșul pieptului în stomac, îi cuprinse întreg torsul și se răspândi în mâinile ei, până în vârful degetelor, apoi se infiltră în șolduri și în coapse, înnebunitor, așa cum nu mai cunoscuse nimic înainte. Ardea fără să doară, asemănător focului pe care ea însăși putea să-l producă, dar totuși diferit. Îi trezea simțurile

făcând-o să-l dorească pe iubitul ei așa cum nu-l dorise niciodată, cum nu credea că e posibil să dorească. Întinse o mână în direcția lui și căscă ochii speriată – brațul ei devenise argintiu, luminând ca soarele. „Hai de aici până nu ne vede cineva", apucă să-i transmită mintal lui Peruggio, înainte de a se trezi luată în brațe și dusă în cabină. Se rostogoliră înlănțuiți pe covor, ignorând patul care părea prea departe și se iubiră sălbatic, cu o patimă pe care n-o mai cunoscuseră nicicând. Nu avuseseră timp să încuie ușa, dar oricine ar fi intrat, și-ar fi pierdut vederea - lumina din cabină era ca și cum o bucată s-ar fi desprins din soare și ar fi căzut pe Pământ.

Serafina își reveni în îmbrățișarea lui Peruggio, caldă și liniștitoare.

-Ce-a fost asta?

-Tu ce crezi?

Peruggio îi ciufuli părul arămiu, râzând. Avea ochii atât de strălucitori cum ea nu-i mai văzuse nicicând. „O frumusețe de dincolo de lumea oamenilor", gândi Serafina.

„Iubito, bine ai venit în lumea noastră! Știu că orice fată visează la niște nopți romantice, dar noi folosim nopțile pentru somn. Zilele, în schimb...". Peruggio își lăsă fraza neterminată, dar mâna lui ocrotitoare care se odihnea pe trupul ei începu să o mângâie. Serafina simți focul renăscând și arzând-o pe dinăuntru, dar se pare că el atât aștepta. Ultimul lucru pe care Serafina îl văzu, înainte de a fi orbită de propria lumină, era piatra inelului de pe mâna ei - albă, asemenea zăpezii sărutate de soare într-o zi de început de primăvară.

„Deci e normal să se întâmple una ca asta?"

„Da, iubito, când ai devenit o fiică a luminii, Ariana ți-a promis că vei cunoaște cea mai incredibilă dintre iubiri. Exact la asta s-a referit, am știut-o dintotdeauna".

Conversau mintal - Serafina era pudică și s-ar fi jenat să vorbească despre ceea ce simțise cu voce tare dar așa, ținând mâna

lui Peruggio și transmițându-i gândurile ei, lucrurile deveneau acceptabile.

-Da, dragostea mea, de acum viața ta va fi asta, îi susură el în ureche, știind că ea adora să-i audă glasul. Vei avea parte de aceeași intensitate a trăirilor ca acum, mereu. Noi, spre deosebire de oameni, considerăm iubirea ca cea mai importantă și mai frumoasă parte a vieții noastre și nu uităm s-o cultivăm niciodată, asemenea unei flori prețioase, ca ea să ne însoțească de-a lungul întregii existențe.

-Peruggio... proorocirea că lumea fiilor luminii va renaște prin fata cu ochii ca marea crezi că se referă la noi cumva? Iar spiritul din Lacul Zânelor vorbea despre cea mai fierbinte dorință a noastră – îți doreai același lucru, acolo la lac, pe care mi-l doream și eu?

-Suntem un suflet în două trupuri, murmură Peruggio, legați pe vecie unul de celălalt. Cum crezi că mi-aș putea dori altceva decât îți dorești tu? Știu la ce te-ai gândit atunci, știu și ce ai discutat cu bunica ta la Sasca, de Crăciun. Vom avea o familie fericită, cu copii, ca orice oameni normali.

Serafina făcu ochii mari.

-Știai?

-Cum poți să crezi că n-aș fi știut? Oare nu sunt soțul tău pentru a-ți ghici și a-ți îndeplini cele mai tainice dorințe? Atât că trebuie să găsim înainte de toate piatra cunoașterii - nu o spun ca să pun misiunea Mediatorului înaintea vieții noastre comune, ci pentru că în cărțile lăsate de străbunii mei nu am găsit nimic legat de familie sau copii. Mi-e teamă pentru viața ta, pentru faptul că nu vei avea parte de aceea minimă îngrijire de care orice femeie are nevoie, că va trebui să te descurci singură - dar cu piatra cunoașterii ar fi simplu, nu? Ajunge să vrei să știi ceva și mintea ta îți aduce pe loc toate răspunsurile. Acum lucrurile sunt limpezi și se leagă în ordine unele de altele - după ce vom dobândi cunoașterea tuturor secretelor pierdute ale neamului nostru, vom putea să ducem mai departe lumea fiilor luminii - înainte de asta, ar fi o nebunie.

-Iarăși piatra, făcu Serafina. Dacă Ulrich ar fi aici, ar propune desigur ca cel care amintește primul de misiunea noastră să plătească o amendă.

Peruggio zâmbi.

-Îmi lipsește Ulrich și veștile de la el, dar dacă mi-a luat laptopul, acum n-are decât să suporte consecințele.

Alți călători coborau în porturi și luau legătura cu cei rămași acasă, dar Serafina și Peruggio evitară până și Internet-caffeurile. Se bucurau de aceea vacanță total lipsită de griji pe care și-o doriseră de amar de multă vreme. Acum zilele își schimbaseră cursul - vaporul ancora adesea, oferind turiștilor când posibilitatea vizitării unui oraș, când o plajă paradisiacă la umbra palmierilor. Toată America Centrală fierbea în febra carnavalurilor, iar seara pe punte răsunau ritmurile muzicii pasionale, de influență hispanică, sau tobele Africii negre. Serafina și Peruggio dansau în fiecare seara înlănțuiți senzual, iar noaptea dormeau neîntorși - Serafina nu se mai trezea să-și bată capul cu „ce nu e în ordine cu mine?". Ziua, când ceilalți călători băteau străzile colorate de prin porturi, ei rămâneau în cabină sau se rătăceau pe plaje pustii, departe de ochii indiscreți ai oamenilor, singuri numai ei și iubirea lor.

Într-una din seri, Peruggio și Serafina dansau ca de obicei pe punte sub clar de lună, într-un ungher liniștit izolându-se de agitația celorlalți turiști. Se auzi un zgomot, ca și cum niște pași incredibil de ușori s-ar fi apropiat din noapte.

-E Tommy, zâmbi Peruggio.

Dar se înșela. În clipa când mintea lui sesiză o prezență umană, se și simți apucat de mână și tras în colțul cel mai întunecat al punții. Un băiețel urcase la bord pe frânghiile care atârnau în jurul vasului. Era gol-pușcă, negru ca o statuie de abanos, pe trupul lui șiroia apa și răsufla ca și cum ar fi făcut un efort serios. Peruggio privi în zare, la luminile portului - să înoți noaptea până la vaporul ancorat departe de țărm era o performanță notabilă. Copilul întrebă într-un amestec de spaniolă și creolă:

-Tu ești Peruggio?

-Da, eu sunt.

-În ordine. Stăpânul alb mi te-a descris atât de bine, că te-aș fi recunoscut oricum. Uite, mi-a spus să-ți dau asta, că dacă nu, mă ucide!

Își scoase din jurul gâtului o sfoară înnodată, de care cineva legase un plic din plastic transparent, impermeabil, în care pusese un bilețel. Înainte ca Peruggio să-l poată întreba ceva, copilul sărise

deja peste bord. Se auzi un pleosc din locul unde corpul lui atinsese apa, apoi liniștea cuprinse din nou totul. Dacă n-ar fi fost dârele ude lăsate pe punte de picioarele băiatului și plicul din mâna lui Peruggio, s-ar fi zis că apariția n-a fost decât o plăsmuire a nopții cu clar de lună.

-Hai în cabină, șopti Peruggio. Dacă cineva ne-a găsit aici, e de rău!

Serafina și Peruggio se aplecară cu grijă asupra plicului. Îl șterseră de apă și-l deschiseră - înăuntru, biletul împăturit era uscat. Fusese scris cu pastă roșie și Serafina se înfioră.

-Nu e sânge, făcu Peruggio calm. E o prostie să scrii cu sânge ceva ce arunci în mare, pentru că apa dizolvă sângele. Dar oricum pasta roșie mă duce cu gândul la amicii noștri cu colți, ei adoră culoarea asta.

-Ulrich? întrebă Serafina.

-Nu, el e mai manierat - n-ar amenința cu moartea un copil.

Peruggio despături cu grijă hârtia și privi semnătura: Steve. Mesajul era sumar: „Am nevoie de competențele voastre de ingineri chimiști - vreau totul despre tetradotoxină și bufotoxină, cu cât mai detaliat, cu atât mai bine. Informațiile să ajungă în plic închis în port la Cap Haitien, sub unul din bolovanii de pe țărm. Nu vă faceți probleme, vaporul vostru va trece pe acolo. Altfel lucrurile sunt sub control. Steve. PS: Ulrich vă salută".

-Cap Haitien, murmură Serafina. Singura țară unde nu era prevăzut să acosteze „Regina Caraibilor" este Haiti. Ce caută Steve în Haiti? Dracu' să-l ia pe Uri, ce bun ar fi fost acum un laptop!

-De când se ocupă vampirii de otrăvuri? se minună Peruggio. Ce, nu le mai ajung colții?

Dar luă o foaie de hârtie și se apucă să noteze, cu scrisul lui fin:

„Steve, aici ai informațiile cerute. Am încredere că nu le vei folosi ca să ucizi pe careva, pentru că ambele sunt otrăvuri letale pentru om. Tetradotoxina se obține din secrețiile peștelui-balon care trăiește aici în Marea Caraibilor. Produce moartea prin paralizie, ea se instalează întâi asupra creierului. Este atât de toxică încât poate deveni letală chiar și unsă pe piele, dacă pielea are o zgârietură cât de minusculă. În doze extrem de mici dă senzație de moarte

aparentă, care poate dura câteva zile. Pulsul și ritmul respirației scad atât de mult în acest timp încât subiectul este de obicei considerat mort și îngropat. Efectul otrăvii este reversibil, dar creierul rămâne de cele mai multe ori puternic afectat, similar cu cel al persoanelor care se droghează de multă vreme. Nu există antidot cunoscut, care să înlăture eficace toate efectele toxice.

Bufotoxina este secretată de broasca râioasă. Era folosită în scopuri magice de alchimiști. Efectul ei este de sute de ori mai puternic decât al digitalinei - scade presiunea sângelui și duce la moarte prin infarct. În jungla amazoniană triburile băștinașe își înmoaie și astăzi săgețile în acest venin.

Ferește-te cât poți, deși nu știu ce influență poate să aibă otrava asupra sângelui de vampir, despre care Ulrich zice că e, el însuși, un toxic de temut. Eu totuși te sfătuiesc să nu bei așa ceva. Nu știu ce întreprinzi, dar fii cu băgare de seamă și cruță-i pe oamenii din jurul tău".

Peruggio reciti de două ori scrisoarea apoi o introduse într-un plic pe care nu scrise decât „Steve" și-l lipi. Cum anume va ajunge plicul într-un loc care nu era pe ruta croazierei, n-avea habar, dar Steve scrisese „nu vă faceți probleme". Tinerii își alungară din minte îngrijorarea și se lăsară furați de somn, îmbrățișați tandru ca în fiecare noapte.

Se treziră cu soarele luminând cabina. Doar plicul de pe masă mai amintea de mesajul lui Steve, pe care Peruggio, prudent, îl ascunsese între bagaje ca să nu rămână la vedere. Soarele acela cald le făcea prea tare cu ochiul – înainte de a urca pe punte, Serafina căută cu buzele însetate gura iubitului ei, iar focul se aprinse instantaneu în trupurile lor înlănțuite. Asta însemna încă un timp petrecut în așternuturi, până când strălucirea nefirească de pe pielea lor urma să dispară. De pe punte se auzeau o mulțime de pași, circulația turiștilor fiind mai animată ca în alte zile.

-Vreau să merg să văd ce se întâmplă acolo, decise Serafina.

-Bine, dragostea mea, dar ferește-te să mă atingi, altfel vom lua foc iarăși foc amândoi.

-O spui de parcă te-ar deranja, îl tachină tânăra femeie râzând.

-Dacă crezi asta, convinge-te singură cât de mult mă deranjează. Abia aștept! răspunse Peruggio râzând și el și începând să-și descheie cămașa.

-Nu, pe bune acum, trebuie să aflu ce-i cu agitația de pe punte.

-Am dat noi foc vaporului și nu știm, sugeră Peruggio.

Când ieșiră pe punte, se auzea vocea ghidului în difuzorul stației de amplificare, explicând ceva mulțimii de turiști, dar un grup mare se adunase în jurul căpitanului Mark, care avea mereu mai mult succes decât orice ghid angajat de agențiile de turism. La prova se profila o bucată de pământ muntos, cu înfățișarea paradisiacă a tuturor insulelor tropicale.

-Aceasta este „La Tortue”, insula în formă de broască țestoasă care a dat numele orașului Tortuga. Cine a auzit vreodată despre „Frăția coastei”, știe despre ce vorbesc.

Se auzi un cor de voci aprobatoare, iar o doamnă trecută binișor exclamă:

-Ah, ce n-aș da să mă răpească un pirat chipeș!

Un domn la fel de ofilit îi privi lanțul gros de aur care înconjura cele trei rânduri de guși, apoi decise în gând: „eu, unul, n-aș răpi băbătia nici dacă ar purta pe ea tot aurul din Banca Angliei”. Serafina îi citi mintea din întâmplare și făcu eforturi să rămână serioasă. Ca de obicei asta avu efect contrar, dar râsul ei se pierdu în murmurul general al vocilor.

-Ancorăm pe coasta piraților? se interesă o femeie.

-Nu! Vocea lui Mark era fermă și plutea peste tot grupul. Tortuga nu mai este o atracție turistică și agenția nu răspunde de viețile imprudenților care ar coborî în Haiti.

-De ce? vru să știe aceeași voce dinainte.

Mark nu-și pierdu calmul și nici pipa. Răspunse, mestecând coada acesteia între dinți:

-Haiti este o destinație evitată de turiști din cauza nesiguranței. Veșnica schimbare a regimurilor politice și dezastrele naturale au făcut din Haiti un loc unde mizeria și condițiile precare de trai

generează banditism. Viețile voastre nu ar fi în siguranță în acest loc.

-Ar mai fi și woodoo, precizează un bărbat, iar grupul îi primi intervenția cu un „oooo” prelung.

-Desigur, practicile de magie neagră, făcu Mark imperturbabil. Veți asista la seri folclorice cuprinzând elemente de magie în deplină siguranță, chiar aici pe vas. Pentru asta nu e nevoie să vă puneți viețile în pericol, iar experiența va fi oricum palpitantă.

Grupul se destrămă – oamenii primiseră un subiect pe care să-l comenteze. Serafina și Peruggio schimbară doar o privire rapidă între ei, dar privirea aceea spunea totul – îl citiseră pe Mark și în mintea lui stăruia teama.

„Nu pare un tip ușor de speriat, iubitule. Dacă se teme, înseamnă că știe ceva”.

Peruggio aprobă printr-o ușoară înclinare a capului și se apropie de căpitan.

-Nu vă supărați, noi lucrăm ocazional pentru National Geographic și ne interesează tot felul de povești exotice. Citeam pe undeva că, pentru a-și câștiga independența, în 1804, sclavii haitieni ar fi participat cu sutele de mii la o ceremonie woodoo și că prin asta se explică desele dezastre naturale care lovesc țara. Ați auzit despre această istorie?

Căpitanul privi cu atenție chipul deschis, prietenos al tânărului.

-Dumneata te numești…

-Sorriente, familia Sorriente, răspunse Peruggio respectuos.

-Ah, da, mi-amintesc. De cum am văzut lista de pasageri mi-am propus să vă întâlnesc. Când am tras ultima oară la țărm pentru mai mult de trei zile, de Crăciun, am urmărit la televizor un film documentar despre blestemul mumiilor egiptene. Voi l-ați realizat?

-Da, soția și eu.

-Mi-a plăcut, bravo! Deci sugerați că anumite substanțe utilizate în procesul de mumificare s-ar fi descompus generând toxine și că acestea ar fi dus la moartea unora dintre arheologi?

-Întocmai. Noi suntem, amândoi, ingineri chimiști și analiza științifică a tehnicii egiptene de mumificare ne-a condus la această concluzie. Nu poate fi vorba de nici un blestem, astea sunt simple superstiții.

Mark părea sincer interesat.

-Să înțeleg că și în cazul legendelor legate de magia haitiană ar exista o explicație similară? Să ne așteptăm la un alt film documentar pe această temă?

-Studiem încă problema, dar noi așa credem. Nu putem accepta că woodoo ar ține de paranormal.

-Nu-i rostiți numele, zise repede căpitanul. Superstiție sau nu, mă feresc să tulbur apele acestea. Nu m-am referit niciodată când am navigat pe aici la acel tip de practici și marea a fost mereu calmă și binevoitoare cu mine.

-Dar istoria legată de independența statului Haiti o puteți confirma? se amestecă în vorbă și Serafina.

-Acela e un episod cum nu se poate mai real, răspunse căpitanul. Scrie și în cărțile de școală. Haiti a fost colonie franceză și în urma revoluției din metropolă de la 1789 sclavia a fost abolită. Napoleon a reintrodus-o, disperat să asigure mâna de lucru pentru plantațiile din insulă. Sclavii au pornit un război de eliberare și contra Franței și contra statutului lor. Da, așa se spune, că au săvârșit practici specifice acestor locuri ca să-l câștige.

-Iată un subiect interesant pentru reportajele noastre, spuse Peruggio.

-Da, dar vă previn că s-ar putea să fie periculos. În Egipt ați dezgropat secrete milenare, pe când aici aveți de-a face cu forțe care încă sunt în plină acțiune.

Un om din echipaj se apropie de căpitan și-i șopti ceva la ureche.

-Bine, zise acesta, voi veni imediat. Apoi se întoarse spre cei doi tineri: îmi pare rău că datoria mă cheamă în cabina de comandă, dar vă sfătuiesc să fiți foarte prudenți. De Carlos Enrique Mayor ați auzit?

-Nu, răspunseră într-un glas Serafina și Peruggio.

-Doriți-vă să nici nu auziți.

Apoi își duse două degete la chipiu, zâmbi și plecă în urma marinarului.

Cei doi tineri se întoarseră la îndeletnicirea uzuală a turiștilor de pe un vapor, aceea de a căsca gura la țărmul care le defila prin fața ochilor.

„Ai reținut numele, iubito? Îl ucid pe Ulrich cu prima ocazie – ce bună ar fi fost acum o căutare pe Internet”.

„Ne ocupăm mai târziu de asta, dragul meu. Acum ar fi interesant să aflăm ce anume s-a stricat la unul din computerele navei”.

Mark era remarcabil de calm și părea bine dispus ca întotdeauna. Dădu câteva comenzi scurte și vasul își schimbă cursul. Majoritatea gălăgioasă a turiștilor nici nu băgă de seamă, dar Serafina și Peruggio coborâră în cabina lor și scoaseră busola și harta dintre bagaje.

-La naiba, făcu Peruggio, ne îndreptăm exact spre Cap Haitien.

-Nu pare a fi ceva grav, murmură Serafina. Dacă l-am citit bine pe Mark, unul din computerele din cabina de comandă, care își face un autotest odată la câteva ore, a semnalat defectarea unei piese. Căpitanul nu pare impresionat, dar a decis că e mai bine să solicite o piesă nouă. Reparația o va face electronistul de serviciu la bord, în timp ce nava își va continua drumul. Bănuiesc că ceilalți pasageri n-or să aibă habar de nimic.

-Nu, desigur, răspunse Peruggio. Vom ajunge la Cap Haitien înainte de răsărit, când toți dorm. Până să se trezească, vom fi deja în larg. Ciudată defecțiune – mă gândeam că ar fi posibil ca cineva să fi emis un semnal de mare putere de pe țărm, care să perturbe autotestul calculatorului.

-Cineva despre care știm prea bine că se pricepe la așa ceva, completă Serafina. Steve ar fi un candidat ideal.

Peruggio surâse.

-Exact la el mă gândeam și eu.

-Și cum vei face ca să predai scrisoarea? Dematerializarea aici pe vas ar atrage prea mult atenția, lumea ar crede că am fost loviți de un fulger din senin.

-Voi proceda ca și băiatul care mi-a înmânat mesajul lui Steve. Voi refolosi plicul lui transparent, impermeabil și voi înota până la țărm. Vaporul nu poate ancora prea departe de chei, probabil o barcă îi va aduce piesa de schimb ca să nu bată la ochi. Mark are o idee grozavă, dacă turiștii observă și întreabă ceva.

-L-ai citit?

-Da, iubito. Peruggio râse. Va spune că așteaptă un veterinar pentru diareea lui Tommy.

La trei ore după miezul nopții, motoarele „Reginei Caraibilor” fuseseră oprite și nu se mai auzeau decât valurile lovind bordajul vaporului. Peruggio îmbrăcă o cămașă neagră și niște pantaloni la fel de închiși la culoare, ca pielea lui albă să nu fie vizibilă prin apa clară. Încălecă parapetul și se lăsă să alunece lin pe una din frânghiile care spânzurau la exteriorul vasului, astfel ca să nu scoată nici un sunet când va atinge apa. Se depărtă de vapor înotând lin printre valurile călduțe, sub clar de lună. Nu se temea de nimic, nici măcar de peștele-balon. Nici o vietate nu era atrasă de sângele său argintiu. După mai puțin de jumătate de oră, ajunse la țărm, zări bolovanii indicați în misiva lui Steve și privi în jur. Nu se vedea nici țipenie de om și nu se auzea nici o mișcare, exceptând activitatea a trei indivizi care se învârteau în jurul unei bărci cu motor. Peruggio le citi gândurile și se liniști – urmau să ducă, într-adevăr, piesa de schimb pe puntea vaporului. Puse scrisoarea sub unul dintre bolovani și privi relaxat în jur. Vântul adia cald, uscându-i părul și hainele ude, mintea Serafinei îi spunea că pe vas e liniște, turiștii dorm iar Mark, calm, șede pe punte și trage din pipă, cu Tommy în brațe.

Apoi aerul începu să vibreze și temperatura plăcută a nopții caraibiene scăzu brusc. Peruggio privi atent în jur, cu toate simțurile treze – corpul său detectase magia și se aștepta să fie atacat din întuneric. În loc de asta, o siluetă de bărbat mai degrabă scund apăru din senin și se apropie de el. Omul purta o pălărie cu boruri mult prea largi, care părea că-l strivește. Peruggio se încordă – în ciuda aerului pașnic, bărbatul emana magie prin toți porii pielii. Când ajunse la câțiva zeci de pași, Peruggio îl recunoscu și șopti, cu un oftat de ușurare:

-Hei, Steve, bine te-am găsit! Mă pui să-ți ascund scrisori de amor sub pietroaie, în loc să vii tu însuți pe vas ca să afli ce te interesează?

Steve clătină din cap, vizibil necăjit.

-Nu pot veni acolo, oricât aș vrea. N-au trecut decât trei luni de la transformare și încă nu mă pot controla pe deplin în apropierea sângelui omenesc.

-Ce cauți aici? Te știam în Egipt!

-Răzbunare, șopti Steve. Dacă presupunerile mele se confirmă, n-ai idee peste ce lucru monstruos am dat și cât e răul de întins.

Peruggio deveni curios. Mintea vampirilor era opacă pentru el, așa încât trebui să întrebe:

-Despre ce vorbești? Îmi povestești și mie?

-Nu pot acum, pentru că m-ar prinde răsăritul soarelui. Și, pe lângă asta, nu am încă toate datele problemei. Informațiile de la tine nu sunt decât o părticică dintr-un angrenaj mult mai vast.

-Te pot ajuta cu ceva?

-Nu, Peruggio, m-ai ajutat deja. Dacă vrei să știi cu ce mă ocup, vorbește cu Ulrich. Ar trebui să țin legătura și cu John, dar e prea curând, așa că nu-i trimit mesaje decât creatorului meu, care mă îndrumă.

-El nu te poate ajuta? Dacă ar veni aici…

Steve scutură din cap, hotărât.

-Nu, nu înțelegi, nu e ca la oameni. Ulrich îmi dă sfaturi bune, dar nu poate face lucrurile în locul meu. Eu trebuie să-mi duc la îndeplinire răzbunarea, eu trebuie să beau sângele ucigașilor mei, altfel setea nu mă va părăsi niciodată.

Un al patrulea individ se apropie de cei trei din barcă, aducând cu sine o cutiuță mică, dreptunghiulară. Peruggio deveni atent la ei.

-Băieți, zise omul în franceză, asta aveți de dus. E un circuit integrat, să vă pună naiba să-l udați!

-Acum du-te, șopti Steve. Am legat un odgon cu o buclă la capăt de barcă, te prinzi de buclă și te duc ei până la vapor, fără efort. Și… mulțumesc pentru Amber.

-Steve, o ultimă întrebare. Ai auzit cumva de Carlos Enrique Mayor?

-De ce vrei să știi? Nu-ți stă bine capul pe umeri?

-Totuși…

-Va fi cina mea într-o seară foarte fericită pentru mine. Să-ți ajungă asta!

Apoi vampirul dispăru înghițit de negura nopții, iar Peruggio se lăsă să alunece fără zgomot în apa lină. Găsi capătul odgonului pe sub apă și se prinse de el. La cât era de ușor, oamenii din barcă nu vor avea habar că transportă pe sub apă un pasager clandestin. Își

controlă mintea ca să-și impună să nu respire pe durata cursei până la „Regina Caraibilor”, dar pentru barca rapidă distanța aceea nu însemna mai mult de două-trei minute.

Barca se lipi de corpul uriaș al navei și o scară fu coborâtă pentru cei trei pasageri. Peruggio scoase capul din apă, inspiră adânc și se scufundă sub vapor, ieșind din mare pe partea opusă celei în care urcaseră cei trei. Se cățără pompierește pe una din frânghiile atârnate de vas, binecuvântând în sinea lui inițiativa de demult a Serafinei, care-l învățase să se cațere pe orice, de la copaci la cascade de gheață, în munții din jurul Oraviței. Se tupilă pe punte, într-un ungher mai slab luminat, tocmai când Mark apăru cu veșnica lui pipă și motanul Tommy pe umăr.

-Mulțumesc, băieți, e în regulă! Defecțiunea a dispărut, nu știe nimeni cum. Dar dacă tot ați adus piesa, e bine adusă, nu strică niciodată să avem o rezervă.

„Băieții” se întoarseră cu barca la țărm, iar „Regina Caraibilor” își porni motoarele puternice. Peruggio zâmbi în sinea lui - știuse că așa se va termina toată povestea. Își stoarse hainele de apă și se strecură în cabina unde Serafina îl aștepta ca să adoarmă în brațele lui.

Cap.16: Răpăit de tobe

Pasarela fusese coborâtă și, în aplauzele furtunoase ale turiștilor, zece perechi urcară la bord, ținându-se de mână doi câte doi. Bărbați și femei erau îmbrăcați la fel, dacă e să atribuim cuvântului „îmbrăcăminte” sensul occidental al termenului: purtau slipuri minuscule dintr-un material auriu și cam atât. Asta nu însemna câtuși de puțin că-și arătau cu prea multă dărnicie pielea ca de ciocolată, din contră – femeile aveau în jurul gâtului coliere de scoici și pene multicolore de papagal, care le coborau până în talie, acoperindu-le sânii. Părul le era prins la ceafă și împodobit de asemenea cu pene, iar la glezne și la încheietura mâinilor își zornăiau brățările late, incredibil de multe. Și ei, și ele erau desculți, cu trupuri de o frumusețe sculpturală. Bărbații aveau pielea pudrată cu o pulbere aurie, amintind de legendarul El-Dorado, iar la glezne și în jurul gâtului le străluceau colane impresionante din metal aurit.

Femeile păreau că făcuseră baie într-un bazin umplut cu paiete, care li se lipiseră de piele și reflectau luminile de pe vas, în toate culorile curcubeului. Ropote de aplauze îi însoțeau peste tot, iar ei răspundeau plecându-și capetele și zâmbind larg, cu dinții lor albi, perfecți.

În spatele dansatorilor apărură cinci indivizi cu bustul gol și pantaloni largi, aurii, purtând tobe de cele mai variate mărimi, de la unele cât o farfurie la altele uriașe. Încheieturile toboșarilor erau împodobite cu brățări metalice, care scoteau clinchete plăcute la orice mișcare. Alaiul colorat îl încheiau două personaje ciudate – un vrăjitor îmbrăcat într-o mantie multicoloră de pene, care purta pe față o mască hidoasă, în stilul artei aztece și un individ în pantaloni și cămașă albă, contrastând cu costumele pestrițe ale celorlalți. Acest din urmă ins, un creol cu pielea de ciocolată, avea fața vopsită cu o substanță albă, care pe Serafina o duse cu gândul la stratul gros de lapte de var cu care se văruiau primăvara pomii în Sasca. Vrăjitorul căra după sine o covată din tablă, al cărei rost deocamdată nimeni nu putea să-l ghicească.

„Regina Caraibilor” părea construită dinadins pentru acest gen de spectacole. Puntea superioară, la care se ajungea pe o elegantă scară în spirală, acoperea doar pe jumătate puntea inferioară, dând impresia unui balcon uriaș sau a unei loji la operă. În mijlocul punții inferioare fusese adus un covor de culoarea ierbii proaspete, pe care urmau să se desfășoare dansatorii. În jurul covorului erau amplasate reflectoare multicolore și câteva videocamere. Acestea retransmiteau spectacolul către două ecrane cu diagonala de câțiva metri, montate fiecare pe câte una din punți, astfel ca totul să poată fi văzut bine de fiecare turist. Electronistul navei își avea locul lângă covorul verde, la un pupitru plin de butoane și se pregătea să mixeze imaginile și sunetul. Ospătarii celor trei restaurante se mișcau discreți prin mulțime, oferind tuturor pahare de Cuba Libre.

Vestea că Peruggio și Serafina lucrau pentru National Geographic se răspândise printre pasageri, deși tinerii voiau să-și păstreze anonimatul. Dar acest lucru se dovedi folositor, pentru că Peruggio reuși să-și instaleze trepiedul aparatului de fotografiat chiar lângă balustrada punții superioare, locul de unde se vedea cel mai bine întreaga scenă.

Tobosarii dezlănțuiră un răpăit infernal – conversația mentală rămânea singurul mod de a comunica, vocea fiind acoperită de larma grupului folcloric. Serafina se pregăti să ducă la buze paharul de băutură.

„Nu bea, iubito. Avem ocazia să studiem în largul nostru reacția oamenilor și trebuie să fim pe deplin stăpâni pe simțurile noastre”

„Parcă suntem în concediu, dragule. Și un pahar de Cuba Libre n-a îmbătat pe nimeni”.

„Nu de îmbătat e vorba. Dar acest spectacol poate să ne ofere multe. Dacă e doar un surogat pentru turiști, atunci vom face câteva poze drăguțe de vacanță, dar dacă vrăjitorul ăla chiar își va face meseria la modul serios, vom avea la ce să reflectăm”.

„La ce te aștepți?”

„Nu știu, dar aceste ritualuri magice caraibiene se spune că au darul de a elibera spiritul de trup și de a da participanților posibilitatea să intre în contact cu eul lor ascuns, cu spiritele strămoșilor sau cu tot felul de creaturi ale lumii de dincolo. Unii le descriu ca fiind experiențe extrasenzoriale profunde, care pot marca omul pentru întreaga viață”.

Serafina surâse sceptică. Nu-și lăsase în urmă de prea mult timp existența pur umană, când se lăudase cu o logică de fier și încă i se părea ciudat să se bazeze mai mult pe subconștient și intuiție decât pe mintea ei riguroasă. „Experiențe extrasenzoriale…hm, da’ de unde, Peruggio. Va fi o seară cu dansuri exotice excitante, care se va termina cu o beție cruntă cu rom cubanez”.

Peruggio zâmbi dulce Serafinei, dar rămase la părerile lui – se aștepta la mai mult decât la o simplă seară de folclor caraibian. „Sondează mințile oamenilor, iubito și vom vedea cine are dreptate”. Apoi își spuse în gând că încălcase prima lege a căsniciei – „nevasta are mereu dreptate” și începu să râdă. Dar ceva – un al șaselea simț sau poate un dar ascuns al Mediatorului – îi șoptea că în aceea noapte se va întâmpla ceva important. Își făcu de lucru reglând teleobiectivul aparatului de fotografiat. Pentru orice eventualitate, niște poze de vacanță n-ar fi stricat nimănui, măcar va avea ce să-i arate lui Ulrich la revenirea din concediu.

Serafina întoarse capul, scrutând din ochi mulțimea. Voia să-și fixeze atenția asupra unei persoane și nu știa pe cine să aleagă.

Constată cu surprindere că lângă ea luase loc exact grupul de bătrânei care visase, la începutul croazierei, la o aventură cu băștinașe fierbinți și nu prea îmbrăcate. Zâmbind în sinea ei, hotărî că găsise subiectul ideal al experimentului. În plus, grupul nu era decât la doi pași de ea și asta conta pentru cineva începător într-ale telepatiei. Își goli mintea de orice gânduri proprii, se concentră și pătrunse în creierul unuia dintre moșnegi. Văzu câteva secvențe, ca dintr-un film, apoi se retrase și privi scena de pe covorul verde prin proprii ochi – dansatorii se dezlănțuiseră în ritmul frenetic al tobelor. Reluă contactul cu mintea bătrânului și imaginea dinainte reapăru. Serafina simți că obrajii îi iau foc și-și ascunse fața la pieptul lui Peruggio.

„Ce-ai pățit, iubito?”

Serafina nu zise nimic, arătă doar spre grupul de bătrâni. Privirea lui Peruggio deveni strălucitoare și argintie.

„Ei, bravo! Nevastă-mea se uită la filme deochiate în capetele oamenilor!”

„N-am vrut, iubitule. Și oricum, ce am văzut mi s-a părut scârbos. Plus că nu înțeleg nimic!”.

„Ce nu înțelegi?”

„Păi, aveam impresia că moșul vede exact ce am citit eu în mintea lui, în nici un caz spectacolul. Parcă s-ar fi decuplat de tot de realitate. Cuba Libre nu e un drog, nu?”

„Perfect adevărat, iubito. Bătrânul era în transă, iar dacă mâine îi vei spune că a stat pe scaun toată seara și s-a uitat la un spectacol, va râde de tine. El e ferm convins că ceea ce vede cu ochii minții i se întâmplă chiar în clipa asta”.

„Îmi voi căuta alt subiect”, gândi Serafina. „O doamnă de exemplu, mintea ei va funcționa într-un mod mai decent”.

„Vezi să n-ai surprize, iubito! Eu îmi protejez creierul de cei din jur și nu mă mai gândesc decât la aparatul de fotografiat, ca să n-o iau razna de tot”.

Serafina își fixă atenția asupra unei femei aflate în apropiere, dar se scutură, oripilată.

„Ce naiba au oamenii ăștia, au înnebunit cu toții?”.

Peruggio îi puse un braț în jurul taliei. Avea un efect liniștitor și era cumva ca o apă limpede, care spăla toate acele imagini

dezgustătoare pe care ea le văzuse în mințile oamenilor.

„Ascultă muzica, iubito. Am bănuit de cum am zărit tobele acelea uriașe. Există mai multe metode pentru a lua în posesie mintea cuiva: drogurile, fumul halucinogen al unor plante, sunetele… Tobele produc și infrasunete, pe care nici noi, nici oamenii nu le pot auzi – doar Ulrich zice că le percepe din când în când. Frecvențele foarte joase interferă cu frecvențele de funcționare ale creierului uman – ăsta e un lucru dovedit. E principiul pe care se bazează învățarea în somn sau unele tehnici de hipnoză – creierul este adus cu ajutorul infrasunetelor într-o stare aflată între somn și veghe, după care subiectului i se pot induce anumite trăiri sau poate fi stimulat să facă lucruri pe care nu le-ar face în stare conștientă. Turiștii noștri cred că se distrează fiecare pe gustul lui, dar de fapt există o singură minte care conduce lucid tot grupul, cea a vrăjitorului”.

„Noi de ce nu simțim influența tobelor?”

Peruggio surâse.

„Pentru că creierele fiilor luminii funcționează într-o gamă de frecvențe diferite, mult mai înalte. Și pentru că noi avem tendința de a bloca automat tot ceea ce interpretăm ca fiind un atac mintal.”

Ansamblul de dansatori se înclină, în aplauzele și uralele asistenței. Femeile se retraseră într-un colț, iar bărbații, rămași singuri pe covor, începură o reprezentație cu torțe aprinse. După asta urmă momentul culminant al serii. Într-o engleză destul de cursivă, vrăjitorul tribal explică oamenilor că individul cu chipul vopsit în alb era un zombi, un mort pe care magia lui îl adusese la viață, făcându-și-l sclav. Acum „sclavul” executa fără crâcnire orice ordin al creatorului său, fără să simtă durere, frig sau foame.

Pe covor fu depusă o placă lunguiață dintr-un material albicios. Serafina citi cuvântul „azbest” în mintea lui Peruggio și se înfioră – oare mortului-viu i se va da foc și voiau să protejeze covorul? Când nimeni nu se mai gândea la covata adusă de vrăjitor, aceasta reapăru și fu umplută cu tăciuni încinși. Personajul cu masca pe față aruncă ceva în foc – se degajă un miros plăcut, de parcă ar fi ars ierburi aromate și se ridicară vălătuci de fum alb. Când fumul se risipi, tobosarii își întețiră ritmul și omul cu fața albă păși țeapăn și nepăsător cu picioarele goale în covata plină cu jăratic. Asistența

amuți, cu răsuflarea tăiată, dar apoi izbucni în aplauze nesfârșite. Zombi începu să danseze în foc, în ritmul tobelor. Hainele lui nu ardeau, iar pielea tălpilor îi rămânea rozalie - și le arăta mândru de fiecare dată când ridica picioarele.

„Nu-i citi pe cei doi”, auzi Serafina în gând. „Te vor simți și vor reacționa ca la un atac”. Își întoarse capul spre Peruggio, surprinzându-i o licărire argintie a irisurilor. Era convinsă că el tocmai îi citise.

„Seara caraibiană” se termină în ovațiile turiștilor și la lumina focurilor de artificii. Tinerii se retraseră în cabină de îndată ce dansatorii părăsiră vasul. Nu le plăcea îmbulzeala și voiau să rămână singuri cu gândurile lor.

-Deci, dragostea mea, ai ceva să-mi spui? începu Serafina, dornică să-și tragă soțul de limbă.

-Da, individul care-l interpreta pe mortul-viu era tot atât de mort ca tine și ca mine și probabil tălpile îi fuseseră unse cu ceva pentru numărul de magie. Dar vraciul avea un sistem de apărare a minții cum nici la John n-am mai întâlnit, și doar John a fost școlit pentru asta.

-Ai încercat să afli ce gândește?

-Nu, pentru că aș fi atras atenția asupra mea. Doar suntem în concediu și ne ferim de belele, ai uitat?

-Un lucru e sigur, făcu Serafina convinsă. Știm măcar ce caută Steve în partea asta de lume. Dacă în Caraibe vracii triburilor pot să producă printr-o metodă oarecare așa-numiții zombi, indiferent de ce natură ar fi aceștia, Steve s-a orientat după zicala „cine se aseamănă, se adună” și a venit să găsească alții ca el.

-Nu, iubito, legende cu vampiri au toate popoarele. Nu cred că Steve a venit în Haiti ca să întâlnească alți vampiri. Și-apoi ei duc de regulă o existență singuratică, cel puțin așa zicea Ulrich.

-Aș vrea să-i povestesc lui Ulrich seara caraibiană, el sigur are o părere despre magia vraciului.

-Ha, să te văd făcând asta! Cum îi vei povesti ce ai văzut în mințile oamenilor?

Serafina roși.

-Vampirul naibii, crezi că dinadins ne-a trimis încoace?

-Nu, zise Peruggio râzând. Dacă ar fi știut ce experiență îi așteaptă pe călători, ar fi venit și el cu noi.

-Dar nu poate fi hipnotizat, protestă Serafina.

-Nici nu trebuie! S-ar fi distrat de minune doar privind mutrele ametite pe care le făceau oamenii.

Până în zori, mintea veșnic activă a Serafinei produse o nouă teorie:

-Ascultă, crezi că piatra verde emite sunete? Că noi căutăm de fapt un instrument muzical? În fond despre asta era vorba, cum să eliberezi spiritul de trup ca să-i dai puterea de a stăpâni materia.

-Dacă mai amintești o singură dată, pe durata concediului, de misiunea noastră, vei fi amendată, o amenință Peruggio.

-Da? Dar eu n-am terminat! Ce poate să aibă în comun Egiptul faraonilor cu Haiti? Faptul că în ambele locuri oameni care se pretindeau stăpânitori ai magiei susțineau că pot învia morții.

Peruggio căzu pe gânduri. Simțea că de astă dată Serafina avea dreptate, dar totuși intuiția îi șoptea că în toată această istorie ceva le scapă.

-Bine, iubito! Morții sunt specialitatea lui Ulrich, îl vom vedea peste o săptămână și vom discuta cu el. Oricum, trebuie să-mi recuperez laptopul sau să-l ucid, una din două.

-Da, recuperează-ți laptopul. A doua variantă este exclusă!

Dacă Ulrich îi condusese le plecare, la întoarcerea din vacanță pe chei îi aștepta John Smith.

-S-ar zice că v-a priit luna asta pe mare, arătați amândoi mai înfloritori decât v-am văzut vreodată.

John avea dreptate – Serafina și Peruggio radiau energie și bună-dispoziție.

-Ulrich mi-a luat laptopul când am urcat pe vas și nu mai știu nimic din ceea ce s-a întâmplat în ultima lună, se plânse Peruggio.

-N-ai pierdut mare lucru! De la Steve nu am în continuare nici o veste, dar nici nu mă așteptam la așa ceva. Ulrich mi-a spus că ar fi imprudent să ia legătura cu oamenii în primul an. Așa că nu mai

corespondez decât cu Amber și cu Ulrich, atâta tot. Iar eu predau în continuare cursuri la studenți și citesc eternele rapoarte despre OZN-uri, dintre care jumătate sunt scrise de psihopați sau oameni care pur și simplu doresc un pic de atenție.

Peruggio remarcase sclipirea din ochii lui John când acesta pomenise de sora lui Steve, așa că întrebă politicos:

-Amber ce mai face?

-Oh, din ce în ce mai bine. Exerciții de recuperare de trei ori pe săptămână, scurte plimbări în fiecare zi, cred că în curând va ieși singură la cumpărături. Serafina, să știi că se gândește mult la tine și te pomenește mereu, mulțumindu-ți. La vară i-am propus s-o înscriu la un curs de dans de societate.

În spatele lui John, Peruggio îi făcu Serafinei cu ochiul. Nu trebuia să fii ghicitor în cafea ca să-ți dai seama cine va fi partenerul lui Amber la cursul de dans.

-Și Ulrich? se interesă Serafina. Știi, e frustrant să nu poți citi la distanță tocmai mințile celor cu care vrei să rămâi în contact, pentru că unul e vampir, iar alți doi – tu și Amber – vă protejați cu abilitate creierul de intruziuni.

-Ulrich mi-a mai scris, răspunse John. Ultima dată se interesa de un tip, un anume Carlos Mayor. Vă spune ceva numele ăsta?

-L-am auzit pe vas, în treacăt, zise Peruggio. Dar nu știm cine e individul.

-Cel mai mare latifundiar din Haiti, răspunse John. Mă întreb ce interese are amicul nostru colțos pe acolo.

-Asta nu știu, recunoscu Peruggio, dar dacă tot vorbim de paranormal, am asistat la o experiență interesantă pe vas – un soi de hipnoză sau transă colectivă indusă de răpăitul tobelor. Bănuiesc că erau și oarecșce infrasunete la mijloc.

-I-auzi, sună interesant! Tu mai publici în National Geographic? Mă gândesc că ar fi amatori de subiect, dacă ai și niște poze cât mai exotice.

-Să văd ce pot scoate și-ți trimit articolul ca să-ți dai cu părerea. Asta după ce îmi recuperez laptopul de la Ulrich sau îl ucid, adăugă Peruggio râzând.

John îi conduse la hotel, apoi se despărțiră. A doua zi de dimineață, tinerii urmau să ia avionul spre Europa.

-Mi-e dor de casă, murmură Serafina. Am fost plecați aproape două luni.

-Ți-e dor de cerul gri, de noroaiele din pădure și de zilele veșnic ploioase, când ai avut la dispoziție tot soarele caraibilor? întrebă Peruggio amuzat.

-Ei, și tu acum! Primăvara e atât de frumos la Sasca!

Serafina avea dreptate – era incredibil de frumos acasă. Crestele munților erau încă albe, dar pe văi ieșeau aburi din pământul proaspăt arat și în aer plutea mirosul vieții care renăștea. Ulrich și Giovanna îi conduseră acasă pe poteca din pădure – Serafina nu voia să se dematerializeze și să scurteze astfel drumul. Printre crengile golașe se strecurau timid razele unui soare cald, în timp ce vântul rece dinspre munte aducea încă iz de zăpadă. Petice de nea acopereau pe alocuri cărarea, dar, feriți de frig lângă trunchiurile bătrâne ale copacilor, ghioceii scoseseră capetele și-acum se legănau grațios în bătaia vântului. Poiana de pe culmea dealului, unde se afla de generații casa Dumitreștilor, primea soare din plin. Din această cauză omătul se topise și în locul lui răsărise un covor compact de brânduțe mov.

Serafinei îi venea să chiuie de bucurie. În loc de asta, se apucă să îngâne un cântecel, dar și această izbucnire sentimentală i se păru ciudată vampirului, care-și ridică sprâncenele a mirare.

-Lasă fetele să zburde în voie, tu să-mi povestești dacă s-a întâmplat ceva notabil în cursul croazierei, îi spuse el lui Peruggio.

-De unde vrei să știu, afurisitule, dacă m-ai lăsat fără calculator? Înghite-l și să-ți stea în gât!

Ulrch zâmbi – adora exprimările colorate și limbajul neortodox.

-Nu te-a contactat fiul meu? Mi-a cerut insistent informații despre locul în care te ascunzi.

Spusese „fiul meu” cu un fel de duioșie. Ei, poftim, vampir cu instincte paterne – să-l ia naiba! Peruggio îi relată întâlnirea cu Steve, apoi nu se putu abține să nu întrebe, plin de curiozitate:

-John spune că i-ai cerut date despre un anume Carlos Enrique Mayor, latifundiar din Haiti. Steve mi-a pomenit același nume. Ce aveți cu toții cu omul ăsta? O datorie de sânge de-a colțoșilor?

-Aș vrea să fie așa de simplu, pentru că ne-am descurca fără să amestecăm oamenii în toată istoria. Și Steve și eu ne pricepem bine-mersi să rupem beregata unui ticălos, fără să cerem ajutor. Dar individul e mai periculos decât crezi.

Peruggio observă că Ulrich coborâse vocea și arunca priviri piezișe peisajului blând.

-Are iscoade chiar și aici, șopti el. Comunitatea arabă din Timișoara geme de oamenii lui și săptămâna trecută am zărit unul învârtindu-se pe lângă casa voastră. Numai faptul că e răzbunarea lui Steve și eu nu trebuie să intervin m-a împiedicat să-l las fără suflare pe individ.

-Stai, că nu înțeleg nimic. Steve a fost ucis în Egipt, tu vorbești de o comunitate arabă și brusc apare un haitian. Ce are una cu alta?

-Are, mai multe decât îți poți imagina. Dar nu vreau ca Giovanna să afle, ea se îngrijorează din orice, spuse vampirul coborând vocea. Mai vorbim noi…

La poartă, Ulrich îi întinse lui Peruggio cheia casei, pe care acesta i-o dăduse la despărțire.

-Poftim, nerăbdătorule. Laptopul tău e pe masa din camera de zi!

Amintirile excursiei nu se stinseră prea curând. Serafina trebui să-i povestească Giovannei totul, din fir în păr și să-i arate mulțimea de poze. Cele de la spectacolul folcloric erau foarte reușite și Peruggio scrise articolul pe care i-l promisese lui John și i-l trimise prin mail. Răspunsul veni a doua zi, dis de dimineață: „Am vorbit cu cei de la NG și îl cer pentru publicare cât mai curând. John”. Ulrich se arătă și el interesat.

-Controlul minții printr-un fel de sunete? Hm, ciudat. Deși dacă stau și mă gândesc bine, când eram copil preotul din parohia noastră ne descria raiul ca pe un loc unde îngerașii plutesc pe nori și cântă la harpă. Probabil așa vrăjeau sufletele nefericiților muritori, ca să rămână de bunăvoie într-un loc unde nu poți să bei, să înjuri sau să mergi la femei.

Peruggio surâse – în ciuda existenței lui de o jumătate de mileniu, Ulrich cel colțos avea despre rai și iad exact reprezentarea unui școlar naiv. Dacă în orice alt domeniu ținuse pasul cu știința vremii, teologia reprezenta pentru el un subiect tabu pe care n-avea nicicum curajul să-l abordeze. Peruggio chiar bănuia că amicul lui pur și simplu nu suporta muzica la harpă. Dar Ulrich făcu rapid aceeași conexiune ca și Serafina între controlul minții și piatra cunoașterii, ceea ce-l puse pe fiul luminii serios pe gânduri.

Într-una din dimineți, Serafina se trezi uimită – în boluri de sticlă ardeau mici focuri colorate, un superb buchet de trandafiri roșii trona într-o vază în mijlocul mesei și tot acolo fusese așezat un pachet ambalat în hârtie aurie, legat cu o fundă roșie, uriașă.

-Ce sărbătoare e azi, iubitule?

-Una pe care am inventat-o eu. Străbunii noștri aveau o mulțime de sărbători închinate celor două stele care le luminau existența, dar când au fost debarcați cu forța pe întunecatul Pământ, le-au abandonat pe toate. Azi e echinoxul de primăvară, de-acum, timp de șase luni, zilele vor fi mai lungi decât nopțile. E timpul nostru, dragostea mea, și cum tu ești soarele meu, eu te sărbătoresc pe tine.

Serafina își trecu mâna peste chipul lui surâzător, într-o mângâiere tandră.

-A, de aceea sunt așa de veselă în ultima vreme? Ce n-aș da să țină mereu zilele astea lungi și luminoase! Mă îngrozește deja ideea unei noi ierni, deși abia am scăpat de cea care tocmai a trecut.

-Iarna viitoare ne vom fi terminat misiunea și ne vom putea petrece lunile reci în Caraibe, susură Peruggio.

-Da? Și cu acel Carlos Mayor ce vom face, dragul meu?

Firește, Serafina era la curent cu ceea ce discutaseră Ulrich și Peruggio. Ca să-i păstreze gândurile vesele, tânărul arătă spre cadoul frumos ambalat.

-Iubito, e pentru tine. Mi-ar plăcea să te uiți…

Serafina desfăcu panglica roșie și hârtia aurie. Nu știa dacă fiii luminii aveau un comportament special când primeau cadouri, așa că ea se purta ca orice om – roșea de plăcere și devenea nerăbdătoare.

Ceea ce văzu îi smulse un chiot de bucurie. Într-o ramă de lemn asortată cu mobilierul camerei fusese așezat un mic tablou pictat în ulei, în culori plăcute, pastelate. Serafina recunoscu schița lui Peruggio reprezentând-o pe ea nud, numai că, pentru a-i proteja pudoarea și a-i permite să agațe pictura pe perete, fusese desenată șezând în iarbă, ținând în poală un uriaș buchet de flori de câmp, în care predominau macii. În ochii ei albaștri, care priveau visători în zare, se oglindea cerul adânc al verii. Părul îi era strâns în coc, așa cum obișnuia să-l poarte în zilele caniculare, iar câteva bucle rebele i se arcuiau grațios pe umeri și în jurul obrajilor. Buzele îi fuseseră reprezentate ușor întredeschise – „Peruggio știe că fac așa când mă pregătesc să-l sărut”, gândi Serafina.

Fiii luminii aveau un simț estetic și talente artistice înnăscute, iar tânăra femeie era un model desăvârșit, așa că rezultatul nu putea să fie decât pe măsura frumuseții modelului.

-Mă gândeam să-ți fac plăcere în felul acesta, pentru că ai fost cea mai minunată de pe „Regina Caraibilor” și, din cauza a ceea ce suntem noi, tocmai tu nu ai fotografii în costum de baie pe punte, ca toate celelalte femei.

O lacrimă alunecă pe obrazul Serafinei – cât era de atent iubitul ei!

-Și eu n-am pregătit nici un cadou pentru tine. E nedrept că nu am nimic să-ți ofer, zise ea cu năduf.

-Nimic? Dar mi-ai dăruit totul, mi te-ai dăruit pe tine însăți și acesta e cel mai minunat cadou.

-Aș vrea să-ți pot da mai mult, dragostea mea, șopti Serafina îmbrățișându-l. Aș vrea să-ți dăruiesc copii.

Peruggio răspunse îmbrățișării strângând-o în brațe și începând s-o sărute.

-Știu, iubita mea. Va veni și ziua aceea și vom deveni cei mai fericiți părinți din lume. Dar nu acum!

Serafina se resemnă să-și imagineze acel viitor minunat pe care-l aștepta atât. Dar nu reuși să vadă în fața ochilor decât o suprafață albă, strălucitoare – ca un câmp acoperit de zăpadă, sau ca o foaie de hârtie pe care încă nimeni nu scrisese nimic, gândi ea.

În acel an, Paștele căzu devreme, la început de aprilie. Giovanna se duse din nou la Roma, lăsând-o pe Serafina să experimenteze singură delicioasa rețetă de cozonac pe care i-o dăduseră măicuțele de la San Lorenzo, de Crăciun.

„Treaba asta cu cozonacul e ca un sport”, îi explicase Serafina lui Peruggio, „totul se bazează pe antrenament”. După ce se antrenase arzând o tavă cu aluat și lăsând a doua necoaptă (vrăbiile găsiseră chiar și aceste încercări acceptabile), Serafina izbândi în fine să coacă o minunăție de cozonac care lui Peruggio i se păru „demn de un rege” și „mult peste prăjiturile lui Amber”. Serafina ar fi vrut să-și acuze soțul de subiectivism, dar se decise să aplice poveștele înțelepte ale bunicii: „lasă-ți bărbatul să aibă din când în când impresia că-i dai dreptate”.

Sărbătorile se scurseră așteptând întoarcerea Giovannei, după care era prevăzută excursia în Bucegi. Ulrich nu-și mai împodobi casa și nu participă la entuziasmul general – vampirii pur și simplu nu pot înțelege Învierea și nici renașterea naturii primăvara, pentru ei sezonul cald e perioada aceea neplăcută cu nopți prea scurte, când oamenii îmbracă haine subțiri, lăsându-și în mod tentant gâtul la vedere. Chiar dacă nu trebuia să se ferească de soare ca cei de neamul lui, Ulrich tot era îmbufnat și tinerii bănuiau că toanele lui sumbre se datorau absenței femeii iubite.

Într-una din seri, vocea lui Ulrich la telefon îi surprinse – părea de o bună-dispoziție contagioasă.

-Dacă nu v-ați planificat nimic de făcut pentru diseară, vă aștept la mine, zise vampirul. Mi-a picat un oaspete drag de la drum lung. Dar să veniți după ce se întunecă, vreau să-l las să doarmă peste zi.

Tinerii ar fi putut ajunge într-o clipă la casa de lângă lac, dar o porniră pe cărare cu mult înainte ca soarele să apună. Tufele din pădure tocmai înfloreau, răspândind în aer o mulțime de miresme îmbătătoare. Merseră mână în mână două ore, asemenea turiștilor de rând, care începuseră să-și facă apariția prin zonă. Cu rucsacii în spinare și bocanci grei în picioare, oamenii străbăteau potecile cu un

aer vesel – venise în sfârșit primăvara și muntele se dezmorțea după lunga nemișcare a iernii, chemându-i. Lângă Lacul Dracului ardea un foc și câțiva excursioniști își ridicaseră cortul pe un petic de iarbă proaspătă. Își dădură binețe cu fata și băiatul care apărură din pădure și-i invitară la focul lor.

-Umblați așa, fără bagaje la lăsatul serii? se minunară ei.

-Suntem din zonă, lămuri Serafina. Mergem la casa unui prieten și vom înnopta acolo.

-Păi, drum bun în cazul ăsta!

Întâlnirea cu acei necunoscuți aduse un nor pe fruntea albă a lui Peruggio. „Ce oameni nevinovați și cumsecade și câte miliarde mai sunt ca ei! Și nici unul nu știe ce soartă-l așteaptă dacă…” „Dacă noi ne ratăm misiunea” îi completă gândul Serafina. Părea greu să te concentrezi la ceva serios, atunci când viața izbucnea cu atâta putere în jurul tău, pretutindeni, din plante, din gâze, din fiecare frunză nou-născută a copacilor. Dar ei aveau o misiune – deși în pădurea aceea paradisiacă, piatra verde a cunoașterii și orice discuție despre ea păreau niște lucruri deplasate.

Ghiciseră dinainte – „oaspetele drag” era Steve, pe care Ulrich îl invitase din timp, știind că Giovanna va fi plecată.

-Cum ai ajuns până aici? Te lăsasem în Haiti, vru să știe Serafina.

-Călătoresc în lăzi închise, în cala vapoarelor de marfă, lămuri Steve. Iar, odată ajuns în Europa, aleg numai zboruri de noapte dintr-un oraș în altul.

-Și ziua?

-Există peste tot cimitire vechi, nu?

Serafina se înfioră. Suna lugubru…

-Ne ești dator cu o poveste, interveni Peruggio. Ce-a fost istoria de la Cap Haitien?

Ședeau cu toții în biblioteca din subsol, unde Ulrich făcuse focul în șemineu, de dragul celor doi tineri. Îi servi cu ceai cald, puse două cupe mari, pline cu sânge sintetic în fața lui Steve și a fotoliului unde luă loc el însuși, iar Steve se apucă să povestească, după ce golise cupa cu înghițituri mici, măsurate:

-Mi-am ucis asasinii în noaptea în care am ieșit din nisipul fierbinte al Saharei, prima noapte a noii mele existențe. Când le-am

băut sângele, am simțit un gust rău și creatorul meu mi-a spus că acel sânge era otrăvit cu același plutoniu care mă ucisese pe mine. Dacă nu i-aș fi omorât, oamenii aceia s-ar fi stins oricum, în urma contaminării radioactive. Asta m-a dus cu gândul la două lucruri – primul, că nu li se spusese ce rău putea să le facă acel praf alb pe care trebuiseră să mi-l administreze mie; al doilea – că ei înșiși urmau să fie reduși la tăcere. Problema mea era: de cine anume? Am rămas câteva nopți în casa unde fusesem ținut ca ostatic, o casă părăsită de la marginea orașului Cairo. Ziua mă ascundeam în subsolurile Muzeului de Arheologie, noaptea țineam casa sub observație, așteptând să vină cineva. Peste trei nopți au apărut doi indivizi – au inspectat casa, au văzut că nu-i urmărește nimeni și și-au dat drumul la gură. Pe mine nu mă puteau zări, treceam dintr-o încăpere în alta mai iute decât pot oamenii să perceapă, iar când au început să vorbească m-am furișat în spatele lor și m-am făcut una cu întunericul. Tipii ăștia nu aveau, aparent, nici o legătură cu asasinii mei, pentru că fuseseră tocmiți să fure un papirus din muzeu, pentru un colecționar american.

Mă gândeam că-mi pierd vremea cu treburi pur umane, dar nu aveam nici un fir de care să mă agăț și singura legătură dintre acești doi tipi și cei trei dinainte era casa. Rezultatul acțiunii îl cunoașteți – tipii au intrat în muzeu într-o noapte, s-au ascuns până a deschis cineva camera papirusurilor, aflată la subsol și au încercat să-l omoare pe acel om, un biet arheolog. Și-au ratat ținta de puțin, pentru că le-am distras atenția, dar am văzut esențialul – foloseau cuțitul, același soi de cuțit cu care fusese asasinat un coleg de-al meu de la agenția lui John și cu aceeași îndemânare de ucigași plătiți. N-au putut să fure nimic, pentru că i-am ucis, mânat de sete. Dar după aceea mi-a părut rău – era zi, nu-mi puteam potoli setea și redusesem la tăcere doi indivizi care mi-ar fi putut oferi informații. Le-am scurs sângele într-un vas aflat lângă perete, o amforă romană – până a venit paza, reușisem să șterg toate urmele. Noaptea m-am întors să mă hrănesc, chiar dacă sângele acela se răcise deja și se închegase. Când tot trupul te arde de sete, nu ești pretențios. Dar asta m-a făcut să fiu ceva mai atent și să pot suporta apropierea oamenilor fără să le fac rău, chiar dacă numai pentru scurte intervale de timp. M-am întors la aceeași casă de la periferie și am continuat

pânda, de astă dată convins că mă aflam pe drumul cel bun. Dar n-a fost să fie – nimeni n-a mai venit acolo, iar poliția răscolea Muzeul de Arheologie, stricându-mi somnul de peste zi. Am plecat spre sud și am vânat animale sălbatice, dar nu pentru multă vreme. După un timp poliția și-a terminat ancheta iar eu m-am întors la muzeu. Pe măsură ce mă apropiam de Cairo, gâtul începea să-mi ardă, semn că obiectul răzbunării mele era încă acolo. M-am apucat iar să amușinez în jurul aceleiași case și norocul mi-a surâs. Doi oameni au venit din nou, cu același plan – le trebuia un papirus anume pentru un colecționar american. Eram deja convins că voi da de planul unei comori desenat pe acel papirus și i-am urmărit. Au intrat noaptea în muzeu și n-au mai ucis pe nimeni, iar eu i-am lăsat să-și ducă planul la îndeplinire. Nu pricepeam cum se legau cei doi de răzbunarea mea, dar în preajma lor mă ardea gâtul mai rău decât în preajma altor oameni. Însă era esențial să las în viață măcar pe unul dintre ei și l-am lăsat. Pe celălalt l-am ucis după ce ieșiseră de la muzeu. De astă dată poliția n-a mai dat nici un comunicat de presă – fusese numai un furt, fără morți sau răniți, iar afluxul de vizitatori scăzuse dramatic după prima spargere, lucru grav pentru o țară care depinde de turism. Individul pe care l-am lăsat să trăiască nu putea păzi papirusul zi și noapte, avea și el nevoie de somn. Așa că într-una din nopți i l-am luat și l-am privit surprins: nici un plan de comoară, nici un mormânt de faraon nedescoperit, ci doar o rețetă antică despre cum să amesteci veninul cobrei cu alte substanțe pentru a da impresia de moarte aparentă. Manuscrisul era probabil contemporan Cleopatrei, fiind scris în greacă – eu, unul, nu știu să descifrez hieroglife.

Steve captase atenția cu povestea sa. Ulrich, care asculta concentrat, interveni:

-Până aici ai făcut bine, fiule. Dar povestește cum ai ajuns în Haiti.

-Păi, nu e mare lucru. A venit într-o noapte un om după papirus. Din discuția lui cu cel care săvârșise furtul, am înțeles că acesta făcea parte dintr-un soi de grupare religioasă, hotărâtă să adune toate documentele care vorbesc despre morți aparente, ca să le retragă din circuitul muzeelor. Își puneau problema reacției oamenilor dacă aceste documente ar fi fost cercetate prea atent.

Probabil Învierea lui Lazăr devenea contestabilă. Din păcate și colegul meu ucis în Egipt a avut o vină aici, pentru că a discutat în contradictoriu problema învierii cu un tip într-un bar, în auzul oricui ar fi avut chef să-i asculte. Iar printre vampiri s-a răspândit vestea că Peruggio a înviat pe unul de-al nostru, făcându-l să nu ardă la soare.

-A rezista la lumină și a învia sunt două lucruri diferite pentru un vampir, zise Ulrich. În plin soare sunt tot atât de mort și de rece cum am devenit în ziua când mi-a luat viața banda de bătăuși de la Lacul Dracului, cu sute de ani în urmă. Dar eu nu pricep de ce trebuiau furate și ascunse acele scrieri. Dimpotrivă, ele puteau să arate că așa-zisele învieri pe care le practicau preoții egipteni și diverși falși Mesia nu erau decât șarlatanie curată. În fine, asta e deja teologie și eu nu mă bag… Povestește mai departe!

-Omul care a venit după papirus l-a ucis pe hoț, iar eu m-am delectat cu sângele lui cât era cald încă.

-Treci peste asta, mormăi Ulrich. Avem oaspeți!

-Apoi l-am urmărit pe cel care luase papirusul până la Alexandria, unde a predat documentul unui alt ins care l-a ucis la rândul lui. Acesta a urcat pe un yacht de lux ancorat la țărm, iar vasul a plecat a doua zi. A trebuit să înot ca un apucat o jumătate de noapte ca să-l prind din urmă, am urcat pe punte și m-am ascuns în sala motoarelor. Surprinzător pentru genul ăsta de ambarcațiune, la bord era un fel de formațiune paramilitară care păzea vaporul cu mitraliere. Am traversat Atlanticul și, când voi mergeați să o vedeți pe Amber, eu debarcam în Haiti. Acolo am aflat că yachtul aparținea lui Carlos Enrique Mayor și că jumătate din insulă trăiește de pe o zi pe alta, din bunăvoința acestui bogătaș. Averea lui uriașă, apărută peste noapte, mi s-a părut suspectă, așa că am hotărât să aflu ce se ascunde în spatele ei. Iar acum știu!

Peruggio și Serafina se aplecară înainte în fotoliile lor, până și Ulrich își abandonase aerul relaxat și asculta cu încordare.

-Individul, continuă Steve, deține pământuri întinse pe care crește coca, precum și alte plante din care obține droguri – cânepa indiană e doar un exemplu. Dar ca nimeni să nu-l dea în gât vreodată, nu lucrează cu oameni obișnuiți – pe pământurile lui robotesc zombi.

-Lasă-mă cu poveștile, făcu Ulrich sceptic.

-Nu e poveste – supraveghetorii lui colindă satele și, când pun ochii pe un om, acesta în scurt timp se îmbolnăvește și moare. Evident că este ajutat cu tetradotoxină, din care acest Carlos deține doze mari la conacul său mai păzit decât Casa Albă. După câteva nopți omul cufundat în moarte aparentă e scos din pământ și dus pe plantație, devenind muncitorul perfect - ochii lui nu se mai pot obișnui cu lumina soarelui dar lucrează bine noaptea, are creierul zdruncinat și poveștile din satul natal l-au învățat că zombi umblă dar nu pot vorbi. Mănâncă puțin, nu cere salariu și locuiesc câteva sute în ghetouri izolate, în pădure, înconjurați cu sârmă ghimpată și paznici înarmați. Partea rea a lucrurilor, pentru Carlos Mayor, este că acești nenorociți mor destul de repede, având creierul afectat și trebuie mereu înlocuiți cu alții. De aceea el caută o formulă pentru a obține o moarte aparentă mai puțin distructivă, dar care totuși să suprime voința proprie a omului. Adună scrieri din vechime despre acest subiect, ține captiv un psihiatru la conac și se interesează de toate metodele posibile de control al minții. Știa că eu eram telepat în viața umană, deci periculos, de aceea trebuia să fiu eliminat, iar plutoniul care provoacă o agonie lungă, mult mai sinistră decât moartea prin înjunghiere, era doar un bonus care să atenționeze și alți cititori de gânduri cu ce se vor confrunta.

Peruggio și Serafina se priviră cu subînțeles. Și ei citeau gândurile, și Amber. Lui Steve nu-i scăpă privirea aceea.

-Planul lui Carlos de a vă răpi în Egipt a dat greș, din cauza apariției neprevăzute a lui John. Dar dacă voi rămâneți o vreme aici, mă voi stabili în preajma voastră ca să vă pot păzi. Voi aveți o altă misiune și afacerile domnului Mayor cu mine nu trebuie să vă distragă atenția de la misiunea voastră. Cum am mai spus-o, acest tip va constitui cina mea într-o noapte foarte fericită.

Steve îi privi pe rând.

-Cam atât pentru astăzi, onorat auditoriu. Șeherezadei îi e sete, mi s-a uscat gâtlejul de cât am vorbit.

Ulrich dispăru și reveni cu un pahar cât o halbă de bere, plin ochi cu sânge. Steve îl dădu pe gât dintr-o sorbitură, dar nimeni nu-i mai reproșă lipsa de maniere.

-Creatorule, iartă-mă că te întreb, dar ai cumva ultimul număr tipărit din National Geographic? Ticălosul de Carlos a cumpărat toate

exemplarele destinate Americii Centrale chiar de la tipografii și mă întreb de ce.

-Răpăitul tobelor, șopti Peruggio. Vrăjitorii caraibieni pot induce stări de transă oamenilor prin muzică și eu am publicat un articol pe tema asta.

Se lăsă tăcerea. Priveau toți patru spre focul care ardea în șemineu, dezmorțind atmosfera și alungând frigul din încăpere.

-Se face dimineață, o simt, remarcă Ulrich. Steve, ar fi bine să mergi la culcare. Dacă vrei, îți mai dau o cupă de sânge înainte să adormi.

-Mulțumesc, nu refuz zise Steve și când primi cupa, o bău, după părerea lui Ulrich, cu eleganță. Când se pregăti să plece din bibliotecă, îndreptându-se spre camera secretă unde Uri ținea o ladă cu pământ și unde-i făcuse culcușul, Peruggio îl opri.

-Steve, nu am decât o singură întrebare. Știu cât de mult m-ai urât și, când am vorbit cu Amber, am înțeles de ce. Ceea ce nu pricep este de ce m-ai iertat în clipa morții.

-Mi-am revăzut viața, șopti Steve abia murmurat. I-am văzut pe cei de pe navă, creaturile mici cu ochii lor negri, uriași, ca și cum ar fi fost lângă mine. Apoi te-am văzut pe tine în mintea mea și în jurul tău era un halou luminos. Cele două imagini s-au întrepătruns, s-au combinat cumva și privindu-te am înțeles că Amber avusese dreptate – tu nu erai ca ei. În clipa aceea am regretat că nu te-am lăsat să mă salvezi, dar era oricum deja prea târziu. Am murit ca om cu chipul tău în minte și am știut că dacă Ulrich îmi va îndeplini dorința și voi renaște, misiunea mea va fi să-mi răscumpăr față de tine anii în care am trăit în eroare. Încrede-te în mine și nu te voi dezamăgi.

Peruggio se ridică din fotoliu, se înclină în fața lui Steve și duse o mână la frunte și apoi la inimă.

-Gândul meu e sincer și mintea mea nu se îndoiește de tine, iar inima mea e curată.

Serafina tresări – era o formulare foarte ceremonioasă, prin care fiii luminii își exprimau considerația față de cineva. Steve își plecă ochii și-și duse mâna la frunte, așa cum salută toți cei ce nu au o inimă care bate.

-Gândul tău bun mă onorează, Mediatorule. Nu vei regreta niciodată încrederea pe care mi-o arăți.

Apoi dispăru și închise în urma lui ușa camerei secrete.

Cap.17 : Sanctuarul

-Dragule, crezi că-mi vine bine?

-Ooooo, nemaipomenit! Deși eu tot nu pricep de ce trebuie să se îmbrace o femeie care arată ca tine. Orice pui pe tine, strică impresia generală.

-Drac împielițat, bombăni Giovanna.

Își proba în fața oglinzii din dormitor noul costum de schi, pe care-l achiziționase la Roma, cu ocazia reducerilor de sfârșit de sezon. Giovanna n-avea habar să schieze și nici nu-și propusese să se apuce de așa ceva. Dar ordinul Serafinei fusese clar: „haine călduroase, fular, mănuși căciulă și ochelari de soare. Altfel nu plecăm în Bucegi, acolo e încă aproape iarnă”. Cu ochelarii de soare fusese de acord până și Ulrich, deranjat de lumina din ce în ce mai puternică a zilei. Pentru restul bagajului Giovannei nu avea însă nici o înțelegere. Dar Serafina îl luă în primire și pe el:

-Ascultă, domnul meu, ai de gând să te plimbi pe munte în acest impecabil costum de oraș? E ca și cum ți-ai lipi pe frunte o hârtie pe care ai scris „nu sunt om”. Cei îmbrăcați ca tine pe acolo ajung de regulă în fundul prăpastiei sau în grija Salvamontului, după noroc.

Până să se lămurească ce e acela Salvamont, Ulrich se trezi dotat cu un hanorac impermeabil, gros, cu bocanci și un rucsac „pentru bagajele Giovannei”. Cum până și el era de acord că o doamnă nu trebuie să-și care bagajele în spinare ca o cămilă, cocoașa, Ulrich se înhămă la curelele rucsacului fără prea multe proteste.

Giovanna venise de la Roma radioasă. Cu o zi înainte de sosirea ei, Steve dispăruse din casă, după cum îi era înțelegerea cu Ulrich.

-Fiul meu, precizează acesta, a spus că a văzut printre arabii din Timișoara câteva mutre dubioase pe care le-a remarcat și în Cairo.

Aici indivizii se pretind negustori de bumbac egiptean, dar Steve a hotărât să rămână ceva timp în zonă și să-i supravegheze. El crede că sunt oamenii lui Carlos Mayor, recrutați prin interpușii din Alexandria. Și-a amenajat o locuință decentă, pe gustul lui, într-una din criptele vechi din cimitirul din Iosefin.

Iosefin e un cartier comercial al Timișoarei, populat cândva de negustori evrei. Acum locul le fusese luat de chinezi, egipteni, sirieni, libanezi, care înțesaseră o stradă, lungă și largă, cu mici magazine situate pe ambele laturi ale străzii, prin casele bătrâne, prin curți dar și prin subsoluri. Cineva botezase în bătaie de joc strada respectivă „fâșia Gaza” și așa i-a rămas numele. Dar vadul era bun, fiind în apropierea gării principale a orașului.

Giovanna nu se mirase să afle că Steve fusese în casa de lângă lac în absența ei. Aranjamentul îi convenea și părea mulțumită. Într-o zi îi spuse Serafinei, cu zâmbetul pe buze:

-Mă bucură să știu că Ulrich se ocupă de fiul lui. Așa nu am remușcări pentru că-l abandonez când merg la Roma să-mi văd de acțiunile mele de binefacere. Iar lui faptul că are un fiu îi dă un aer aproape omenesc, de parcă nici n-ar fi vampir. Știi, mereu credeam că vampirii sunt o specie de creaturi egoiste, pentru că prin modul lor de hrănire provoacă răul celorlalți. Dar când îl aud pe Ulrich făcându-și planuri în legătură cu Steve și îngrijindu-se de el, e atât de blând și de patern că mă impresionează.

-Ei fac des treaba asta? Adică, să aibă grijă de odraslele lor, de cei pe care i-au transformat?

Giovanna clipi mirată.

-Nu știu, Serafina, dar nu cred așa ceva. Ulrich nici măcar nu-și cunoaște creatorul. Zice că vampirii noi sunt lăsați în voia sorții, nimeni nu-și bate capul cu ei pentru că se consideră că au arme destule ca să se descurce singuri.

Serafina întoarse informația aflată pe toate fețele.

-Știu eu de ce e Ulrich așa! Poate fiindcă el însuși a fost transformat pe când soția lui era însărcinată și-și doreau amândoi foarte mult acel copil. Și ea și copilul au murit, iar el a avut câteva sute de ani la dispoziție ca să-și aducă aminte de cele întâmplate. Sau pur și simplu așa e Uri, bun de felul lui.

-Nu știu, făcu Giovanna. Pe mine mă bucură că e astfel și că are grijă de Steve.

Serafina simți în cuvintele Giovannei un sens tainic, un adevăr nerostit pe care fata îl ascundea îndărătul vorbelor. Dar atât timp cât prietenii ei erau fericiți cu această existență, împreună dar fiecare cu secretele lui, ea se bucura să-i știe împăcați cu soarta și nu zise nimic.

Giovanna se trezi în zori și se repezi la fereastră. Se cazaseră la hotel seara târziu și peisajul minunat de care amintea într-una Serafina fusese înghițit de întuneric. Dar acum, dând draperiile la o parte, Giovannei îi scăpă o exclamație de surpriză. În fața ochilor ei se desfășura cel mai incredibil foto tapet de tip „peisaj cu munți”, numai că aceea minunăție nu fusese lipită pe perete, ci se întindea dincolo de geam, în trei dimensiuni, fiind cum nu se putea mai reală. Peste drum de hotel se afla un cub cenușiu de beton, în fața căruia câțiva schiori se puseseră deja la rând din zorii zilei – stația de telecabină. În spatele ei se ghicea o cărare printr-o rariște de brazi, urcând lin pe lângă un pârâu care-și săpase o albie adâncă într-un mal stâncos. Șirul brazilor se îndesa în depărtare, formând o pădure de un verde închis, deasupra căreia strălucea în soare un munte masiv, cu abrupturi impresionante și râpe verticale pline cu zăpadă. Crestetul muntelui era încununat de o cruce metalică, ce părea că plutește imaterială, la limita dintre albul zăpezii și albastrul cerului.

-Îți place, iubito?

Ulrich venise neauzit prin spatele Giovannei și acum privea și el peisajul cu ochii plini de încântare.

-Oh, e nemaipomenit!

-Foarte bine, să-ți iei aparatul de fotografiat. Din telecabină vom avea o priveliște cu adevărat spectaculoasă.

Giovanna se liniști când auzi cuvântul „telecabină”. Bănuise că muntele acela semeț trebuia urcat și asta îi dădea fiori reci pe șira spinării.

-Unde sunt Serafina și Peruggio? Vin și ei cu noi?

Ulrich râse.

-Să nu-ți imaginezi așa ceva! Sunt pe drum de o oră, au pornit pe potecă. Ei zic că astfel pot simți mai bine „spiritul locurilor”, știi tu, chestii de-alea de-ale lor. Eu nu mă bag! Dar au zis că urcușul le va lua cam trei ore, asta pentru că vor să urce ca oamenii, fără dematerializare și alte șmecherii, cică să nu tulbure energiile telurice. Mi-au spus să luăm telecabina – în spatele stâncilor masive din prim-plan, sus, e un platou aproape neted și la cinci minute de mers de stația terminus a telecabinei e o cabană. Ne-am înțeles să-i așteptăm acolo. Serafina a pomenit ceva despre mâncare bună la cabana cu pricina, cred că asta era pentru tine, nu pentru mine.

Giovanna surâse, dar se grăbi să-și pregătească bocancii și costumul de schi.

După câteva sute de pași pe malul lin al pârâului, poteca o cârmea la stânga și se înfunda în pădurea deasă de brad, urcând în serpentine strânse pe versantul abrupt. Drumul se desfășura când pe piatră, când pe pământul plin de noroi, când pe petice de zăpadă. Serafina mergea în față, folosindu-se cu abilitate de bețele de schi în porțiunile dificile. Ea cunoștea cărarea ca pe propriul buzunar și la fiecare cotitură a potecii știa cu precizie ce va urma. Tatăl ei, Iustin Dumitrescu, era un montaniard împătimit și Serafina crescuse cu dragostea de munte în sânge. Drumurile lungi, mereu în pantă, între Sasca și casă, o făcuseră să dobândească o rezistență admirabilă la efort. Acolo unde alți turiști își trăgeau sufletul cu greutate, ea se strecura cu ușurința izvorului care trece lin peste pietre. Peruggio o urma, cu un pas în spatele ei, cu același mers ușor. În anii de când erau împreună, învățase că cine nu iubea muntele, nu o iubea pe Serafina și se obișnuise cu drumurile aspre din lumea soției, drumuri suspendate deasupra abisului, între pământ și cer.

Dădură de un izvor, trecură de firul unor cascade, bogate în apă acum, primăvara, la topirea zăpezilor.

-Îți place? întrebă Serafina.

-E mai mult decât plăcere, răspunse roșind Peruggio. E de-a dreptul voluptate. Aerul de munte primăvara, cu aromele lui de zăpadă și soare, miroase exact ca pielea ta și mă face să simt furnicături în stomac.

Serafina chicoti. Asta îi aducea aminte de o întâmplare din vara trecută, când porniseră să escaladeze împreună un turn stâncos de

pe malul Nerei și, la capătul traseului, se prăbușiseră înlănțuiți în iarbă și făcuseră dragoste ca niște obsedați. „Da”, își zise ea în gând, „dar pe atunci eram oameni amândoi. Dacă am repeta acum experiența, ar izbucni o lumină care ar alerta personalul telecabinei și ne-am trezi cu pompierii și Salvamontul pe cap”. Peruggio doar surâse, încuviințând fără vorbe gândul Serafinei – dar tentația persista, incredibil de puternică.

Valea abruptă pe care urcau de mai bine de-o oră se lărgea treptat, păstrându-și panta accentuată. Poteca trecea de pe un mal pe celălalt al pârâului – în locuri cu adevărat dificile, pe peretele de stâncă pe sub care se strecura cărăruia fuseseră montate lanțuri metalice de care turiștii suferind de vertij să se poată ține. Pădurea rămase în urmă, printre peticele tot mai dese de zăpadă crescând acum jnepeni pitici, cu rădăcinile lor puternice îmbrățișând stânca.

Serafina sonda zăpada cu bețele de schi, clătinând din cap nemulțumită:

-E prea moale pentru colțari, va trebui să ne descurcăm fără ei. Și ai grijă, oricând poate porni avalanșa.

-Atunci ne rămâne dematerializarea, răspunse Peruggio. N-am de gând să înot într-o zăpadă așa de umedă și de lipicioasă.

Dar trebuiau să fie cu băgare de seamă – firul telecabinei se suprapunea peste firul cărării și mereu le treceau pe deasupra capetelor, la mare înălțime, grupuri de turiști entuziaști.

„Poate că Giovanna și Ulrich sunt printre ei” își spuse Serafina, apoi își goli mintea de orice gând și se concentră asupra chipului Giovannei. O văzu pe peronul stației din vale, îmbarcându-se în telecabină.

-Iubitule, în cabina următoare vor fi Ulrich și Giovanna. Le facem semn?

-Da, desigur!

Giovanna privea fascinată peisajul – cabina se strecura pe lângă un perete de stâncă, trecând razant pe deasupra vârfului brazilor, în timp ce poteca rămăsese mult mai jos, adâncită în vale. „Privește în jos” auzi în gând și făcu acest lucru, deși vederea prăpastiei aflate dedesubt îi cam dădea frisoane. Pe cărarea subțire ca un fir de ață, acoperită tot mai des de zăpadă, se ghiceau două siluete mici, în urcare.

-Uite, Ulrich, prietenii noștri!

Supraveghetorul telecabinei văzu și el cele două puncte care se mișcau și mormăi ceva despre imprudenții care urcă pe o potecă închisă iarna.

-Au colțarii la ei și o cordelină de avalanșă, zise Giovanna. Prietena mea știe munții ăștia de când s-a născut.

-A, asta-i altceva, spuse omul cu aceea considerație pe care adevărații oameni de munte o arată unul celuilalt.

După serpentine interminabile prevăzute cu lanțuri, Serafina și Peruggio ajunseră pe marginea platoului, aflat cu o mie de metri mai sus decât orașul din care plecaseră. Privit de la înălțime, drumul pe care urcaseră părea chiar mai dificil decât era în realitate. Poteca avea aerul că se prăbușește de-a dreptul într-o prăpastie al cărui fund era orașul cu casele care, de aici, arătau aproape ca văzute din avion. Pu buza acestei prăpăstii, chiar la marginea platoului, se afla o cabană micuță din piatră de munte, cu etaj, ancorată cu lanțuri de stâncă.

-Aici e? întrebă Peruggio.

-Nu, dragule, mai avem de mers o jumătate de oră.

Se învârtiră un pic în jurul cabanei, fără să impresioneze însă cele cinci pisici care se tolăniseră la soare – acestea deschiseră ochii cu un aer plictisit, apoi își văzură de somnul lor.

-Iată o cabană fără șoareci, zise Peruggio râzând.

Din fața căsuței se desfăceau două drumuri – unul spre dreapta, către crucea care de aici părea de un stat de om – „are treizeci și cinci de metri înălțime”, lămuri Serafina - și celălalt ducând drept înainte peste platou. O luară pe acest drum, pe sub firele liniei de telecabină, care-i însoțea ca și până acum.

Platoul nu era neted ca-n palmă, ci prezenta dealuri și văi, dar incredibil de domoale față de pantele aproape verticale pe care le urcaseră până atunci. Cărarea se îndrepta spre apus, direcție în care se vedeau câteva case risipite, contrastând prin griul lor cu albul zăpezii. Peruggio se opri și se așeză pe o piatră care se ivea din zăpadă, cu palmele pe sol. Închise ochii în fața soarelui puternic și rămase câteva clipe cufundat în tăcere.

-Simt curenți telurici, așa cum am simțit la piramide sau în pădure, la Broceliande. Sunt forțe care vin din afara lumii fizice și aici

au o poartă de intrare în lumea oamenilor.

-Crezi că…

-Nu, iubito, nu putem trece în altă dimensiune decât renunțând la corpul nostru fizic. Materia nu poate străbate bariera dintre lumi. Dar să ne încărcăm cu energie, asta putem face.

-Toți turiștii vin aici pentru acest lucru, observă Serafina. Numai că cei mai mulți nu au habar ce anume li se întâmplă.

Apoi întinse o mână înainte și arătă spre una din căsuțele care se zăreau în depărtare.

-Uite, acolo e punctul terminus al telecabinei. Iar în dreapta lui e cabana, unde ne-am dat întâlnire cu Ulrich și Giovanna.

Cabina se balansă pe cablul ei de câteva ori, apoi înaintă lin spre peron și turiștii se buluciră afară. Giovanna își roti ochii în jur, mirată – dacă în stația de jos apăruseră vânzătoarele de brânduțe, aici, pe pantele nordice, se schia de zor. Vântul care părea o prezență perpetuă în zonă șfichiuia rece – fata își ridică gulerul, apărându-și obrajii și-și trase căciula peste urechi, binecuvântând-o în gând pe Serafina – „căciulă, fular, mănuși”. Câtă dreptate avuse!

Tropăind pe cimentul stației de telecabină, Giovanna ieși în soare. Bocancii nu alunecau pe zăpadă – o adevărată plăcere, gândi ea. Se luă după ceilalți turiști, urcă niște trepte și se trezi pe un drum lat, de tractor, care ducea la o casă cu etaj aflată nu departe. Ulrich o urma, atent la fiecare pas ca iubita lui să nu se împiedice sau să nu pățească cine știe ce lucru imprevizibil. Lângă casă se opriră amândoi – lumea se fotografia în fața unei formațiuni curioase de stânci, ca niște ciuperci.

-Aici e locul de întâlnire, zise Ulrich. Serafina mi l-a descris în cele mai mici amănunte.

-Peste cât timp ar trebui să ajungă? întrebă fata.

-Păi, mai au aproape o oră.

-Foarte bine, eu știu ce voi face.

Își găsi un petic de iarbă de pe care zăpada se topise, se așeză și-și ridică ochelarii de soare pe creștet, închizând ochii. Să facă plajă era una din activitățile ei favorite, chiar dacă nu-și putea expune decât fața la soare, pentru că frigul era încă aspru.

-Mă plimb pe aici prin împrejurimi, iubito, dacă nu te deranjează, spuse Ulrich.

-Nu, dragule, dar nu te îndepărta prea mult.

Ulrich plecă – Giovanna îi auzi pașii amestecându-se cu cei ai celorlalți turiști – dar reveni peste câteva minute.

-Iubito, am găsit un cap.

-Tăiat? întrebă Giovanna fără să deschidă ochii. Conviețuirea cu un vampir o făcuse să se aștepte uneori la lucruri macabre.

-Da' de unde! E din piatră și e uriaș, la nici o sută de pași de aici. Nu vii să-l vezi?

Giovanna își abandonă – cam fără chef – locul de plajă și se luă după Ulrich, care o prinse de mână. Pe platou se găseau tot soiul de stânci bizare, pe care turiștii dădură năvală să le fotografieze.

-Ăsta e! zise Ulrich arătând un bolovan având de cel puțin două ori și jumătate înălțimea unui stat de om.

-Unde ai văzut tu cap? E ditamai pietroiul, dar cam diform. Ți-e cumva sete, dragule?

-Nu, iubito, dar stai să vezi!

Înconjurară bolovanul.

-Privește-l acum și spune-mi cum ți se pare!

-Ei, drăcie, tu chiar ai dreptate! Ăsta-i omul de care vorbea Serafina?

-Nu, acela era un tip în carne și oase, care a trăit pe vremea lui Pitagora. Ăsta pare mai degrabă Sfinxul de care zicea tot ea.

-Așa e, făcu Giovanna. Probabil Sfinxul păzește cheia enigmei sau arată calea. Încotro se uită ochii lui?

-Nu știu, busola e specialitatea tinerilor, mai bine să-i așteptăm.

Nu trebuiră să aștepte prea mult. Peruggio și Serafina apărură mergând relaxați și voioși, de parcă n-ar fi urcat cei o mie două sute de metri diferență de nivel.

-Ăsta-i Sfinxul? îi luă Ulrich în primire de cum îi văzu.

-Chiar el, răspunse râzând Serafina.

-Și încotro se uită?

Serafina își scoase busola din buzunar.

-Spre nord-vest, stabili ea.

-Ce se găsește în direcția nord-vest? vru să știe Giovanna.

-Groenlanda, i-o trânti Ulrich.

-Fii serios, nu mergem până acolo pe jos! Ceva mai aproape!

Serafina îi privi cu interes.

-Voi chiar credeți că Sfinxul arată calea către ceva?

-De ce nu? Ai tu o explicație mai bună pentru un cap de om în pustietatea asta? făcu Ulrich.

-Doar faptul că vă zgâiți la o formațiune naturală, rezultată din eroziunea pietrei de către vânturile cumplite care bat pe platou.

-Da, dar are cap de om, se încăpățână Ulrich.

-Privit numai dintr-un anumit unghi, răspunse scurt Serafina.

-Să zicem că e un fenomen natural, poate ajutat un pic de mâna omului, încercă Peruggio să-i împace. În orice caz locul e încărcat cu energie, simt asta cu fiecare fibră a corpului.

-Și-acum ce facem? Stăm aici până vom îngheța?

Giovanna întrebase cu rost – vântul bătea în rafale sălbatice, deși cerul de deasupra lor continua să rămână senin și soarele să-și răspândească razele cu dărnicie.

Peruggio scoase tacticos dintr-un buzunar al rucsacului harta munților și busola. Le cercetă câteva clipe, schimbă o privire cu Serafina, apoi vorbi:

-E un drum care pleacă de aici spre nord-vest și după câteva sute de metri o cotește spre nord. E drumul care duce la vârful numit Omul. Propun să-l urmăm.

-Acum? Ulrich sărise deja în picioare.

-Nu. Ziua e încă scurtă, iar până la vârf și înapoi am face peste trei ore, zise Serafina. Trebuie să ne lăsăm timp să cercetăm fiecare piatră, fiecare fir de iarbă și riscăm să pierdem ultima telecabină la coborâre. Înnoptăm aici, iar de dimineață plecăm spre nord-vest.

Giovanna părea speriată. Nopțile aspre pe munte nu erau chiar bucuria ei cea mai mare.

-E abia trecut de amiază, bombăni ea.

-Da, dar pe munte îți lași mereu timp pentru situații neprevăzute. Eu n-am chef nici să alerg, nici să orbecăiesc noaptea prin pădure. Și-apoi am rezervat cu mult timp înainte locuri la cabană.

Serafina vorbise autoritar, ca omul care știe ce spune. Giovanna lăsă capul în jos – prietena ei era cea care se pricepea la munți, nu ea.

Înconjurară cabana principală și dădură de o construcție mică, cu acoperiș de tablă coborând în pantă până la pământ.

-E pentru ca zăpada să se scurgă mai ușor, explică Serafina. Apoi surâse încurajator către Giovanna, care construia în gând cele mai apocaliptice scenarii: se imagina într-un sac de dormit, așternut direct pe podeaua tare ca piatra sau spălându-se înfrigurată în zăpadă.

Serafina intră în căsuța care părea construită pentru păpuși, nu pentru oameni. Se aplecă și coborî câteva trepte, apoi se îndreptă și privi în jur: casa avea o fundație solidă și adâncă, așa că geamul care, văzut din exterior, se găsea la nivelul solului, se afla de fapt pe jumătatea unui perete. Înăuntru trebăluia o femeie care le zâmbi de cum intrară.

-Vă așteptam. Sper că vă convine căsuța. Are lumină electrică, apă caldă și încălzire cu gaz metan. Restaurantul e în cabana mare, e deschis până la miezul nopții.

Giovanna se înseninã – apă caldă și încălzire, promitea să fie ca în paradis.

-Mulțumesc, spuse încântată Serafina și femeia plecă.

În căsuță era cald și bine. Avea o sală principală cu o masă și câteva scaune, un dulap de bucătărie și o plită electrică, iar din spatele încăperii o ușă se deschidea spre o baie mare și frumoasă. O scară de lemn ducea spre dormitorul aflat sub acoperișul țuguiat. Erau acolo mai multe paturi suprapuse, prevăzute fiecare cu câte o plapumă impresionantă. Pe jos fuseseră așternute petice de blană.

-Unde ai găsit comoara asta? întrebă Giovanna cu ochii râzând de bucurie.

-Dacă crezi că ai venit aici ca să mori pe munte, te înșeli, replică Serafina. Lăsați-vă bagajele prin cameră și cine are chef de o plimbare, să poftească!

La căderea întunericului, Giovanna era arsă de soare și frântă de oboseală. Mai era și un pic invidioasă, dar nu voia s-o arate: Serafina și Peruggio păreau fără astâmpăr și aveau o energie inepuizabilă, iar Ulrich, odată ce soarele apusese, prindea viață ca o adevărată făptură a nopții. A doua zi porniră devreme – frigul era aspru și pe platou nu se zărea nici picior de turist.

-Prima telecabină ajunge sus după ora nouă, lămuri Serafina absența excursioniștilor.

Ea deschidea drumul, urmată de Giovanna și Ulrich, iar Peruggio venea în urma lor. Cărarea era largă – „uneori circulă pe aici o mașină de teren, care aprovizionează cabana aflată chiar pe vârf”, precizează Serafina. Urcau domol, dar peisajul deveni cu totul alb, peticele de iarbă împuținându-se cu fiecare metru câștigat în altitudine. Giovanna era încântată – își imaginase că va fi o povară, dar se descurca bine pe drumul ușor. După mai bine de o oră de mers, Serafina se opri. Șoseaua forestieră cobora lin într-o vale, înconjura un bloc masiv de stâncă, apoi cotea la dreapta urcând până la două clădiri micuțe.

-Iată unde trebuie să ajungem, zise ea.

-Și unde-i vârful? întrebă Giovanna.

-Păi, cabana și stația meteo sunt chiar pe vârf. De acolo, ori încotro te-ai duce, nu poți decât să cobori.

Giovanna tăcu, încercând să înțeleagă cele auzite. Părerile ei despre noțiunea de vârf de munte suferiseră o corecție majoră. În fața blocului de stâncă de la care pornea în sus ultima serpentină a șoselei, Peruggio avu un moment de ezitare.

-Vrei să ne oprim, dragul meu? întrebă Serafina.

-Da, dar nu acum, ci la coborâre. Ceva îmi spune că vom bate drumul până pe vârf degeaba.

-Asta-i culmea, pufni Ulrich. Adică toată povestea pe care ați susținut-o până acum n-a existat?

-Ba da, istețule, dar încearcă să judeci ca un om. Unde crezi că s-ar stabili un eremit singuratic, pe vârful bătut de vânturi și zăpezi, sau la adăpostul unor stânci care-i oferă un pic de protecție față de vitregia naturii?

Ulrich privi mirat spre Peruggio.

-Aici, hm… cam ai dreptate. Și atunci ce căutăm pe vârf?

-Ca de obicei, informații, făcu Peruggio calm și nu mai zise nimic altceva.

Peste un sfert de oră se opreau cu toții pe vârf – un monolit de piatră uriaș, orizontal și perfect neted, exceptând o excrescență ca un bolovan aproape rotund. Pe el fuseseră ridicate două clădiri – o

cabană fără etaj, micuță și stația meteo. Peruggio dădu zăpada la o parte, așezându-se pe piatra vârfului.

-Intră în cabană, zise Serafina către Ulrich - și cumpără-i Giovannei o supă caldă sau un ceai, că merită din plin. Eu rămân cu soțul meu.

Serafina se așează la rândul ei.

-Lasă-ți mintea liberă de orice gând, șopti Peruggio. Dacă e ceva aici legat de căutarea noastră, ne vom da seama. Apoi își împleti degetele mâinii cu ale ei și închise ochii. Serafina îi urmă exemplul.

În mintea ei era întuneric – apoi o lumină izbucni de undeva din depărtare și văzu un foc arzând. Era noapte. Pe ultima porțiune a potecii urcau oameni cu torțe în mâini, iar focul pe care-l văzuse ardea chiar pe vârf. Oamenii aceia purtau bărbi neîngrijite, aveau arcuri cu săgeți și haine țesute rudimentar, acoperite cu piei de animale. Cele câteva femei din procesiune își împletiseră părul în cozi lungi care le atârnau pe spate, iar fustele lor măturau pământul. În ciuda îmbrăcămintei extrem de simple, erau foarte frumoase. Oamenii ajunseră lângă foc și fiecare depuse pe rug ceva ce adusese cu el – câteva picături de ulei sau vin, miere, pepite de aur nativ sau mici figuri de ceramică reprezentând animale de sacrificiu. Preotul înteți focul și îngenunche cu toții, ridicând mâinile spre cer.

Degetele lui Peruggio se desprinseră de ale Serafinei și viziunea pieri. Ședeau iarăși pe monolit, soarele le strălucea deasupra capetelor și nu se vedea nici țipenie de om, doar din cabană se auzea glasul Giovannei, lăudând supa fierbinte. Ochii lui Peruggio erau argintii…

-Deci ce am aflat? întrebă Serafina.

-Că locul acesta e fost cândva un sanctuar. Asta explică energia pe care oamenii o simt, venind pe munte. Rugăciunile celor de demult au adus din lumea imaterială energie și ea a rămas aici. Așa iau naștere toate locurile considerate benefice de pe Pământ. Strămunii noștri înțelegeau fenomenul și au scris despre asta.

-Și cu ce ne ajută în căutarea noastră?

-Știm că Zamolxis a existat, că a fost aici și că a slujit zeilor în locul acesta. Și mai știm că, fiind om, nu avea cum să trăiască pe un

vârf de munte, ci undeva mai jos.

-E o peșteră mare la două-trei ore de mers de locul acesta. Niște sihaștri au locuit acolo din Evul Mediu, zise Serafina. Acum e un schit la intrarea în peșteră și o mănăstire în apropiere.

Peruggio clătină din cap.

-Nu, căutăm ceva mult mai vechi. Și-apoi cum să-l duci pe Ulrich la mănăstire?

Serafina râse. Da, era un argument de luat în seamă. Soțul ei rămase cu ochii ațintiți la drumul pe care veniseră.

-E ceva cu monolitul pe lângă care am trecut, ceva ce mă intrigă. Am simțit valuri de energie și aici, pe vârf și la capul de om căruia îi zici Sfinxul, dar cel mai puternic radia energia pământului lângă acel monolit. Și mai e și forma lui. Dacă Sfinxul a fost nițel ajustat de mâna omului, și piatra aceea a fost, cu siguranță.

-Coborâm să vedem, hotărî Serafina.

Ușor de zis! Giovanna voia poze cu cabana, cu uriașul câine Saint-Bernard care dormita pașnic pe prag, cu peisajul văzut de pe vârf, cu tot ce putea încape pe senzorul aparatului de fotografiat.

-O pornim înainte și ne veți ajunge din urmă, sugeră Serafina. Giovanna fu de acord – de pe vârf, monolitul era la un sfert de oră de mers și se contura clar în lumina strălucitoare a zilei de primăvară.

Peruggio se opri la baza blocului masiv de stâncă, înalt cât o casă cu două sau trei etaje. Privită din drum, partea anterioară a blocului, legată de rest doar la bază, închipuia o siluetă cu un cap perfect rotund și forme rotunjite, feminine.

-Parc-ar fi un porumbel cu aripile strânse, sau o femeie, observă Serafina.

Peruggio tresări.

-Ambele au o semnificație mistică fără echivoc, explică el. Femeia este zeița primordială a pământului, Geea, natura-mamă, cea dintâi divinitate pe care a cunoscut-o omenirea. Iar pasărea are în toate culturile semnificația legăturii dintre omul aflat pe pământ și zeii din cer, începând cu miturile condorului din Anzi și terminând cu porumbelul lui Noe din Biblie. Iar o femeie-pasăre nu poate simboliza decât legătura dintre cele două elemente – zeița-mamă a omenirii, ființa atotputernică, celestă și pământeană în același timp.

-Sugerezi că Zamolxis ar fi găsit și ar fi refolosit un sanctuar mai vechi, ridicat aici de triburi încă în epoca matriarhatului?

-Nu sugerez, spuse încet Peruggio. Dar nici nu exclud. Și-apoi societăți antice destul de evoluate, care nu mai trăiau în matriarhat, aveau zeități feminine puternice – Isis, Atena, Hera, Afrodita…

-Ariana, murmură Serafina.

-Da, în primul rând Ariana, strămoașa noastră care a adăugat o picătură din sângele ei la crearea omenirii. Atât că pe ea nu a considerat-o nimeni zeiță, din moment ce a pierdut un război și a fost exilată într-o lume potrivnică. Și-apoi Ariana a murit pe Pământ, iar zeii trebuie să fie eterni, cel puțin în închipuirea credincioșilor lor.

-Aș vrea să știu unde a fost înmormântată, șopti Serafina. Am văzut-o, dar numai ca pe un spirit imaterial.

-Nu spera să-i găsești mormântul vreodată. De la moartea ei s-au scurs zeci, poate sute de mii de ani. Fața Pământului s-a schimbat de nenumărate ori de atunci – munții s-au tocit și s-au înălțat alți munți, mările au devenit pustiuri…

-Crezi că n-o vom mai revedea niciodată? Că spiritul ei a plecat după ce tu ai devenit Mediatorul?

-Spiritele fiilor luminii se întorceau prin reincarnare, spuse Peruggio. Dar ea a murit ca om și eu n-am nici un răspuns la întrebarea ta.

Serafina dădu ocol monolitului, ceea ce nu era ușor, pentru că stânca izbucnea verticală dintr-un pământ vălurit, cu pante puternice. Cum nu găsi nimic ciudat, se apucă să facă fotografii iar la sfârșit se așeză la baza siluetei de femeie.

-Aici e plăcut, constată ea, măcar nu bate vântul. E chiar cald, dacă stau să mă gândesc bine.

-E cald pentru că locul radiază energie telurică, iubito. Pune mâna pe stâncă și spune-mi ce simți.

-Furnicături în degete, răspunse Serafina. E ca atunci când te-am atins pentru prima oară și ochii îți erau argintii.

-Și-acum nu mai simți asta când mă atingi? o tachină Peruggio.

-Oh, să-ți spun ce simt acum?

Se luară în brațe la adăpostul monolitului. Buzele lui Peruggio lunecară umede peste buzele Serafinei.

-Te doresc din tot corpul și din tot sufletul meu, șopti ea.

-Și eu, dragostea mea. Dar suntem pe un drum bătut și turiștii ne pot vedea de la kilometri distanță.

Serafina se desprinse din îmbrățișare cu un oftat de regret.

-Ăsta e farmecul acestei căsnicii, constată ea cu un ușor zâmbet sarcastic, că trebuie să ne ascundem mereu ca doi copii de liceu în fața părinților. Apoi făcu ochii mari: în locul unde atinsese monolitul când se îmbrățișaseră, stânca deveni luminoasă. Ce e asta, iubitule?

-Un surplus de energie, cred. Se va scurge în pământ, fii liniștită. Vezi?

Îi arătă cu mâna o linie ca un fulger, sclipitoare, ducând la baza monolitului unde zăpada începu brusc să se topească. Serafina clipi des din ochi și se lăsă pe vine, studiind pământul ivit pe neașteptate dintre zăpezi.

-Pare interesant, murmură ea. Vezi și tu?

Bineînțeles că văzuse – literele erau acolo, imposibil de ignorat. O scriere săpată în piatră, la baza stâncii, care se continua sub pământ – o scriere în greaca veche!

Ulrich își întoarse privirile spre monolit și nu-și văzu prietenii.

-Oare unde au dispărut Peruggio și Serafina?

Giovanna deschise ochii, după ce-și pusese ochelarii de soare. Ca de obicei, întrebarea lui Ulrich o surprinse făcând plajă.

-Probabil s-au săturat să ne aștepte și au luat-o înainte spre căbănuța noastră. Noroc că le putem vedea urmele pe zăpadă și că drumul e atât de ușor încât cred că m-aș descurca până și singură.

-Nu ne lasă ei aici, o contrazise Ulrich. Și-apoi de la monolit nu pleacă nici un fel de urme, exceptându-le pe ale noastre de când am venit încoace. Înseamnă că se învârt încă pe lângă monolit, iar dacă fac asta…

-Au găsit ceva, completă Giovanna.

Se simți luată în brațe - Ulrich cobora panta în fugă, asemenea unei vijelii dezlănțuite. Peste cinci minute, se opreau la baza stâncii, unde Serafina și Peruggio dădeau pământul la o parte cu două lopățele micuțe.

-Hei, ce-i asta? De unde aveți lopețile?

-Din rucsaci, răspunse cu naturalețe Serafina. Le-am luat cu noi azi-dimineață. Știi, în caz de avalanșă sunt ideale. Iar „asta” e o

inscripție, dacă nu mă înșel.

Ulrich îi luă lopata din mână.

-Peruggio dă-te și tu la o parte!

Fiii luminii sunt frumoși și sensibili, dar când e vorba de săpatul în pământ, un vampir, obișnuit cu asta, chiar și ziua-n amiaza mare face cât o colonie de cârtițe. Lui Ulrich nu-i luă decât câteva secunde să dezgroape toată inscripția, care se întindea cu jumătate de metru sub nivelul solului. Aparatele de fotografiat începură să țăcănească. Peruggio citea și traducea în același timp:

-„Albe și pustii au rămas pământurile zeilor. Pașii nici unui muritor nu mai rătăcesc pe acolo. Și totuși, cine se va încumeta să înfrunte stihiile va fi răsplătit, căci în locul acela cei din vechime spun că a fost îngropată Piatra Cunoașterii. Dar Pământul și-a întors fața de la omenire, pentru că nimeni nu poate reveni viu din ținuturile de dincolo de lume…”

Peruggio își copie textul pe un carnețel. Rămaseră tăcuți, privindu-se lung unii pe alții. Neputând răbda încordarea care plutea în aer, Ulrich izbucni:

-Voi sunteți cei care vreți să mergeți în Himalaya, nu eu! V-am prevenit, să nu vă plângeți dacă vă lăsați oasele pe coclauri!

Cap. 18 : Cea mai frumoasă zi

Serafina adora să-și vadă soțul meșterind în jurul casei, asta dădea existenței lor un aer de normalitate umană.

-Mă miră că bunicul tău n-a avut el ideea asta înaintea mea, dar măcar pot să mă laud că am îmbunătățit și eu cu ceva cuibul nostru perfect, zise el.

-Bunicul era om, răspunse Serafina, îi plăcea soarele dar nu făcuse o obsesie pentru el, așa ca noi.

Ideea de care vorbea Peruggio și pe care tocmai o punea în practică era o masă mare și o bancă lungă, comodă. Urma să le plaseze în curte, la soare, ca să-și petreacă acolo zilele lungi de vară. Acum era la faza cuielor și a scândurilor, dar se descurca admirabil cu ustensilele din magazia de scule a casei și Serafina se gândea deja la culoarea viitoarei mobile.

-Verde? întrebă Peruggio. Oamenii au de regulă în grădini bănci verzi.

-Verde, acceptă Serafina. Dar să fie diferită de tot ce am văzut până acum. Ce zici de verde cu modele florale? Ceva inspirat de florile de pe pajiște?

-Maci roșii, zise Peruggio râzând și făcându-i cu ochiul.

Când apărură Ulrich și Giovanna, găsiră masa și banca terminate.

-Genial, făcu Giovanna. E cel mai bun loc de plajă din câte am văzut până acum; pot să mă așez?

-Poți, dacă s-a uscat vopseaua, replică Peruggio vesel.

Se uscase, spre dezamăgirea lui Ulrich, care se hlizea încercând să-și imagineze fundul iubitei vopsit în verde cu roșu. Se așezară toți patru – de la întoarcerea din Bucegi, fiecare făcuse cercetări pe cont propriu și acum se adunau pentru prima oară ca să-și discute planurile de viitor. Peruggio aduse din casă hârtie, creioane și carnețelul în care notase textul găsit pe stâncă.

-Ceea ce știm cu certitudine, începu el, este că piatra cunoașterii se găsește într-adevăr pe Pământ și nu în altă parte. Tot e ceva!

-Pământurile zeilor sunt un nonsens, bombăni Ulrich. Eu am mai spus-o, zeii n-au ce să caute pe Pământ, locuința lor e cerul!

-Da? Tu ești cel care a amintit pentru prima oară de Himalaya.

Serafina deschise carnețelul și citi:

1. Himalaya – Everest
2. Caucaz – Muntele Elbrus
3. Tibet – muntele Kailas
4. Turcia – Ararat
5. Grecia – Olimp
6. Japonia – muntele Fuji
7. Statele Unite – Munții Stâncoși
8. Australia – Uluru

-Ce-i asta? izbucni Ulrich.

-Lista munților care în mitologia popoarelor sunt considerați locuri sfinte și sălaș al zeilor, răspunse Serafina. Să-i luăm pe rând: Everestul în limba șerpașilor înseamnă „zeița mamă a pământului”. Corespunde perfect descrierii – zăpezi veșnice, climă dură, riscuri

foarte mari pentru orice expediție. Elbrus e locul unde legendele îl plasează pe Prometeu înlănțuit. Kailas e muntele sfânt al tibetanilor – poți obține iluminarea în locul acela. Pe Ararat s-ar fi oprit arca lui Noe. Despre Olimp n-are rost să vorbesc, dar l-aș scoate de pe listă, pentru că l-am urcat și nu e acoperit de zăpezi veșnice. Fuji e muntele sfânt al Japoniei. Legendele spun că într-o peșteră din cuprinsul lui s-ar odihni soarele peste noapte. În Munții Stâncoși au fost sanctuarele pieilor roșii. Dintre toți oamenii, mintea lor mi se pare cea mai capabilă să simtă energiile naturii, pentru că ei încă nu s-au rupt de ea și n-au abandonat-o în favoarea civilizației. Din stânca Uluru se trag aborigenii din Australia, care ar fi fost creați din piatra ei roșie. Acești aborigeni vorbesc în poveștile lor despre începuturile lumii, în „vremea visării”. Interesantă exprimare pentru ceea ce pe mine mă duce cu gândul la un somn indus hipnotic!

-Uluru n-are zăpadă, observă Ulrich.

-Acum nu, într-adevăr. Dar nu știm dacă inscripția nu reflectă cumva o realitate de dinainte de potop, când repartiția zonelor climatice ale Pământului era diferită de cea de azi. Și încă n-am terminat lista, continuă Serafina. Bănuiesc că legendele popoarelor nordice sunt pline de munți, dar pe ele nu le-am cercetat încă și nici pe cele ale Americii de Sud. Cam multe locuri pentru numai un an și trei luni, timpul care ne-a rămas, nu?

-Ce-s alea ținuturi de dincolo de lume? N-are sens, ar însemna să găsești capătul unei sfere.

-Ulrich, fii constructiv, îl apostrofă Serafina. Ironia ta e distructivă.

-Eu credeam că e doar mușcătoare, rânji vampirul la propria glumă.

-„Dincolo de lume”, reluă Serafina cu infinită răbdare, însemna dincolo de lumea Mediteranei, unde se stabiliseră coloniile grecești. În afară de Olimp și de Ararat, cam totul de pe lista mea era „dincolo de lume” în accepțiunea grecilor antici.

Peruggio dispăru în casă și reveni cu un obiect strălucitor în mână. Obiectul acela smulse exclamații de mirare lui Ulrich și Giovannei. Serafina îl cunoștea prea bine și totuși rămase surprinsă când își văzu soțul arătându-l prietenilor. Era o carte, cu filele aurii și scrisul negru, într-o copertă din aur și nestemate. Lucrătura aceea

era probabil cel mai minunat artefact de pe Pământ, dar provenea din afara lui. Serafina recunoscuse „Cartea Străbunilor”, istoria lumii din care proveneau strămoșii lui Peruggio. Acesta puse cu infinită grijă cartea pe masă, iar ea se deschise singură, la o pagină înfățișând o hartă.

-Iată originalul după care a fost copiată harta amiralului turc Piri Reis, cea considerată inexplicabilă. Reprezintă până și țărmurile exacte ale Antarcticii, care au fost trasate recent din satelit, fiind sub gheață. Vă arăt cartea din mai multe motive – întâi, ca să vedeți că popoarele antice nu erau nici pe departe atât de limitate în cunoștințele lor de geografie cum credem azi, ele moșteniseră din negura timpului o cunoaștere avansată, pe care noi abia o redescoperim. Și al doilea motiv este ca să vă atrag atenția că Zamolxis a scris despre lucruri care au precedat cu mult epoca lui. Clima Pământului a suferit schimbări majore – nimeni nu ne garantează că stihiile naturii de care vorbea el se manifestă încă și acum în același loc. Nu cumva ținutul zeilor e azi undeva la tropice?

-Și nebunul ăsta vrea să mă care cu el în Himalaya, bombăni Giovanna arătând spre Ulrich.

-Dar e logic, făcu vampirul. Pământurile zeilor nu puteau fi decât aproape de cer, iar în masivul Himalaya sunt cei mai înalți munți. Acolo trebuie să mergem și nu în altă parte!

-Probabil ai dreptate, zise Peruggio împăciuitor. Dar nu putem pleca așa, fără pregătirea unei expediții și mai ales nu putem pleca oricând. Perioada ideală e în august – septembrie, înaintea musonului. Până atunci avem destulă vreme să ne documentăm și să finalizăm lista cu posibilele pământuri ale zeilor. Orice idee e binevenită!

-Adică să pierdem vremea până la toamnă?

Peruggio avu o strălufgerare dură a privirii, intimidantă chiar și pentru un vampir. Dar vorbi calm, așa cum o făcea de obicei:

-Ulrich, dragule, de ce ai avea mai multă înțelegere pentru Steve decât pentru Serafina? Știu că îl protejezi, că e fiul tău, dar mai știu și că în primul an lasă numai cadavre în urma lui. Încerc să înțeleg că e răzbunarea lui la mijloc și că lucrul ăsta se va schimba, deși nu-mi place. Am acceptat că aceasta e legea voastră, că numai ucigându-i pe cei care v-au făcut rău vă puteți găsi liniștea, dar

acceptă și tu că, așa cum pentru Steve e primul an ca vampir și pentru soția mea e primul an ca fiică a luminii. Asta înseamnă că suportă greu frigul și întunericul. Vreau să-i dăruiesc măcar câteva săptămâni de vară adevărată la casa bunicilor ei, să se bucure de soare și de lumină, de pajiștea plină cu flori și de vântul cald care aduce miros de fân cosit. E greu pentru tine să înțelegi așa ceva?

-Înțeleg doar că toanele tale de îndrăgostit îți pot compromite misiunea, de care depinde soarta Pământului. Strașnic, n-am ce zice!

-Uri, murmură Giovanna, nu fii rău!

-Nu sunt rău, sunt logic, cum îi place Serafinei să spună.

-Fiii luminii, continuă Peruggio, erau ființe raționale și logice. Și-au creat lumea perfectă prin forța propriilor gânduri. Și totuși își ascultau mai presus de orice inima. Nu poți greși atunci când mergi pe calea iubirii, asta e sigur!

-Ce romantic, oftă Giovanna.

-Și ce imbecil, adăugă Ulrich.

Serafina nu spuse nimic, mângâia doar mâna soțului ei.

-Alegerea ta e greșită, se încăpățână Ulrich. Lumea perfectă a străbunilor tăi a pierit într-un război pe care ei au refuzat să-l poarte, pentru că ar fi contravenit principiilor lor. Trezește-te, băiete, nu repeta greșelile unei lumi pierdute.

-Lumea aceea nu s-a pierdut, șopti Peruggio. Serafina și eu suntem încă în viață.

-Schimbă-te, Peruggio, folosește-ți mintea și găsește pământurile zeilor, dacă există așa ceva. Lasă visele, nu e momentul pentru ele. Poți să te schimbi, făcu încrezător vampirul.

-Și tu, dragul meu, îți poți schimba obiceiurile alimentare, ciripi Giovanna. Diseară îți voi da ceai de sunătoare la cină!

-Dumnezeu a făcut corpul femeii ca să fie frumos și bun de iubit, dar dracul (iartă-mă, șefu') i-a dat mintea, bombăni Ulrich și se ridică de la masă.

-Misoginule, strigară după el într-un glas Giovanna și Serafina.

Peruggio zâmbi.

-Va trebui să-l împac cumva, pentru că are și el dreptate de multe ori și pentru că mi-e prieten. Dar nu pot fi de acord – te schimbi atunci când vrei acest lucru, nu atunci când simți că el

contravine inimii tale. Nu sunt Mediator pentru că aș fi un tip inteligent sau aș face alegeri înțelepte pentru viitor – nu, am fost ales pentru că simt ce e bine să fac. Iar acum știu că tot ce-mi doresc pe lume e să-mi petrec vara asta cu soția mea la Sasca – e prima ei vară ca fiică a luminii.

-Nu fii îngrijorat, Ulrich nu e supărat pe tine, spuse Giovanna zâmbind. Ăsta e doar blestematul de comportament de vampir care nu admite să fie contrazis, crede că are mereu dreptate și în afară de asta, vrea în ruptul capului să meargă în Himalaya.

-Să se ducă învârtindu-se. Cale bătută! îi ură Peruggio.

Ulrich reuși performanța de a fi supărat o săptămână întreagă, ceea ce n-o împiedica de fel pe Giovanna să-și viziteze prietenii. După șapte zile, Uri apăru în curtea Serafinei, cu aerul că-i face un hatâr Giovannei. Peruggio însă îl luă în primire.

-Vezi ce scrie aici?

Îi puse un ziar în față, care titra pe prima pagină: „încă o dispariție neelucidată printre comercianții arabi din fâșia Gaza a Timișoarei”. Ulrich făcu cea mai nevinovată figură din câte era în stare să producă.

-Da, și? Ce am eu cu asta?

-Tu poate că nu ai, dar e sigur mâna fiului tău, sau, ca să fiu exact, colții lui. Înțelege că nu mi-e indiferent ce se întâmplă și nici nu pot admite ca, pentru așa-zisa noastră protecție, să decimeze populația orașului.

-Dacă asta îți liniștește conștiința sensibilă, Steve nu omoară pentru protecția ta, ci pentru răzbunarea lui. Nu m-ai cunoscut acum cinci sute de ani, Peruggio. Eram ca el – nou-născut, însetat de sânge și dornic să-mi răzbun propria moarte. Capetele tâlharilor din banda răspopitului au căzut unul câte unul, fie că asistaseră la uciderea mea sau aveau vreo legătură cu ea, fie că nu. Iar când n-a mai rămas picior de tâlhar în zonă, oamenii cinstiți din Oravița și din împrejurimi au răsuflat ușurați. Nu ne poți înțelege în bunătatea ta

ipocrită, dar suntem ca hienele care curăță pădurea de hoituri. Steve n-ar omorî nici un om cumsecade.

-Nu mă face pe mine ipocrit! Și eu am avut cândva de ales între a lăsa viața unor ticăloși sau a le-o lua. Dacă aș fi ales altfel, Pământul probabil n-ar mai exista acum. Crede-mă, nu-mi pare rău, dar totuși prețuiesc viața mai presus de orice altceva și vreau să evit masacrul pe care-l face Steve la Timișoara. Și-apoi știi, nimeni nu iubește hienele…

-Știu că nu suntem iubiți, Peruggio, dar nu ne pasă. Ajunge să fim temuți ca să ne fie bine. Poate că și ție ți-ar fi bine să fii temut – decât să cauți piatra aia idioată și niște pământuri care de fapt sunt în cer sau n-au existat decât în povești, mai folositor ar fi să scornești o armă eficace, iar dacă tipii ăia din altă lume vor veni pe Pământ, n-au decât să poftească! Îi vom bate de s-o țină minte altă dată!

Ulrich ridicase vocea. Peruggio îi răspunse calm:

-Rostul meu e viața, nu moartea. Nu pot face ce-mi ceri, deși s-ar putea să ai dreptate și să fie mai simplu decât găsirea pietrei. Dar n-aș mai fi eu însumi, n-aș fi Mediatorul și când voi da ochii cu strămoșii mei, se vor rușina de mine. Am crezut că tu vei înțelege asta, fiindcă de fapt ai un suflet tare bun.

-Ba nu am suflet deloc, sunt vampir! Norocul tău este că ai zeama aia infectă și argintie în loc de sânge și că i-am jurat bunicii Serafinei că nu mă voi atinge niciodată de familia voastră, că altfel te-aș sfâșia chiar acum!

-Ulrich, păstrează-ți calmul și judecata dreaptă. Știi bine că greșești și că spui vorbele astea la furie.

Dar vampirul sărise deja în picioare și se pregătea să plece.

-Nu mai vreau să am niciodată de-a face cu tine, Peruggio Sorriente. Lumina și întunericul nu pot sta la aceeași masă!

Apoi se întoarse către Giovanna și-i spuse tare și clar, ca toată lumea să audă:

-Plec, fiindcă nu sunt dorit aici. Știi singură drumul spre casă, așa că poți să mai rămâi, dacă vrei, la foștii mei prieteni.

Dispăru pe cărarea din pădure, înghițit de frunzișul verde și des. Serafina, Peruggio și Giovanna se priviră câteva minute bune în

tăcere, până când lăsară pe rând ochii în jos. Serafina își șterse pe furiș o lacrimă.

-A fost prietenul de nădejde al bunicii mele, al părinților și al meu. Ce s-a întâmplat cu el acum, deodată?

-Orgolii de vampir, răspunse Peruggio. De o săptămână fierbe așa, de când n-am vrut să-i fac pe plac și să luăm primul avion spre Himalaya. Nu spun că aș avea dreptate în refuzul meu, vreau doar argumente serioase ca să întreprindem călătoria aceea riscantă.

Apoi se prinse cu mâinile de tâmple, apăsându-și degetele până i se albiră.

-Nu știu ce am, dar m-a apucat o durere de cap teribilă. Probabil cearta asta nu mi-a făcut bine. Îmi pare rău, fetelor, că a trebuit să auziți așa ceva.

-Ba eu cred că nu cearta e de vină.

O priviră uimiți pe Giovanna, care până atunci stătuse înlemnită ca o statuie.

-Ce vrei să spui?

-Că pe tine nu te doare capul fiindcă te-ai certat cu el. Ci pentru că legea voastră, a fiilor luminii, vă pedepsește în felul acesta atunci când mințiți, chiar dacă nu vă mințiți decât pe voi înșivă. În sinea ta știi prea bine că nu e vorba de orgoliu rănit, ci de ceva mult mai adânc – l-ai atacat în singurul punct care-l doare până și pe el, vampirul insensibil. Te-ai luat de fiul său.

Peruggio făcu ochii mari.

-Crezi că…

-Da, răspunse Giovanna. Cred că s-a atașat de Steve la modul pur uman al unui tată care ține la fiul lui. De altfel are o fotografie a lui Steve în dormitor și o privește de fiecare dată în zori, înainte de a merge la culcare.

-Atunci, dacă e așa cum spui, e bine. Atât timp cât îți iubești copilul, nu poți să fii un om rău. Sper că asta se aplică și la vampiri, n-am de unde știi.

-De-acum va arde din nou la soare? îl iscodi Giovanna.

-Nu. Darul pe care i l-am dat nu-l iau înapoi, pentru că încă sunt convins că e un tip de treabă și că-l merită. Rămâne însă condiționat de bună purtare: nu are voie să ucidă.

-Nu va ucide niciodată, răspunse ferm Giovanna. Nu e în stare de nici un lucru rău.

Serafina își șterse din nou ochii în lacrimi. „Înainte de a deveni o fiică a luminii, nu plângeam atât de des”, gândi ea. „Sensibilitatea asta exagerată nu e întotdeauna un lucru bun”.

-Nu știu cum și când, dar simt că Ulrich se va întoarce, murmură ea.

Din ziua aceea lucrurile luară o întorsătură puțin ciudată – pe Ulrich nu-l mai văzură, de parcă intrase în pământ. Ziarele nu mai relatară nimic despre vreo moarte sau dispariție suspectă în Timișoara, iar Giovanna își luase obiceiul să-i caute pe tineri imediat după prânz, ca să poată ajunge înapoi la casa de lângă lac înainte de lăsarea întunericului. Serafina, care se descurca din ce în ce mai bine cu noile ei talente, o conducea uneori până la lac în zbor, cu viteză fulgerătoare, dar evita porțiunea finală a potecii, cea dintre lac și casă. Se întorcea însă adesea pe jos prin pădurea aflată în penumbra înserării, sperând să zărească părul blond al vampirului sau să-i audă pasul ușor prin iarbă. Zadarnic – Ulrich dispăruse. Doar aerul vesel al Giovannei dovedea că el încă mai era prezent în viața ei, dar ea evita, plină de tact, până și să-i pomenească numele în fața prietenilor.

-Ce-i voi spune bunicii, când va veni aici la vară și va întreba de Ulrich? făcu Serafina încurcată, într-o zi în care era singură cu Peruggio.

-Doar adevărul, iubito. Bunica ta e o femeie înțeleaptă și va judeca totul cu propria minte.

-Cât aș vrea un sfat de la ea! Poate știe cum să-l împăcăm pe Ulrich, izbucni Serafina. Și Giovanna, draga de ea, mi se pare ruptă în două – noaptea cu el, după-amiezele cu noi, când mai are timp de ea însăși?

-Cred că va avea, dragostea mea. Am auzit-o spunând că pleacă iar la Roma în vacanța de vară. Trebuie să fim cu ochii în patru, sper că Ulrich nu va face prostii de singurătate sau de plictiseală.

-Vom fi singuri, constată Serafina. Tot răul spre bine – casa noastră e departe de orice drum umblat, turiștii se rătăcesc rar pe aici și ne vom putea petrece vremea împreună, numai noi doi și

soarele de deasupra noastră, fără teama de a fi văzuți, fără chinul de a părea altceva decât suntem. Nu e minunat?

În loc de orice alt răspuns, Peruggio o strânse în brațe. Pentru prima oară se bucura de absența lui Ulrich. Acesta obișnuia să apară neauzit și neanunțat, furișându-se cu pașii lui ușori și făcând aluzii răutăcioase de câte ori îi surprindea îmbrățișați sau sărutându-se. Se lăuda într-una că vampirii sunt niște amanți fabuloși, nu avea nici o reținere să vorbească despre lucrurile cele mai personale și mai tainice, distrându-se când îl vedea pe micul Peruggio roșind și fâstâcindu-se. De gura lui, tinerii trebuiau adesea să fugă de pe peluza însorită, refugiindu-se în umbra dormitorului și ignorând pajiștea care le făcea cu ochiul..

Într-o zi, când Peruggio scosese din magazia de unelte mașina de tuns iarba, Serafina veni și-și trecu degetele peste pieptul lui, descheindu-i nasturii cămășii.

-Te rog să nu tai iarba decât de lângă drum și pe cea crescută de-a lungul gardului.

Îi făcu complice cu ochiul și Peruggio revăzu în minte curtea inundată de maci roșii – scena se petrecuse în urmă cu aproape un an, ei erau încă oameni și se iubiseră pentru prima oară printre macii aceia care crescuseră cât să-i acopere cu totul, ca un covor de mătase.

-Am înțeles, râse el, vrei să avem parte de maci și anul acesta.

-Tu nu vrei asta?

-Vreau doar ceva mult mai simplu, răspunse Peruggio cu ochii strălucitori – vreau să am parte de tine.

Peruggio nu credea că așa ceva e posibil – trăia, cu ochii deschiși, cel mai frumos dintre vise, unul halucinant de frumos. Acoperită de florile roșii, în singurătate și liniște, în fine fără eternele tachinări enervante ale lui Ulrich, Serafina reuși să uite de tot și de toate și să se abandoneze bucuriei de a fi a lui. Soarele generos le mângâia trupurile înlănțuite, făcându-i să nu aibă nevoie nici de mâncare, nici de odihnă, ci doar unul de celălalt și de iubirea lor împărtășită. Pielea Serafinei preluase aroma fânețelor însorite, părul ei lung se revărsa ca o flacără pe verdele crud al ierbii, corpul ei minunat i se dăruia iubitului fără opreliști și fără temeri. Grijile, dacă avuseseră vreodată griji, zburaseră departe, foarte departe…Casa

păru toată ziua luminată de doi sori, cel de pe cer și cel din curte, amândoi la fel de strălucitori.

Când soarele apunea pe după copaci, Serafina se ridică din îmbrățișarea macilor, moleșită, murmurând:

-Asta a fost cea mai frumoasă zi din viața mea de până acum, cu adevărat cea mai frumoasă!

Peruggio intră în casă căutându-i o jachetă care s-o ferească de răcoarea înserării. Când reveni în curte, Serafina, cu pielea ușor strălucitoare, părea un astru într-o mare de licurici.

-Știi de ce ne-a fost atât de bine azi, iubito? E ziua solstițiului de vară, cea mai lungă zi a anului.

-Da? Înseamnă că de mâine zilele se scurtează. Păcat!

O spusese ca pe o constatare, fără aceea stare de melancolie pe care o trăia de fiecare dată când atingea subiectul zilelor scurte și mohorâte ale iernii. Părea că se detașase de amintirea ploilor interminabile și a cerului sumbru, de parcă acestea ar fi făcut parte dintr-un coșmar, din cele pe care lumina zorilor le risipește într-o clipă.

-Ai depășit greutățile primului an, deși nu ești o fiică a luminii decât de zece luni, îi susură Peruggio, cu buzele la urechea ei. Dar deja nu te mai pot deranja zilele scurte și întunericul, ți-ai regăsit veselia și admirabila ta putere de a lupta, care nu s-a lăsat înfrântă niciodată. Dacă ai ști cât sunt de fericit!

Știa, cum să nu știe? Îi auzea gândurile, îi simțea emoțiile, se contopiseră cu atâta forță încât fiecare din ei se dizolvase în ființa celuilalt. Oare nu acesta era sublimul, absolutul?

-Soarele meu ești tu, spuse simplu Serafina. Nu mă voi mai teme niciodată, pentru că voi ști că ești mereu cu mine.

Peruggio își trecu încetișor mâna prin părul ei - era un gest pe care ea îl adora. Apoi îi întoarse fața spre el, privind-o adânc în ochi, cu irisurile lui strălucitoare.

-Iubito, de-acum, vei vedea, ne va merge bine. Am lăsat amândoi în urmă ezitările, îndoielile, alergătura fără rost și căutările zadarnice. Suntem unul al celuilalt și suntem puternici împreună – nimeni și nimic nu poate desface asta și nu ne poate sta împotrivă. Sunt sigur că vom trece cu bine de toate încercările – o știu ca pe un

adevăr de care sunt convins până în adâncul sufletului. Cum m-am putut îndoi vreodată?

-Fiii luminii nu mint niciodată, murmură Serafina pe jumătate adormită. Peruggio o ridică în brațe și o purtă în casă, unde nu ea se trezi decât a doua zi dimineață, când soarele se ridicase deja în înaltul cerului.

Iustin veni în concediu pentru o săptămână, să-și vadă fata și ginerele. Se așeză pe bancă, la masa din curte, privi în jur și dădu din cap aprobator.

-Bună treabă ai făcut, Peruggio, băiete. Mereu am zis că ești un tip de ispravă!

Peruggio roși încântat. Nu era obișnuit cu laudele și faptul că socrul său părea împăcat cu alegerea Serafinei îl umplea de bucurie.

Bunica apăru pentru obișnuita vacanță de o lună la aer curat și-i găsi pe tineri „înfloritori”, după cum ea însăși se exprimase. Peruggio era fericit de fiecare dată la vederea ei – din toată familia Dumitrescu, bătrâna fusese singura care încurajase de la început dragostea Serafinei pentru frumosul, dar prea timidul și delicatul Peruggio.

-Sunteți amândoi tot mai frumoși, pe zi ce trece, spuse ea. Orb să fie cineva și tot ar vedea cât sunteți de potriviți unul cu celălalt și cât de bine merge viața voastră împreună.

-Ar fi o problemă, începu Peruggio pe un ton ezitant. Am pierdut un prieten drag și asta ne întristează.

-Aoleu, un deces printre cunoscuți?

-Da, răspunse Serafina, dar un deces de acum cinci sute de ani și o despărțire recentă.

-Nesimțitul de vampir, cumva?

-Eu am fost de vină, recunoscu Peruggio. L-am apostrofat că Steve, fiul lui, nu se poate controla. Îmi pare foarte rău acum, dar e târziu – Ulrich a spus că nu vrea să ne mai vadă niciodată.

-El zice altfel, făcu bătrâna liniștită. A venit la mine să se lamenteze că nu-l iubiți îndeajuns. Când l-am luat la bani mărunți, a

mărturisit totul – că a vrut să plece în Himalaya și voi n-ați fost de acord să-l însoțiți. Ei bine, în clipa aceea m-am repezit să-i spun și eu părerea mea și nu l-am lăsat să vorbească despre altceva până când nu m-a ascultat.

Tinerii se priviră uimiți.

-Poți să ne-o spui și nouă?

-Desigur. L-am sfătuit să vă lase în pace pentru o vreme și să nu se mai amestece în viața voastră. Ulrich e foarte încântat că după sute de ani de singurătate are în sfârșit o companie al cărei sânge nu-i răscolește setea, dar gândește totul egoist, prin prisma timpului infinit pe care îl are la dispoziție. Probabil nu-și mai aduce aminte ce înseamnă primul an de căsnicie și cât de inoportuni sunt amicii atunci când vrei să rămâi singur cu cine ți-e drag.

-Păi, din punctul ăsta de vedere nu ne pare prea rău că a plecat, dar ne doare că ruptura e definitivă. Și mă gândesc adesea la prietena mea Giovanna, care acum trebuie să se împartă între el și noi, zise Serafina.

Bătrâna îi zâmbi nepoatei.

-Fetițo, nu te neliniști. Ulrich a rupt-o și cu mine de câteva ori, la el e mereu pentru totdeauna. Norocul e că supărarea îi trece repede. Vampirii sunt ființe nomade prin definiție. Dacă s-ar stabili întru-un loc prea mult, oamenii și-ar da seama că ei nu îmbătrânesc. Nu au o casă a lor decât pentru un timp care în existența lor milenară e extrem de scurt, așa că, vrând-nevrând, își petrec o bună parte a vremii călătorind. Iar cu voi Ulrich a descoperit farmecul călătoriilor în grup, el, care era un solitar ca toți ai lui. Numai că asta nu-i dă dreptul să pună stăpânire pe viața voastră. Sunteți proprii voștri stăpâni – dacă vreți să mergeți undeva, plecați, dacă nu, rămâneți pe loc.

-Deci nu crezi că s-a supărat din cauza lui Steve? Că noi am spus ceva ce nu trebuia despre fiul lui?

-Fetițo, poate ai dreptate și Steve era motivul real al supărării. De fapt și eu l-am cam întrebat ce e cu crimele din orașul nostru și s-a grăbit să-mi răspundă că n-au fost decât patru și că și-au meritat soarta. Știți și voi cum sunt ei, viața nu prea contează după părerea lor. Dar eu continui să am încredere că Ulrich e un băiat bun și că se va întoarce la voi. De fapt, e simplu de aflat dacă vă este prieten sau

nu. Uitați-vă în jurul vostru atunci când veți fi cu adevărat la ananghie - și știu că veți fi, pentru că nu vă feriți de belele. Când toți oamenii vor fugi de lângă voi și vor rămâne doar câțiva, hotărâți să înfrunte soarta împreună cu voi, aceia să știți că sunt prieteni sinceri.

-Să încerc să-l împac? întrebă Peruggio.

-Nu, dragule, ești prea bun și prea sensibil, iar el, ca un măgar ce este, e în stare să te trateze cu duritate. Lasă-l în pace, el e cel care s-a supărat, el trebuie să vină la tine ca să se împace. Dar nu te aștepta să-și ceară scuze vreodată – orgoliul de vampir e într-adevăr nelimitat.

-Și Steve? vru să știe Serafina. Să nu mai reluăm discuția, dacă asta l-a supărat atât de mult pe Ulrich?

-Dacă l-a supărat, e un semn bun, afirmă bunica zâmbind. E o reacție atât de firească și de umană să ții cel mai mult pe lume la odrasla ta, de parcă Ulrich nici n-ar fi vampir. E ceva frumos, ceva ce merită să laud la el – vei vedea, într-o zi vei înțelege acel fel de dragoste și-ți vei da seama că nu se compară cu nimic din ce ai simțit până atunci.

Serafina nu răspunse, rămase gânditoare. Parcă despre așa o iubire îi vorbise și Giovanna cândva, nu?

Cap.19: Teama de întuneric

Bunica se trezise, ca de obicei, în zori. Când prima rază de soare a zilei atinse peluza și gardul casei, ea pusese deja la fiert ibricul de alamă cu praful de cafea proaspăt râșnită, care răspândea o aromă tentantă. Cu pasul ușor ca o părere, Peruggio se furișă în bucătărie.

-Parcă ți-am mai spus odată, demult, că doar bătrânii n-au somn. Tu de ce nu dormi? îl întâmpină bunica.

-De griji, răspunse tânărul oftând.

-Nu merge bine căutarea voastră?

-Nici asta, dar nu e principalul lucru care mă îngrijorează. Serafina… s-a temut vreodată de întuneric?

Bătrâna zâmbi.

-Nepoata mea a fost un drac de fată, nu s-a temut de nimic, niciodată. În copilărie a făcut cele mai incredibile năzbâtii, fără să-i dea prin cap că cineva ar fi putut s-o pedepsească. Dar de ce întrebi?

-De câteva nopți se trezește și-mi spune că i-a fost frică. Nu știu cum aș putea s-o liniștesc…

-Păi, e simplu! Ține și tu o veioză aprinsă lângă pat, dacă așa e mai bine. Poate că locul e de vină – Serafina a crescut în cea mai mare parte a timpului la oraș, acolo nu e întuneric nici în cele mai negre nopți. Mereu sunt becuri aprinse pe stradă, vitrine luminate, pe când aici nopțile bezna e atât de adâncă, încât ai impresia că e materială, că poți s-o atingi.

-Și cum s-a descurcat în vacanțe, când venea la Sasca?

-Să nu-i spui că am dat-o de gol. Bunica zâmbi poznaș. Pur și simplu alerga și se agita toată ziua, iar seara cădea din picioare și se trântea îmbrăcată de-a curmezișul patului. O găseam tot așa dimineața, cu bocancii abandonați undeva în mijlocul camerei.

-Mulțumesc, asta e o idee de milioane, nu ne-am mai cățărat împreună de ceva vreme. Cred că i-ar plăcea foarte mult să ne reluăm obiceiul.

Bunica luă două cești micuțe din bufet, turnă cafeaua în ele și-și trase un taburet de sub masă, făcându-i semn lui Peruggio să ia loc pe celălalt. Apoi vorbi, privind adânc în ochii negri, uriași, cu irisurile înconjurate de cercuri argintii, strălucitoare – dintre toți oamenii, ea părea singura imună la forța hipnotică a privirii tânărului:

-Peruggio, e viața voastră, eu nu vreau să mă amestec. Am văzut masa și banca de afară, curtea cu iarba de pe cărări tunsă și greblată și toate lucrurile pe care le-ați făcut ca să dați impresia unei gospodării așezate, ordonate. Dar nu te amăgi singur – într-o căsnicie tradițională, Serafina s-ar simți ca o pasăre în colivie. O viață planificată dinainte, monotonă și lipsită de riscuri ar ucide-o. Nu încerca s-o ferești de primejdii, dă-i mai bine armele să le înfrunte, dacă vrei s-o faci fericită.

-Mulțumesc, șopti Peruggio, este sfatul pe care-l așteptam de mult.

Apoi urechea lui sensibilă prinse un ușor zgomot pe scară. Serafina cobora din dormitor, căscând, cu părul ca bronzul vâlvoi.

-Aici miroase a cafea, observă ea voioasă. Aveți și pentru mine?

-Ce-i al tău e pus deoparte, fetițo.

Bunica mai aduse o ceașcă, iar Serafina pescui de sub tăblia mesei încă un taburet.

-Iubito, am o idee pentru astăzi. Ce ai zice să ne cățărăm pe un perete de stâncă, în Cheile Nerei?

-Ești un geniu, făcu Serafina încântată.

Puseră în doi rucsaci mici câte o coardă și niște carabiniere, iar când soarele ajunse să lumineze toată peluza, ei erau de mult pe poteca spre Lacul Dracului. Înconjurară casa tăcută a lui Ulrich și a Giovannei, aruncându-i priviri furișe. Nu se simțea nici o prezență, nici o mișcare.

-Giovanna e la Roma, își aminti Serafina, iar Ulrich probabil doarme.

Când nu-și petrecea timpul peste zi cu iubita lui, Ulrich respecta în mare obiceiurile vampirilor – noaptea bântuia prin pădure, ziua dormea, dar nu în vreun sicriu sau criptă din cimitir, ci într-un dormitor decorat cu mătase stacojie și oglinzi mari, în care soarele pătrundea cu generozitate.

-E treaba lui ce face, murmură Peruggio cam fără convingere.

De lângă lac o porniră pe cheile Nerei, bătute de sute de turiști și pline de corturi multicolore.

-Alege ceva ușor, propuse Peruggio, nu ne-am mai cățărat de mult.

-Da, dar în Bucegi ai mers foarte bine și n-am de gând să-ți menajez forțele.

În multe locuri, cursul sinuos la Nerei se desfășoară printre pereți verticali de calcar alb, plini de peșteri. Serafina își depuse calabalâcul la baza unui perete și se avântă în sus cu grația unei feline. Peruggio o urma, atent la fiecare pas, gata s-o asigure dacă din roca sfărâmicioasă s-ar fi desprins vreun piton. Dar nu era cazul – ajunseră ușor, ca în joacă, pe tăpșanul de iarbă care marca ieșirea din traseu. Serafina începu să râdă.

-Mai ții minte, anul trecut, cum s-a terminat escalada noastră pe turnul izolat, nu departe de aici?

-Cum aș putea uita? Dar acum nu mă ispiti – e plin de corturi pe vale și bieții excursioniști ar face ochii mari văzând un al doilea soare. Am urcat omenește, coborâm omenește – în fine, dacă ne-am dematerializa și am ajunge la baza vâlcelei de coborâre într-o secundă, nu cred că ar observa nimeni, pentru că vâlceaua aia e plină de tufe și copăcei.

-Ar fi perfect, așa ne-ar rămâne timp până seara pentru încă un traseu, se învoi Serafina. Cobor în urma ta, ne vedem în firul văii.

Peruggio își găsi un loc ferit de priviri indiscrete, unde dispăru într-o străfulgerare de lumină. Apăru instantaneu cu câteva sute de metri mai jos, în câmpul vizual al Serafinei și se puse pe așteptat. În mod suspect, așteptarea se prelungea… Apoi auzi zgomotul căderii unor mici pietricele și pricepu că Serafina aluneca în jos pe vâlcea, ca orice alpinist uman. Ar fi vrut să ia legătura cu mintea ei, ca să înțeleagă de ce-și schimbase hotărârea, dar nu se impacientă prea tare – probabil vreun curios din tabăra de corturi observase o lumină inexplicabilă pe munte și Serafina n-avusese chef să riște.

Când se regăsiră în vale, ochii Serafinei îl priveau speriați.

-Iubitule, cum e posibil ca ceva să nu meargă? Darul Arianei, care a făcut ca și eu să devin o fiică a luminii, e limitat în timp?

-Nu, nici vorbă, o liniști Peruggio. Poate erai tu obosită și n-ai fost capabilă să te concentrezi.

-Exclus, de mult nu m-am simțit atât de bine, iar soarele e pe cer deasupra noastră.

-Încearcă altceva, iubito. Poți auzi gândurile oamenilor?

Serafina închise ochii.

-Da, dragule, tot ce gândește și ce simte fiecare om din vale, din corturi, de pe drum, până și cei din satele învecinate, emoțiile fiecărei furnici care trece prin iarbă și plăcerea fiecărei frunze de a se legăna în bătaia vântului. Și totul e nemaipomenit de clar – parcă niciodată n-a fost atât de limpede și de evident.

-Îi poți citi pe toți oamenii din sat? întrebă uimit Peruggio. Știu că mecanismul funcționează la distanță cu creierul unui om anume sau în apropiere cu foarte mulți, dar ce spui tu e incredibil – să citești mintea multor indivizi, la mare distanță…

-Au! se strâmbă Serafina. Îmi trebuie o metodă de blocare a gândurilor. N-o să mă mai pot odihni în veci dacă am în cap toată

Oravița.

-Sunt peste patruzeci de kilometri până acolo, murmură Peruggio.

-Așa e. Și totuși, le aud mințile ca și cum ar fi toți aici, lângă mine.

-Păi atunci nu fii îngrijorată. Nu am de unde să știu, poate că în timp unele calități se estompează și altele se accentuează.

-E nevoie de mai multă energie pentru dematerializare decât pentru cititul gândurilor? vru să afle Serafina.

-N-aș zice, dacă citești mintea a mii de oameni deodată. Pur și simplu nu am nici o explicație pentru asta, dar nu cred să fie nimic rău.

-Când am încercat să mă dematerializez, am trăit o stare ciudată – ca și cum ceva mă lega de propriul meu trup și nu mă lăsa să ies din el.

-Dematerializarea e un mecanism de apărare, explică Peruggio. Ce nevoie ai de ea când poți simți intențiile oricui față de tine, de la o distanță de zeci de kilometri?

Serafina se liniști – Peruggio avea dreptate. În noaptea aceea dormi dusă în brațele lui ocrotitoare, cu veioza aprinsă lângă pat. „Ce sfat simplu și cât e de bun”, gândi Peruggio.

Într-o dimineață Serafina se trezi plângând.

-Ce e, iubito?

-Simt durere, mărturisi ea.

-Te doare ceva?

-Nu pe mine, prostuțule, eu sunt bine, ca de obicei. E vorba de florile de pe pajiște, durerea lor o simt.

Ieșiră în curte și se lămuriră repede. Cerul rostogolea nori de furtună, fulgerele luminau ziua întunecată și un vânt turbat lua cu el petalele roșii ale macilor și le îndoia tijele subțiri. Cărarea se umplea rapid de crengi rupte, din depărtare se auzi o bubuitură prelungă, marcând momentul prăbușirii unui copac bătrân și scorburos, iar din norii vineții începu să cadă o grindină cu boabe mari, care culca iarba la pământ.

-Nu e nimic, iubito, e doar o furtună de vară. Trece repede!

Furtuna trecu, dar lor le rămase grija degajării potecii spre lac de copaci și de crengile pe care vântul le doborâse. De la lac,

Peruggio mai înaintă câțiva pași, până când zări casa lui Ulrich.

-Terasa e proaspăt măturată, s-a întors Giovanna, spuse el bine dispus.

-Știu. Îi aud mintea, făcu Serafina. Se gândește la noi și i-a reproșat lui Ulrich că e un prost dacă mai ține supărarea.

-Nu e frumos să citești mințile prietenilor fără acordul lor, o certă Peruggio.

-Nu pot să n-o fac, iubitule. Gândurile Giovannei sunt ca un dangăt de clopot care răsună în capul meu.

În nopțile de după zilele ploioase, atacurile de panică ale Serafinei reveniră. Peruggio mai aduse încă o veioză, dar sfârși prin a lăsa candelabrul din dormitor aprins întreaga noapte. Serafina se zbătu în somn, murmură cuvinte fără șir și asudă, dar dimineața, odată cu răsăritul soarelui, deveni din nou veselă și stăpână pe sine. Vremea se schimbă iar, norii se risipiră și un soare fierbinte de vară lumină peisajul care, după ultimele ploi, devenise incredibil de verde. Asta aduse instantaneu zâmbetul pe buzele și în ochii Serafinei. Bunica plecă acasă – nu putea rata sezonul preparării dulcețurilor – dar într-o după-amiază se pomeniră cu Giovanna, dornică de stat la taclale după întoarcerea de la Roma.

Ziua trecu pe nesimțite. Soarele poleia cu aur vârfurile copacilor, casa și pajiștea din jur erau deja cuprinse de umbrele lungi ale înserării, când Serafina tresări:

-Drace, se lasă noaptea și eu nu mai pot dispărea dintr-un loc ca să apar instantaneu în altă parte, iar Giovannei i-ar lua două ore să ajungă acasă.

-O conduc eu, iubito, se oferi Peruggio.

Giovanna ridică ochii, îngrijorată.

-Ce nu-i în ordine cu Serafina?

-Nu știu. Doar că soția mea și-a pierdut una din abilități, dar a câștigat altele în schimb. Cred că talentele fiilor luminii evoluează în timp, dispui mereu de ceea ce ai nevoie în perioada respectivă.

-Tu ai pățit așa ceva?

-Eu nu, recunoscu Peruggio, dar ea are însușiri care le depășesc cu mult pe ale mele.

-E evident, făcu Giovanna. Ia așezați-vă unul lângă celălalt! Uite, în semiîntuneric Serafina strălucește mai puternic decât tine.

Peruggio văzu, mirat, că Giovanna avea dreptate.

-Curios lucru, n-am mai observat asta niciodată până acum, zise el.

Fetele își luară rămas-bun sărutându-se, ca de obicei. Peruggio o prinse pe Giovanna de mână și dispărură amândoi într-o străfulgerare de lumină, ca să reapară la Lacul Dracului.

-Cum te vei întoarce acasă? Tu noaptea nu prea zbori.

-Merg pe potecă, asemenea oricărui turist, răspunse Peruggio. Am ajuns să cunosc pădurea ca pe propriul buzunar, ca și Serafina.

-Să ai grijă de ea, sunt cam speriată. Uite, mâna ta are o temperatură plăcută, dar ea, când i-am sărutat obrazul, părea să ia foc. Fiii luminii pot face febră sau guturai?

-Foarte rar, spuse Peruggio după câteva clipe de gândire. Dispunem de multă energie, pe care o dirijăm conștient, astfel încât corpurile noastre să se afle mereu în cel mai perfect echilibru. Și-apoi Serafina se simte excelent, e în formă și mergem pe munte o dată la câteva zile – mereu îmi dă clasă la cățărat.

-Bine, pleacă acum, să nu fie îngrijorată. Dacă mai rămân altă dată așa târziu la voi, îmi iau telefonul mobil și-l convoc pe Ulrich să mă aștepte în pădure, fie că vrea, fie că nu.

-Tot mai e supărat?

-Eh, cine-l ia în serios?

Giovanna zâmbi, se răsuci pe călcâie și o porni spre casă. Peruggio putea să jure că zărise cu coada ochiului un chip palid printre copaci. „Orgolii de vampir”, murmură el amuzându-se. Se grăbi spre casă și văzu, îndată ce ieși din pădure, că Serafina aprinsese toate luminile, în fiecare cameră, în magazie și în curte.

-Ți-a fost teamă, iubito?

-Acum e mai bine, spuse Serafina. Sunt o proastă, frica asta absurdă nu are nici un sens. Nici în copilărie nu mi-a fost frică, de ce mi-ar fi de astă dată?

Dar noaptea și-o petrecu zbătându-se. Peruggio îi puse o mână pe frunte, ca s-o liniștească și-și dădu seama că Giovanna avusese dreptate – Serafina ardea ca focul. O trezi blând.

-Te simți bine, iubito? Ești foarte fierbinte!

-Ai vrea tu, râse ea. Dar mulțumesc că m-ai trezit, am avut un vis urât. Se făcea că alergam pe o câmpie albă, ninsă și un nor

negru mă urmărea și se tot întindea deasupra capului meu, încercând să-mi ia lumina. Oh, e o prostie fenomenală!

-E mereu același vis? Știi, uneori te zbați în somn și murmuri ceva, nu înțeleg ce.

-Nu e același vis, doar câmpia albă e de fiecare dată aceeași, lămuri Serafina. Și senzația că nu am destulă lumină și că mă cufund în beznă e tot timpul prezentă. E absurd – dacă acum am astfel de temeri, ce voi face la iarnă, când zilele vor fi cu adevărat scurte?

-Ce-ai zice s-o invităm pe Giovanna într-o seară când Ulrich nu e acasă și să stăm la povești toți trei până dimineață? Am mai făcut asta uneori și tu spuneai că poveștile de groază sunt minunate, pentru că exorcizează frica și după ele dormi bine.

-Ar fi drăguț să facem asta, încuviință Serafina.

Giovanna primi invitația încântată. Făcură un foc de tabără în curte și se așezară pe bancă, povestind vrute și nevrute. Giovanna urma să doarmă la ei, într-unul din dormitoarele de oaspeți de la etaj. Dar acum discutau voioși, sub cerul luminat de lună și plin de stele, în timp ce cărarea din pădure devenise o Cale Lactee în miniatură, inundată de mii de licurici.

-E superbă noaptea asta, spuse Serafina. Nu înțeleg nici eu de unde frica subită de întuneric. N-am avut niciodată probleme să străbat după amurg sau înainte de răsărit pădurile de aici - știam mereu că sunt pline de viață. Bufnițele planează lin printre copaci, animalele răpitoare ies după pradă, iar bunica îmi povestea întotdeauna legende cu spiriduși și zâne, spunându-mi că toate făpturile nopții sunt bune și folositoare. Ce s-a schimbat de atunci?

-Nimic, iubito. Doar tu te-ai schimbat – ești o fiică a luminii acum.

-Și tu ești un fiu al luminii și totuși nu ți-e frică de întuneric.

-N-am timp să mă gândesc la el, pentru că am o fixație și o teamă mai puternică: să nu ți se întâmple nimic rău ție. Fără tine n-aș putea trăi!

-Bine, porumbeilor, făcu zâmbitoare Giovanna, vă las singuri?

-Nu, stai aici, era vorba să spunem povești la noapte.

-Eu nu știu decât povești de-ale lui Ulrich, de groază. Se acceptă și astea?

-Minunat, se bucură Serafina. Mi-au plăcut din copilărie poveștile cu vampiri.

Giovanna începu să povestească. Serafina și Peruggio îi sorbeau fiecare cuvânt cu mare atenție. Giovanna, de când își împărțea viața cu Ulrich, devenise prima lui cititoare și primul critic, așa că, mai cu voie, mai fără voie, stilul lui de a scrie se simțea în istorisirile ei. Ulrich pesemne îi povestise de zeci de ori toate pățaniile lui din ultimii cinci sute de ani, pentru că ea părea un izvor nesecat de întâmplări fantastice, în care colțoșii jucau rolul principal.

Serafina asculta atentă, dar în clipa următoare capul îi căzu pe umărul lui Peruggio și ea se cufundă într-un somn adânc. Giovanna tăcu.

-Scuză-ne, probabil e obosită, zise Peruggio. Azi am fost iarăși la cățărat. O duc sus în dormitor și revin într-o clipită.

O luă blând pe Serafina în brațe – aceasta nu făcu nici un gest, nu se trezi - și dispăru cu ea în casă. Când reveni în curte, Giovanna tocmai stingea focul.

-Am stat destul la povești, restul rămâne pe altă dată, spuse ea hotărâtă.

-Te rog încă o dată să ne scuzi, istorisirea ta era atât de interesantă!

-Nu te scuza, eu nu sunt Ulrich, nu mă supăr ca măgarul pe sat. Dar Serafinei i se întâmplă des asta – adică să adoarmă așa, din senin?

-I s-a mai întâmplat de câteva ori în ultimul timp, chiar și ziua, recunoscu Peruggio.

-Și nu i-a fost rău? Amețeli, grețuri, dureri de cap, chestii din astea, sau nu și-a schimbat obiceiurile alimentare din senin?

-Nu, nici vorbă. Noi nu cunoaștem cea mai mare parte a suferințelor omenești, iar vara alimentația noastră se rezumă la razele soarelui, ele sunt tot ce ne trebuie. Uneori mai bem cafea sau sucuri de fructe, dar asta e numai pentru plăcerea noastră – de fapt soarele ne furnizează tot ce necesită trupurile noastre.

-Și Serafina stă mai des la soare acum decât altă dată? vru să știe Giovanna.

-Oh, da, de fiecare dată când soarele dispare după orizont ea pare să sufere. Are nevoie de mai multă lumină și căldură decât

oricând înainte. Dar asta nu m-a îngrijorat: probabil așa se manifestă ea în primul ei an ca fiică a luminii. Atât timp cât se simte bine, eu sunt fericit. Crezi că e ceva de rău?

-Nu e de rău, făcu Giovanna. Lasă-mă să merg să dorm și eu, se zice că noaptea e un sfetnic bun. Mă voi gândi până mâine și-ți voi spune ce cred.

Peruggio dormi puțin, cu ochii pe jumătate deschiși și privind adesea la Serafina, care se agita în somn. Nu spera la vreun ajutor din partea Giovannei – ea nu era medic și ce medic uman s-ar fi priceput la problemele fiilor luminii? Reciti cărțile moștenite de la neamul său – nici în Cartea Străbunilor, nici în Cartea Mediatorului nu se vorbea de vreo boală. Părea că fiii și fiicele luminii fuseseră mereu sănătoși și se bucuraseră de o constituție robustă, în ciuda înfățișării lor delicate.

„Nu mă las cuprins de teamă” hotărî Peruggio. „Dacă ceva i s-ar întâmpla Serafinei, aș fi primul care s-o știe”.

Odată cu răsăritul soarelui, Serafina se liniști ca prin farmec și dormi neîntoarsă în continuare. Peruggio se furișă pe scară în jos fără zgomot și începu să trebăluiască prin bucătărie. Aruncă o privire pe geam, în curtea încă umbrită și tresări – Giovanna ședea pe bancă, având coatele rezemate de masă și capul în mâini, părând adâncită în meditație. Peruggio ieși pe peluză și tuși ușor ca Giovanna să-și dea seama că cineva se apropie.

-Salut, Giovanna, ai dormit bine?

Fata își întoarse spre el ochii încercănați. Spuse un „da” slab, în timp ce chipul ei striga „nu” din răsputeri.

-Vrei să ne plimbăm un pic? După răsărit soția mea doarme de obicei foarte liniștită.

Giovanna acceptă și porniră să dea ture în jurul casei.

-Nu știu cum să încep, dar bănuiesc ce are Serafina. Dar dacă îți spun, îmi dezvălui și propriul secret, de care nimeni nu știe în afara mea. În fine, nimeni n-a rămas în viață, pot să zic și astfel.

Peruggio o privi cu ochii gravi.

-Îți sunt prieten, Giovanna, prietenii se ajută între ei. Vorbește, dacă crezi că e bine ce faci.

-Păi, cred…cred că Serafina n-are nimic grav, că e pur și simplu însărcinată.

-Imposibil, izbucni Peruggio. Ne dorim atât de mult un copil, dar dacă ar fi fost să fie, sigur s-ar fi întâmplat deja mai devreme. Ne-am căsătorit acum aproape un an!

-Nu am de unde să știu, răspunse Giovanna, pentru că voi nu sunteți chiar oameni. Dar mie mi s-a întâmplat la fel – în primele săptămâni adormeam unde apucam, iar nopțile mă zbăteam și nu puteam să dorm.

Peruggio făcu ochii mari.

-Tu ai avut un copil, Giovanna? Ce s-a întâmplat? Povestește!

Giovanna se opri, se așeză în iarbă și fixă cu privirea un punct aflat dinaintea ei, apoi se întoarse în trecut:

-Știi cum am fost eu crescută. Tata, șeful mafiei calabreze, voia să nu merg la facultate, ci să mă mărit cu cineva din clan, pe care să mi-l aleagă el. Iar eu am fugit la Roma și m-am înscris la Chimie Anorganică, purtându-i cinci ani după mine pe oamenii tatălui meu, trimiși să mă aducă înapoi în Calabria și „să-mi vâre mințile în cap”, după cum zicea tata. La primul bal de la facultate l-am cunoscut pe Dario. Când i-am spus tatii de el, mi-a promis că-l va ucide, ceea ce a și reușit după niște ani. Dar pentru mine au fost vremuri fericite, chiar dacă trăiam din bursă, lucram și învățam în același timp și mă descurcam greu. La începutul penultimului an de studiu m-am hotărât – singurul mod prin care credeam că-mi înduplec tatăl să mă lase să-mi văd de viața mea cu Dario era să am un copil cu el. Am premeditat totul până în cele mai mici detalii, ca să nasc în vacanța de vară – nu voiam să-mi întrerup studiile, asta i-ar fi dat apă la moară tatii, care ținea morțiș să-mi demonstreze că nu mă voi descurca în viață fără să mă ghideze el. Dario era încântat că vom deveni părinți, asta până când tata l-a răpit, l-a torturat și l-a obligat să-mi scrie aceea scrisoare blestemată în care mă anunța că renunță la mine. Unul din calabrezii pe care-i știam din copilărie a venit la Roma și m-a prevenit – tata a cerut ca pruncul să fie ucis, ca să șteargă orice urmă a acelui „accident nefericit”, cum considera el viața mea în afara Calabriei. Omul acela cumsecade a fost găsit

mort după două săptămâni, pe o străduță din Roma. Avea limba tăiată și oricine, în lumea noastră, știa ce înseamnă asta: fusese pedepsit pentru că vorbise. Iată-mă deci singură în Roma, părăsită de Dario și fără bani prea mulți, cu o lună înainte să nasc. Sora unei colege de facultate se călugărise după un eșec sentimental, devenind maica Anunziata de la mănăstirea San Lorenzo. Ea mi-a vorbit pentru prima oară de locul acela – mi-a spus că maicile ajutau fetele tinere în situația mea, că aveau o maternitate și un orfelinat. M-am dus la San Lorenzo cu speranța în suflet – singurul lucru care poate opri în Italia mâna lungă a Mafiei sunt zidurile groase ale unei mănăstiri. Am găsit înțelegere și ocrotire la maici, chiar după ce mi-am spus numele adevărat. La auzul numelui Reni tremura pe atunci o țară întreagă. M-au trecut sub un nume fals în registrul de internări, pe care de altfel criminalii trimiși de tatăl meu l-au consultat de nenumărate ori, fără folos. Din acel registru reieșea că născusem un prunc mort, numai că adevărul era altul – Dario cel mic era frumos, rotofei și vioi și l-am iubit din prima zi a vieții lui, așa cum nu mai iubisem nimic și pe nimeni înainte.

Am stat mai bine de două luni la acel spital, dar nu pentru că aș fi avut probleme de sănătate. Ci mereu era nevoie de infirmiere, de femei la bucătărie, de mâini pricepute gata să ajute la greu. Am făcut muncă de voluntariat, asemenea maicilor – în fond ce-mi trebuia mai mult decât un acoperiș deasupra capului, o masă caldă și scutece pentru micuțul meu? Eram îndemânatică și învățam repede – ajunsesem mâna dreaptă a moașei, în numai câteva săptămâni. Tinerele femei care veneau să nască se atașaseră de mine – eram una de-a lor, cu probleme ca și ele.

Dar a venit octombrie și eu aveam în față ultimul an de studiu și lucrarea de licență. Într-o seară, târziu, maica stareță a trimis după mine. Mi-a spus cât de dese deveniseră vizitele mafiei calabreze și cu câtă înverșunare căutau peste tot o femeie cu un prunc. Oamenii tatălui meu nu credeau că pruncul murise, atât timp cât nu le era arătat cadavrul. Așa că starețа mi-a indicat singurul mod de a-mi menține copilul în viață: trebuia să-l abandonez la orfelinat, să fac astfel ca eu însămi să cred că acel copil nu existase niciodată și asta cât mai repede, ca cel mic să nu aibă amintiri despre mine. Mi-a spus să nu revin la San Lorenzo, nu atât timp cât tatăl meu trăia – ar

fi făcut legătura imediat și aș fi primejduit soarta pruncului. Mi-a zis de asemenea că nu va da niciodată copilul spre adopție, pentru că, dacă identitatea lui adevărată ar fi ieșit la iveală, familia adoptivă ar fi fost și ea în pericol.

Am reflectat îndelung asupra propunerii stareței. Să-mi pierd iubitul mi se părea greu, dar încă suportabil. Să nu-l mai văd însă pe micul Dario, care adormea serile strângând în pumnișorul lui un deget de-al meu, mi se părea de nesuportat. Și totuși, era singurul lucru pe care puteam să-l fac pentru el, dacă voiam să trăiască. M-am gândit să mă călugăresc ca să pot rămâne aproape de copil – dar vai, sunt departe de a avea firea unei sfinte. Să renunț la viață și să mă ascund în mănăstire însemna pentru mine să intru din închisoarea tatălui meu într-un alt loc care-mi limita libertatea. Și-apoi gândurile mele păcătoase erau cu totul nepotrivite cu acel loc.

-Te gândeai la iubitul tău?

-Nu, răspunse Giovanna încruntându-se. Mă gândeam cum să-mi ucid tatăl. Ce vrei, doar sunt logodnica unui blestemat de vampir? Cine se aseamănă se adună, nu? În fine, asta a fost. Ziua când am plecat de la San Lorenzo mi s-a părut cea mai tristă din viața mea – îmi lăsam inima ferecată îndărătul acelor ziduri pe care nu-mi va fi îngăduit să le revăd niciodată. Eram condamnată să pierd primii pași ai fiului meu, primele cuvinte, să nu mi se spună „mamă”…

-Dar tatăl tău e mort, observă Peruggio.

-Așa e. Din ziua aceea, am reluat legătura cu San Lorenzo, pe care o rupsesem cu opt ani mai înainte. Banii blestemați ai familiei Reni au slujit la refacerea bisericii, a orfelinatului, a cantinei, la dotarea școlii cu calculatoare și tot ce a mai fost necesar. Fiul meu era școlar de-acum și învăța bine. S-a uitat cu ochi curioși la femeia care-l vizita și mi-a spus „Bună ziua, doamnă”. Pentru mine, el era același prunc pe care-l ținusem în brațe cu ani în urmă, pentru el eu eram străina bogată și binevoitoare care făcea daruri scumpe bisericii. Maicile îi spuseseră că părinții lui au murit de mult, iar eu sunt un fel de verișoară îndepărtată a mamei.

-Și-acum? întrebă Peruggio.

-Acum Dario e un tânăr de șaisprezece ani, înalt, bine legat, cu statura frumoasă a tatălui său și trăsăturile mele. E tot la orfelinat și

nu știe ce carieră să-și aleagă, ar vrea să facă o mulțime de lucruri și nu se poate hotărî.

-E doar vina ta, Giovanna. După moartea domnului Reni, Dario ar fi trebuit să afle adevărul. Poate că e târziu pentru bucuriile copilăriei, dar poți încă avea în el un prieten cu care să împărtășești multe lucruri frumoase.

-M-am gândit la asta, murmură Giovanna oftând. Dar eu sunt iubita lui Ulrich, iar el e vampir. Nu știu ce reacție ar avea la vederea lui Dario, poate că sângele lui l-ar atrage prea rău. E sângele meu, în fond, iar Ulrich e legat prin sânge cu mine – asta e singura legătură pe care un vampir o cunoaște.

-Nu-l subestima pe Ulrich, spuse Peruggio zâmbind. E un tip cumsecade și te va înțelege cu siguranță. Îți trebuie doar un pic de curaj, ca să-i mărturisești adevărul.

-Poate că e așa cum zici, dar mie curajul acela încă îmi mai lipsește.

Giovanna se ridică și porni spre casă.

-E vremea să vezi ce face Serafina, poate s-a trezit. Rămâi cu bine, pe mine mă așteaptă Ulrich.

-Te conduc, se oferi Peruggio.

-Nu e necesar, mă descurc. E cineva aici care are multă, foarte multă nevoie de tine acum.

Peruggio privi lung în urma Giovannei, care se pierdu pe cărarea din pădure. Era confuz – bucuros cum nu mai fusese niciodată, îngrijorat, nervos, agitat, temător și încrezător în același timp. Traversă peluza și intră în casă. Serafina stătea în capul scărilor. Se trezise mai demult, pentru că era deja aranjată și pieptănată.

-Știu tot, iubitule. Am citit fiecare cuvânt în mintea Giovannei, înainte de a fi fost rostit…

Cap. 20: Schimbare de priorități

Serafina se aruncă în brațele lui Peruggio , plângând. El îi șterse obrajii cu buzele, copleșind-o cu sărutări.

-Sunt atât de fericită! murmură Serafina.

-Și eu, iubita mea. Doar că sunt și puțin speriat.

„Dacă nu ți-aș mărturisi, ai fi aflat oricum, dragostea mea. Mă sperie faptul că nu știu ce va urma, mă sperie că Giovanna mi-a vorbit de stările de rău prin care ea a trecut în timpul sarcinii, mă frământ pentru că nu știu ce medic te-ar putea ajuta și, oricât de îndemânatică ar fi Giovanna, nu-mi place gândul că vei naște asistată doar de ea!”

Serafina îi citi mintea și râse.

-Nu doar de ea, iubitule. Ai cumva de gând să mergi cu tata la fotbal în timp ce eu voi aduce pe lume copilul nostru?

Fu rândul lui Peruggio să râdă.

-De ce mă torturezi cu meciurile de fotbal? Te voi veghea zi și noapte, neîncetat, dacă-mi vei permite acest lucru.

-Mă răsfeți, iubitule. Dar să știi că nu-mi plac femeile care întorc toată casa pe dos pentru un lucru atât de natural. N-am de gând să devin o gravidă plină de toane, nici să-ți cer imposibilul. Ajunge să te știu lângă mine uneori, atâta tot. Mai avem și o misiune, iar eu nu mă dau bătută – copilul nostru trebuie să aibă un viitor aici, pe Pământ.

În ochii lui Peruggio se aprinse o lumină.

-Mai ții minte ce ne-a spus spiritul din Lacul Zânelor? El ne-a vorbit pentru prima oară de pământurile zeilor și tot el ne-a proorocit că nu ne putem îndeplini misiunea până când cea mai fierbinte dorință a noastră nu se va împlini.

-„Când soarele va sta în înaltul cerului”, șopti Serafina. Îți amintești ziua solstițiului de vară? Eu cred că atunci s-a împlinit dorința noastră, deci aș fi în luna a doua de sarcină. Ar urma să nasc în primăvară, nu?

-Dacă presupunem că sarcina va dura nouă luni, da. Dar e o simplă presupunere.

Serafina își privi soțul năucă. Abia atunci realiză că nu știa nimic despre ceea ce urma să i se întâmple și incertitudinile o loviră ca o palmă rece peste obraz. Se adună după câteva clipe de tăcere apăsătoare și spuse hotărâtă:

-Omul când a pășit pe Lună, nu știa la ce să se aștepte. Dar de aceea cineva tot a îndrăznit să se ducă acolo.

Peruggio se frământă mult cu crizele nocturne de panică ale Serafinei, dar găsi în cele din urmă o soluție.

-Iubito, bunica ta a zis să fim noi înșine, fără a încerca să părem un cuplu normal, pentru că nu suntem. Ce ar fi să dormi ziua, la soare, iar noaptea să ne ocupăm de treburile casei?

-De ce nu? acceptă Serafina. Ziua n-am avut niciodată coșmaruri, pare logic ce propui.

De atunci rânduielile casei se schimbară: înainte de răsărit, Serafina ieșea în curte cu o pătură sau cu sacul de dormit și adormea la ivirea primelor raze de soare, iar pe înserat deschidea ochii vioaie și odihnită. „Am ajuns ca un vampir”, spuse ea într-o zi. „Măcar știu cum trăia Ulrich înainte ca tu să-i dăruiești abilitatea de a rezista luminii solare”.

-Nu-ți lipsește Ulrich? se interesă Peruggio.

-Ba da, glumele lui mucalite mă făceau să râd de fiecare dată. E ciudat că și Giovanna și bunica spun că e măgar. Știi, pe aici umblă o vorbă, că dacă trei inși spun că ești beat, e bine să mergi să te culci.

-Crezi că și-a însușit critica? întrebă Peruggio. În cazul acesta ar fi trebuit să apară deja pe la noi.

-Așteaptă numai un pic, să-i pună Giovanna căpăstrul, răspunse râzând Serafna.

Dar Ulrich nu apăru – trecuseră mai bine de trei luni fără ca tinerii să aibă vreo veste de le el. Giovanna, care rămânea uneori noaptea la casa de pe deal, evita să-i pomenească până și numele, ca să nu le aducă prietenilor aminte de ceartă. Când Serafina își luă inima în dinți si întrebă de el, Giovanna răspunse evaziv:

-Vine, pleacă, se ocupă foarte mult de Steve. iar eu îl las, m-a prevenit că așa va fi în primul an ca vampir al lui Steve și mi-a cerut iertare că nu-și petrece mai mult timp împreună cu mine. Ce pot

face? Îl iert, îl înțeleg și fug la Roma, la Dario, de câte ori am un pic de timp liber.

Cu atât mai mare fu mirarea lui Peruggio când, într-o dimineață însorită, zări ceva auriu pe poteca din pădure. Serafina se ghemuise în sacul de dormit pus peste o pătură veche și dormea fericită în iarbă, la soare, cu un zâmbet pe față. Iar punctul luminos din pădure se tot apropia făcând ca Peruggio să se bucure dinainte de întâlnirea cu blondul Uri și de reînnodarea prieteniei.

La umbra copacilor se formă o ceață ușoară, strălucitoare și eterică. „Ultima găselniță în materie de magie vampirică?" se întrebă tânărul. Dar nu deveni neliniștit – orice ar fi fost lucrul acela, îi inspira încredere și pace. Ceața trecu de gardul curții ca și cum acesta nici n-ar fi existat și se condensă pe peluza casei, luând forma unei siluete translucide, așa cum fuseseră ființele de la Broceliande, numai că era cu mult mai luminoasă. Peruggio recunoscu arătarea – venea din altă lume - și o salută plecându-și capul cu respect, apoi își duse o mână la frunte și în partea stângă a pieptului.

-Mintea și inima mea se bucură să te vadă, strămoașă a fiilor luminii și mamă a oamenilor, măreață Ariana.

-Pace ție, Mediatorule, fii binecuvântat și tu și soția ta. Prin voi va renaște poporul nostru, răspunse silueta.

Pe măsură ce ceața se risipi, arătarea deveni tot mai clar conturată. Era o femeie de o frumusețe fără egal. Dacă frumusețea Serafinei era tinerească și proaspătă, cea numită de Peruggio Ariana avea o frumusețe maiestuoasă și matură. Părul ca aurul îi cădea în valuri pe spate, până la șold. În el fuseseră împletite puzderie de flori albastre, așa cum nu creșteau pe Pământ. Chipul palid al femeii era împodobit de doi ochi asemenea unor diamante negre: strălucitori, migdalați, imenși, cu irisul înconjurat de cercurile argintii specifice fiilor luminii. Ariana purta o rochie simplă, albă, care-i ajungea până la tălpile desculțe, micuțe și fine. Acestea pluteau lin deasupra solului.

-Ce te frământă, străne poate? Gândurile tale pline de griji m-au făcut să nu-mi găsesc liniștea în lumea drepților.

-Iartă-mă pentru ele, divină Ariana.

-Pentru gânduri te iert, vorbi femeia cu o voce plăcută, ușor cântată. Nu te iert însă pentru că te zbați singur, fără să-mi fi cerut

ajutorul. Spune, care ți-e necazul?

-Ne-am dorit atât de mult copii, mărturisi Peruggio pe nerăsuflate, iar acum când credem că minunea e pe cale să se întâmple, suntem amândoi speriați, și eu și soția mea.

-Pe Pământ o fiică a luminii nu poate rămâne însărcinată decât în ziua cea mai lungă și mai însorită din an, asta e legea noastră, strănepoate. Nu știai?

-Nu aveam de unde. „Cartea Mediatorului”, pe care mi-ai lăsat-o, nu vorbește nimic despre asta. Dacă aș fi știut, poate aș fi evitat ca lucrul acesta să se întâmple.

-Și ar fi fost o prostie, dacă vă iubiți și vă doriți copii. Iar dacă nu ai găsit nimic scris, e pentru că nu e nimic de spus pe tema asta. În lumea noastră, să ai copii era ceva tot atât de firesc ca dansul sau muzica.

Peruggio zâmbi. Un om ar fi spus „ca mâncatul și băutul”, dar Ariana era o adevărată fiică a luminii, din lumea lor perfectă și de mult apusă, căreia popoarele Pământului îi păstrau amintirea numai în poveștile despre elfi sau zâne. Era însă limpede că aceste creaturi minunate se ocupau mai des cu muzica și dansul, decât cu nevoile trupului. Ariana continuă cu glasul ei plăcut, ușor cântat:

-M-a mirat întotdeauna cât de mult trebuie să sufere fiicele Pământului pentru a-și aduce pe lume copiii. Este probabil din cauza legăturii lor prea strânse cu materia. Noi, care ne conducem corpul cu ajutorul minții, nu cunoaștem astfel de suferințe.

-Vrei să spui că Serafina nu va avea nici un fel de probleme? Știi că nu se mai poate dematerializa?

-E normal, nici eu nu mă puteam dematerializa când eram însărcinată, cu toate că eram Mediatoarea și puterile mele erau nemăsurate. Dar în acest timp simțurile noastre speciale se ascut – cititul gândurilor și intuiția devin incomparabil mai precise decât înainte, înțelepciunea și clarviziunea mai profunde. E într-adevăr o perioadă binecuvântată pe care orice femeie din neamul celor strălucitori o aștepta de fiecare dată cu o bucurie fără limite.

-Și … complicațiile nașterii?

-Ce sunt alea? întrebă Ariana. Nu crezi că dacă așa ceva ar fi existat, ar fi trebuit să aud și eu?

-Aici, pe Pământ, explică Peruggio, femeile nasc asistate de medici.

-De ce, e cumva un soi de ritual care trebuie îndeplinit? Pe voi nimic nu vă leagă de obiceiurile băștinașilor, puteți să vă descurcați și singuri.

Peruggio întrebă, mirat de cele auzite:

-Vrei să spui că nu va avea nici un soi de dureri? Tu cu cine ai născut, Ariana?

-Cu soțul meu, firește, care trebuia să-l asigure pe cel mic că îl iubim și îl așteptăm , ca el să vrea cu adevărat să se nască. Știi, în ultimele luni de sarcină poți discuta deja cu pruncul, îți citește mintea și tu o poți citi pe a lui. Dacă înțelege că e primit cu dragoste și căldură, va fi bucuros să vină pe lume. De altfel în lumea noastră nu existau medici, pentru că toate rănile se închideau cu lumină și nu cunoșteam bolile, de astea am auzit pentru prima oară aici, pe Pământ. Nu aveam decât vindecători ai spiritului, care ne învățau să ne recâștigăm bucuria de a trăi, după un necaz.

-Deci… nu ai avut dureri?

Ariana făcu ochii mari.

-Fericirea nu doare, nepoate. Soția ta va fi perfect în stare să se descurce și o să aveți un prunc minunat împreună. Nu am decât un sfat pentru tine: ascult-o în tot ce-ți va spune, intuiția ei în această perioadă e unul din darurile cele mai de preț.

-Așa voi face. Acum poate că întreb prostii, dar chiar nu știu – cât timp va rămâne Serafina însărcinată?

-Un an, bineînțeles, așa e normal.

-Un an? Pe Pământ, pentru oameni, e vorba de nouă luni.

-Altă specie, răspunse Ariana. Copiii noștri au nevoie de mai mult timp pentru ca legăturile complexe din creierele lor să fie create, astfel încât să se nască în stare să citească mințile, să comunice non-verbal și să facă toate acele lucruri care pe noi ne diferențiază de orice altă civilizație.

Peruggio privi cu recunoștință chipul strălucitor al Arianei.

-Nu pot să-ți mulțumesc pentru tot binele pe care mi-l faci, liniștindu-mă. Deși știu că nu merit – n-am făcut nimic până acum prin care să-mi justific statutul de Mediator și misiunea mea bate pasul pe loc.

Silueta luminoasă, translucidă, a Arianei veni mai aproape.

-Dacă aș putea, te-aș ajuta. Dar nu are rost să te îngrijorezi. Ascultă doar sfaturile înțelepte ale soției tale și ea va ști să găsească ceea e cauți.

-Ai auzit cumva de pământurile zeilor aici, în lumea oamenilor?

Ariana surâse.

-Nu, nepoate, noi am trăit izolați pe insula noastră și n-am avut prea multe legături cu restul locuitorilor planetei. Nu știu ce loc e acela pe care oamenii l-ar fi putut numi pământ al zeilor.

Peruggio se înclină în fața ei.

-Ariana, îți sunt recunoscător.

Silueta eterică pluti până în dreptul Serafinei, care continua să doarmă liniștită. Se aplecă și-i depuse un sărut pe frunte – pleoapele Serafinei se zbătură, dar tot nu se trezi – apoi Ariana se întoarse spre Peruggio.

-Să ai grijă de soția ta! De fapt în lumea noastră nu există decât o singură regulă, ușor de urmat – o femeie însărcinată trebuie să aibă mereu parte de lumina zilei, altfel pierde copilul, iar în final poate muri și ea. În rest, pace ție – rămâi cu bine și sărut-o pe Serafina din partea mea.

Ceața aurie o învălui din nou pe Ariana, a cărei siluetă dispăru ca și cum n-ar fi fost acolo niciodată. Peruggio, care răsuflase ușurat, rămase stană de piatră la ultimele ei cuvinte: lumea fiilor luminii era o planetă luminată de un sistem de două stele, unde nu exista noapte. Da, dar Pământul?

Când Serafina se trezi, își găsi soțul șezând pe banca pe care el însuși o meșterise, adâncit în gânduri. Veni și-și puse mâinile pe umeri lui - știa că orice atingere dintre ei avea menirea să risipească încordarea, să alunge îndoielile și să redea buna dispoziție. Peruggio întoarse capul spre ea și-i zâmbi, dar ochii lui erau în continuare serioși, iar fruntea încruntată.

„Ceva nu e în ordine, iubitule. Ce?”

„Ariana a fost aici”, răspunse gândul lui Peruggio. „Mi-a spus că vei fi însărcinată un an de zile”

„Parcă s-ar fi amânat Crăciunul”, constată Serafina. „Trei luni în plus, până când voi putea să țin copilul în brațe și să-l dezmierd! E nedrept!”

„Și mai e ceva, iubito. Ariana spune că trebuie să te duc într-un loc unde nu există noapte, dacă vreau să trăiești și tu și pruncul!”

-Păi nu e mare lucru, zise râzând Serafina. Nu cumva de asta te frământai așa, când m-am trezit? Răspunsul e limpede ca lumina zilei – ne vom petrece șase luni în Antarctica și următoarele șase în Groenlanda.

-Un an de zile nu vei vedea decât întinderea albă a zăpezii. Cât de multe lucruri îți vor lipsi, dragostea mea – nu vei prinde toamna la Sasca, aurul pădurilor și frunzele foșnind sub pași, magazinele din Timișoara împodobite de Crăciun, primele raze de soare ale primăverii și ghioceii răsărind la baza trunchiului copacilor. Nu vei avea parte de culori, natura va fi pentru tine un etern câmp alb.

-Câmpia din visele mele, șopti Serafina. Când sclipesc în soare, cristalele de gheață descompun lumina în toate culorile curcubeului. Și probabil voi plânge amarnic după ploile interminabile de toamnă și după noroaie și după zilele în care se întunecă aproape imediat după prânz, nu? Gândește-te, vom avea un copil, nu e ăsta lucrul cel mai frumos dintre toate și nu merită copilul nostru o excursie în lumea ghețurilor veșnice? Și, pe lângă asta, știi bine că n-am fost niciodată o friguroasă.

Peruggio surâse – Serafina spunea adevărul, zilele de iarnă însorite, chiar dacă erau îngrozitor de reci, pe ea o scoseseră mereu din casă.

-Când se va naște prunul nostru, va vedea pe geamul casei un om de zăpadă înalt cât casa, adăugă Serafina. Dragul meu, dacă simți că duci lipsă de activitate, ai voie să te ocupi tu de asta!

Înainte de a fi conștient că se îndrăgostise de cea care urma să-i devină soție, cu ani în urmă, Peruggio apreciase umorul și voia bună contagioasă a fetiței cu părul vâlvoi și obrajii plini de pistrui. Fetița aceea rămăsese prezentă în spiritul tinerei femei elegante de acum, care dansa și cânta cât era ziua de lungă, chiar și când se ocupa de cele mai banale lucruri. „Dansul, muzica veselia, aceasta era lumea Arianei – lumea noastră. Cât de bine se potrivește Serafina în această lume”, gândi Peruggio.

-Știi că fiii luminii, după ce au ajuns pe Pământ, s-au stabilit pe o insulă, unde au avut puține contacte cu oamenii, la a căror creare

contribuiseră? Ariana mi-a vorbit de acest lucru, când am întrebat-o despre pământurile zeilor.

-Dar e evident. Bineînțeles că așa a fost!

-Aș vrea să aflu unde se găsea insula în cauză, iubito.

-Platon credea că la trei mii de metri adâncime, sub apele Atlanticului, răspunse Serafina. Eu nu cred asta, pentru că dacă ar fi fost acolo, oamenii ar fi dat deja de ea. După ce ne vom fi terminat misiunea, putem negocia cu Ulrich – vrea o expediție în Himalaya sau una în căutarea Atlantidei? Numai imaginându-mi mutra lui încurcată, deja mă apucă râsul!

Lui Peruggio cuvântul „misiune” îi aduse un gust amar în gură. O jumătate din timp se dusese pe apa sâmbetei, iar ei bătuseră pasul pe loc. Din anul rămas, cea mai mare parte va fi ocupată cu sarcina Serafinei. În fine, asta era, nu avea rost să se gândească acum la piatra cunoașterii, sănătatea Serafinei și a copilului devenise principala lui grijă. „O schimbare de priorități”, își spuse Peruggio.

-Doar așezarea priorităților în ordinea firească, replică Serafina, care îi citise gândul. Ni s-a proorocit că îndeplinirea misiunii e legată de cea mai fierbinte dintre dorințele noastre, iar dorința e pe cale să se îndeplinească, deci suntem pe calea cea bună. Simți?

Îi luă mâna și o plimbă încet peste abdomenul ei, care parcă nu mai era chiar atât de plat ca de obicei.

-Să-ți bați capul e un obicei prost, concluzionă Serafina. Asta fac numai măgarii. Oamenii și fiii luminii sunt încrezători în propriile lor forțe. Cât despre măgari, cunoaștem unul singur și el se frământă cum să se împace cu noi.

-Nu poți citi mințile vampirilor, spuse Perugio. Sau…?

Oare chiar atât de puternice erau transformările prin care trecea Serafina, încât ajunsese să penetreze până și căpățâna ca de beton a lui Ulrich?

-Giovanna e om, replică ea sec.

Peruggio își bea cafeaua în biroul reprezentanței pentru Italia a revistei National Geographic, cu redactorul-șef zonal al acesteia. Abia debarcase din avion, însoțit de Giovanna, care urma să verifice stadiul lucrărilor de la San Lorenzo – se construia un nou corp de clădire pentru școală și ea voia să se asigure că va fi totul gata la începutul anului școlar. Serafina rămăsese la Timișoara, la bunica ei, singura persoană în afara Giovannei căreia tinerii îi spuseseră marea veste.

Redactorul privea, cu mirarea întipărită pe față, hârtiile pe care Peruggio i le pusese înainte.

-Dar e un proiect grandios! Mă simt onorat că te-ai gândit la noi.

-Păi, voi aveți autorizație permanentă să dețineți puncte de lucru în Antarctica. Pentru particulari, asta se acordă mai greu, iar noi suntem cam grăbiți. Serafina ar vrea să începem experimentul în septembrie – cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

-Deci o casă solară, făcu redactorul. Superb! Cum de v-a venit ideea asta?

-Noi credem că lumina soarelui e suficient de puternică încât să asigure confortul unei familii, chiar într-o zonă foarte rece, dacă este exploatată eficient. Creșterea randamentului panourilor solare e ultima găselniță a Serafinei și vrem să testăm la fața locului teoriile noastre. Vom locui într-o casă acoperită de captatori solari obișnuiți, din cei care se găsesc în comerț și vom avea la dispoziție un laborator în care să ne desfășurăm cercetările. Vrem să profităm de vara australă și credem că la peste douăzeci de ore de lumină pe zi vom dispune de suficientă energie pentru iluminat, încălzit și toate necesitățile gospodărești. Asta presupune, evident, amplasarea locuinței cât mai aproape de Polul Sud, ca să beneficiem de lumina zilei non-stop.

-Deci nu pe țărm, ci în interiorul continentului? întrebă redactorul.

-Da, asta e ideea.

-E regretabil că vii în ultimul moment cu proiectul, puteam să-ți asigur o finanțare consistentă. Așa, mă angajez să mă ocup cu oamenii mei de transportul materialelor și instalarea locuinței.

-E mai mult decât speram, răspunse Peruggio. Finanțarea nu e o problemă – mai dețin controlul asupra centrului de cercetări chimice din Napoli, pe care l-am fondat în adolescență, iar colegii mei au fost și ei entuziasmați. Cât despre transport, nu e mare lucru de dus acolo. Succesul unui asemenea demers în mod sigur nu rezidă într-o structură masivă, greoaie. Serafina a studiat construcția cabanelor de la munte, care înfruntă iarna condiții destul de asemănătoare. Modelul l-a constituit o cabană din munții Bucegi, unde am locuit astă-primăvară. De acolo ne-a venit ideea să îngropăm parțial casa în zăpadă, așa folosim un izolator natural care, în plus, ne asigură și stabilitatea în zilele cu vânt puternic.

-Mda, furtunile ar fi o problemă. V-ați gândit cum să o rezolvați?

-Casa va fi ancorată de sol prin cabluri puternice, care au fost testate în condiții extrem de dure.

-Văd că ai un răspuns la toate – din partea ta, asta nu mă miră. Dar mie ce-mi iese?

Peruggio zâmbi.

-Mă așteptam la întrebarea asta. Ai mai avut vreodată o echipă utilată cu tehnica de fotografiere și filmare de ultimă oră, care să trăiască șase luni în mediul acela? Știi cum e soția mea, nu poate sta locului. Mi-a făcut un program pe zile și săptămâni, care cuprinde ieșiri în regiune la filmat și fotografiat, activități în sera de plante verzi, măsurători asupra captatorilor de energie solară și tot felul de alte preocupări.

-Voi nu vă odihniți niciodată?

-Ba da, dar bănuiesc că în zonă nu se prind prea multe posturi de televiziune și nici conexiunea la internet nu e grozavă, așa că ne trebuie alte distracții ca să ne țină ocupați.

-Pe conexiunea la internet să nu vă bazați deloc, nu există așa ceva în interiorul Antarcticii. Voiam să-ți propun un lucru – un elicopter de-al nostru va veni după tine o dată pe lună și te va duce pe țărmul Americii de Sud, în Chile, unde vei preda redacției locale materialele pe care vrei să le publicăm. Tot atunci ne vei anunța dacă ai nevoie de ajutor sau de echipamente și ți le vom trimite tot cu elicopterul. Vei avea și niște vecini de la o stație de cercetări, dar ei sunt în apropierea țărmului, așa încât în cazul acesta vecinătate înseamnă o distanță de cel puțin o mie de kilometri.

-Mulțumesc, ne vom descurca.

-Sper, pentru că la fiecare revistă în care apar articole de-ale voastre trebuie să cresc tirajul cu cel puțin cinzeci la sută. Lumea vă știe de nebuni și vă citește peripețiile cu drag, așa că am tot interesul din lume să continuăm colaborarea. Pentru noi a fost o mană cerească ziua în care te-ai hotărât să abandonezi conducerea centrului de cercetări de la Napoli și să pleci în expediții.

-Știu, spuse Peruggio zâmbind. Mă bucur că e măcar un om pe pământ care nu-mi contestă hotărârea, dar puțini sunt cei care pot înțelege ce înseamnă să-ți trăiești copilăria și tinerețea închis într-un laborator. Acum simt cu adevărat că fac ce-mi place.

Se ridică de pe scaun cu un gest elegant și dădu mâna.

-Scuză-mă că trebuie să plec, dar mai am niște drumuri cu procurarea materialelor. Plec peste trei zile acasă la Sasca, te mai pot deranja până atunci?

-Aș fi încântat! Poate ieșim la un restaurant cu mâncare copioasă și vin bun într-una din seri!

-Las-o baltă, murmură Peruggio astfel ca numai el să audă.

Seara găsi un mesaj de la John în căsuța de mail: „naiba să te ia, trebuie să aflu din ziare ce pui la cale? NASA ar fi fost încântată să contribuie, știi tu, are veșnica obsesie a unei colonii pe Lună și se interesează de tot ce înseamnă supraviețuirea omului în condiții ostile. Dacă mai amâni plecarea cu câteva săptămâni, vor veni și ei cu o grămadă de bani și de proiecte. Ține-mă la curent! John.”

„Da”, își zise Peruggio, „dar nu va fi vorba de supraviețuirea umană, prietene. Și-apoi Serafina nu mai poate aștepta”.

Îi trimise lui John un răspuns politicos, cu mule mulțumiri și rugămintea de a-i informa pe cei de la NASA că partea a doua a experimentului se va desfășura în Groenlanda, vara viitoare – timp suficient să se gândească la niște proiecte comune. Apoi îi scrise: „plecarea noastră trebuie să aibă loc cât mai curând posibil,din cauza unei probleme apărute în mod neprevăzut. Dacă vrei informații detaliate, Giovanna, pe care o găsești la mănăstirea San Lorenzo din Roma, poate să ți le dea. Pe moment, misiunea mea nu este prioritară pentru mine. Salutări, Peruggio”.

John văzu misiva succintă și începu să bombăne:

-Poftim, alte priorități! De când salvarea Pământului a devenit un lucru secundar, pe lângă care există altceva mai important de făcut? De pildă creșterea plantelor verzi într-o seră din Antarctica? Naiba să-l ia!

Apoi se bătu cu mâna pe frunte.

-Dar dacă Peruggio crede că nu va găsi piatra verde a cunoașterii și vrea să se asigure că o elită de pământeni va putea scăpa de atacul de pe Terra și supraviețui în altă parte? Nu, n-are cum să fie asta – Peruggio nu s-ar gândi niciodată la supraviețuirea unei elite și sacrificarea celor mulți, nu e el genul de individ care să se împace cu așa ceva. Nu, trebuie să fie ceva ce mie îmi scapă. Când pleacă primul avion spre Roma, ca să-i pot vorbi Giovannei?

Cap. 21 : Atentat

John se grăbea, cu ochii pe ceas. Blestemată treabă, avionul cu care se întorsese în Statele Unite întârziase mult la decolarea din Roma, iar el, în aceeași după-amiază, avea întâlnire cu Amber Brown la casa acesteia. Dar măcar apucase să discute pe îndelete cu Giovanna și aflase cauza grabei lui Peruggio de a pleca în Antarctica. Nu și-o putea imagina nicicum pe Serafina însărcinată – drăcușorul de fată era mereu în mișcare, mereu agitată, cu veșnice idei trăsnite care trebuiau duse neapărat la îndeplinire. În mintea lui refuza să se formeze imaginea unei femei masive, cu o burtă imensă și mișcări lente și stângace. Iar restul povestirii Giovannei era chiar mai incredibil decât sarcina Serafinei – o pădure unde niște duhuri făcuseră proorociri era peste ceea ce mintea lui logică putea să accepte.

-Gândește-te la acele – să le zicem entități – ca la niște făpturi care au găsit o poartă de trecere dintr-un Univers paralel și acum sunt aici. Teoria universurilor multiple este în general vehiculată de

fizica cuantică, încercase Giovanna să furnizeze o explicație cât de cât rațională. Crede-mă, și eu sunt om, am parcurs pădurea de la Broceliande și n-am văzut decât stejari bătrâni, iar apoi Serafina și Peruggio m-au luat de mână și am zărit cu ochii mei zânele dansând printre megaliți.

-Ești sigură că nu cumva ei te-au făcut să cazi într-un fel de transă și să ți se pară doar?

-Nu, răspunse indignată Giovanna, nici vorbă de așa ceva. Am întrebat-o pe Serafina același lucru și mi-a spus că totul fusese real. Știi doar că ei nu pot minți!

-Așa e, oftă John. Dar Peruggio a evitat să-mi povestească în detaliu călătoria voastră în Bretania.

-Desigur, îl înțeleg perfect. Dacă nu ești acolo și nu vezi cu proprii ochi, e foarte greu de crezut, răspunse Giovanna. Știi, noi oamenii se pare că suntem cu toții înrudiți cumva cu Toma Necredinciosul. Dar nu te îngrijora. Am vorbit cu Serafina acum câteva zile, era optimistă și zicea că simte că misiunea lor e pe calea cea bună.

John își alungă bombănind amintirea din cap. Deci ajunsese să creadă că soarta omenirii e decisă de ceea ce simte și de toanele unei femei gravide! I se mai întâmplase și altădată să i se pară că munca lui la agenția pentru studiul inteligențelor extraterestre ar fi necesitat un creier extraterestru ca să priceapă toate ciudățeniile, dar acum senzația că e depășit de situație devenise copleșitoare.

-La naiba, întâlnirea cu Amber, murmură John.

Dar era obişnuit să se grăbească şi să se dea peste cap când avea de respectat nişte ore precise - păcatele meseriei, îşi spunea el. Coti pe strada ei tocmai când Amber încuia poarta casei pe din exterior. Destule nasuri curioase se lipiseră de geamuri la prima ieșire a lui Amber în oraș, dar de-acum lumea se obișnuise cu ceea ce oamenii interpretau ca fiind o minune. Femeia mai șchiopăta abia vizibil, dar în rest avea o ținută dreaptă și mândră. Se bucura din plin de „minunea” prin care trecuse – devenise clienta fidelă a câtorva magazine de lux din centru și se îmbrăca mereu foarte îngrijit. Oamenii clevetiseră pe la colțuri – la nici un an de la moartea fratelui ei, Amber ieșea cu un bărbat care nu era din localitate, în fiecare vineri seară, să ia ore de dans. Dar sfârșiseră prin a accepta situația

– în fond tânăra suferise destul în scaunul cu rotile și avea dreptul să se distreze un pic, iar bărbatul fusese văzut în suita scriitoarei Nelly Noel. Ea i-l adusese lui Amber pe bioenergeticianul care o vindecase, deci bărbatul nu putea fi decât un tip onorabil. Conștient de curiozitatea micii comunități, John obișnuia să apară îmbrăcat în costum, cu cravată, ceea ce le făcuse pe câteva bătrâne să spună că în cazul lui Amber se adeverește zicala că dacă ai noroc, ai noroc cu carul.

Amber luă loc în mașină, lângă John care o privi încântat: ea devenea cu fiecare zi tot mai frumoasă și mai sigură de sine. Renunțase să-i tortureze mintea sau să-și apere propriile gânduri și toată purtarea ei arăta că avea încredere în el. John o plăcea, dar un gând nu-i dădea pace – când va afla Amber de adevărata soartă a lui Steve, care va fi reacția ei? Decise să tacă – pentru ea, fratele ei trebuia să rămână mort pe vecie, așa spusese Ulrich. John se temea că se va umple de ridicol dacă-i va vorbi unei profesoare de matematică, solid ancorată în logica realității, de existența vampirilor.

Își petrecură următoarele două ore la cursul de dans – John constatase la primele lecții că nu doar Amber avea nevoie de ele, ci și el. Iar plăcerea de a însoți, după mulți ani de singurătate, o femeie drăguță îl făcuse să renunțe ușor la tabietul de a-și citi liniștit corespondența vineri seara.

Până ieșiră din studioul de dans, se întunecase. John își lăsă mașina în parcarea din centru, hotărât să profite de cele cinci minute de mers pe jos în care Amber îl va lua de braț. Intrară pe străduța ei – trei case pe dreapta, trei pe stânga, între case brazi și tufișuri înflorite care acum, vara, înmiresmau aerul. Nici un cap la geam, la nici una din case… John se întreba, în timp ce mergea cu pașii cei mai lenți cu putință, dacă s-o sărute pe Amber sau nu. Ea nu-i dăduse de înțeles că ar vrea acest lucru, dar îl plăcea în mod evident. Atât că anii pe care și-i petrecuse ca infirmă o făcuseră extrem de reținută și John bănuia că nimeni, niciodată, nu-i făcuse curte.

Ajunseră în fața casei și Amber își căută cheia în poșetă. Apoi se întoarse spre John, ca și cum ea ar fi fost gata să spargă gheața. Buzele ei lunecară milimetric pe lângă ale lui, până când gura ei ajunse în dreptul urechii lui John.

-Prefă-te că mă săruți, șopti Amber. Sunt doi tipi în grădină la mine, ambii înarmați. Trebuie să te ucidă și să mă răpească.

John își încolăci un braț în jurul taliei lui Amber, dar cu celălalt scotoci în micul spațiu dintre ei, până reuși să-și extragă revolverul din buzunar. Sesiză în întuneric o mișcare suspectă printre tufele grădinii, o trânti pe Amber la pământ și în aceeași secundă trase două focuri spre tufe. I se răspunse cu câteva focuri de armă, John localiză sursa împușcăturilor și mai trase odată, mai precis, pentru că se auzi un urlet. Simți și el o durere în umăr, iar o siluetă neagră se repezi să sară gardul către grădina casei vecine și se pierdu în noapte, gonind către pădurea aflată în apropiere. De acolo răzbătu, în scurtă vreme, un strigăt de groază care ar fi făcut oricui părul măciucă.

John îi întinse mâna lui Amber și ea se ridică de pe jos.

-Intră în casă și sună la poliție, e unul rănit la tine în grădină. Și să trimită o mașină și în pădure. Nu știu ce am auzit, dar cel care a scăpat de mine sigur n-a avut o soartă prea bună.

Femeia făcu ce i se ceruse. Aprinse lumina spre curte și John extrase dintre tufe un individ care pierdea serios sânge. Pistolul lui John îl nimerise în picior și rana îl ținea imobilizat. Amber păli când văzu umărul lui John, care sângera, dar acesta o liniști:

-Nu e mare lucru, glontele n-a intrat în corp. E o rană superficială, care se va vindeca repede.

Poliția îl înghesui pe rănit într-o ambulanță, făcu poze și o interogă pe Amber.

-Poate că videocamerele de deasupra ușii au filmat ceva și ne vom lămuri de ce am fost atacați, zise ea.

-Îmi pare rău, doamnă, răspunse un polițist. Le-am verificat pe amândouă, cablurile lor au fost tăiate.

John deveni îngrijorat.

-Deci e ceva premeditat, nu doar un furt?

-Nu, domnule, am găsit asta lângă rănit.

„Asta” era o armă cu lunetă și amortizor, o bijuterie din cele care nu prea încap pe mâna unui om cinstit.

-Asasin de meserie, murmură John. E de rău!

Poliția îl găsi și pe cel care fugise în pădure. Fusese bătut fără milă și părea în stare de șoc. Când îl privi, John înțelese: pe gâtul lui

se vedeau două mici urme, ca de viperă, dar mai depărtate una de alta decât ar fi putut lăsa colții unei vipere. Individul era palid ca moartea, tremura violent și părea să fi pierdut mult sânge, fără să aibă răni serioase vizibile.

La secția de poliție îl găsiră pe eternul George, care doar clătină din cap: neam de neamul lui nu trecuse prin așa o barbarie, nu în orășelul acela liniștit. Semnară câteva declarații banale – nu-i cunoșteau pe indivizi, nu știau ca Amber să aibă dușmani, nu se furase nimic din casă, nu, nu, nu. George ar fi clasat cazul, pentru el era o încercare de jaf armat, dar îl încurca arma găsită în grădina lui Amber și mutrele celor doi, oacheși ca doi meridionali. Apoi veni un mail „de la centru” și bietul George își pierdu de tot somnul și liniștea, nu doar pentru noaptea aceea, ci pentru multe nopți la rând: tipii erau, așa cum John bănuise de la început, asasini plătiți. Singura lui sursă de informații părea să fie Amber, cu abilitatea ei de a citi mințile, dar aceasta spuse, cam fără chef:

-Eram îngândurată și n-am fost atentă decât în momentul în care te-am avertizat că sunt doi indivizi în grădină. Nu știu mai mult și n-am idee cine și de ce ar vrea să mă răpească pe mine. Poate s-a aflat de micile mele talente ascunse, dar nu văd de ce aș fi devenit interesantă așa, deodată, când citesc mințile de mulți ani. John, poate ai tu idee cine-ți vrea moartea și de ce.

John simți că Amber îi ascunde ceva, dar nu spuse nimic. Poate că ea se gândise mai mult la sărut decât la pericolele care o pândeau din umbră?

Se întoarse morocănos la birou, cu umărul bandajat și ordonă ca un om de-al lui să supravegheze discret casa lui Amber, chiar dacă poliția canadiană promisese că va face ea acest lucru. Faptul că Mike intră a doua zi în biroul lui nu era de natură să-l bine-dispună.

-Ha, bătrâne, uite ce pățește polițistul de paradă dacă se amestecă în viața reală, zise Mike râzând și arătând spre umărul lui John.

-N-am murit încă, i-o trânti acesta, așa că nu era cazul să vii și să-ți prezinți condoleanțele.

-Nu de asta sunt aici, bătrân lup de prerie, ci ca să-ți mulțumesc. Unul din ăia doi era clientul meu, așa că ți-ai plătit

datoria față de mine, cea restantă de când ți-am furnizat informații despre fata aceea, Amber. Păcat că nu ești un țintaș mai bun, să-l fi scos de tot pe individ din scenă.

-Să te fi văzut pe tine, bombăni John. Noaptea poți ascunde un dinozaur în grădina lui Amber, are niște tufe uriașe acolo, cu frunze dese. Dar mai bine zi-mi ce știi despre „clientul" tău - e plăcut ca, dacă unul vrea să te îmbrace în patru scânduri, să ai măcar idee cu ce l-ai supărat.

Mike luă loc – neinvitat, după cum îi era obiceiul - și-și urcă pe masă picioarele încălțate în cizme cu pinteni.

-Credeam că femeia aia care citește mințile a scos tot de la el.

-Nu, Amber n-a avut timp, totul s-a petrecut prea repede. Mi-a spus doar că sunt doi în tufe, care voiau să mă omoare pe mine și s-o răpească pe ea. Asta e tot ce am.

-Bine, puișor. Ascultă atunci la bătrânul Mike – unul din cei doi e o pramatie specializată în masacre, un portorican care n-are tată, n-are mamă și execută cele mai murdare comenzi fără să pună întrebări. Despre celălalt nu am informații deocamdată, dar cine se aseamănă, se adună. Nici ăla nu venise în grădina femeii ca să cânte în corul bisericii. Ultimul stăpân pentru care a lucrat portoricanul e un anume Carlos Enrique Mayor din Haiti. Hei, dar de ce te-ai schimbat așa la față? Îl știi cumva?

-Da, răspunse John, e omul care a comandat uciderea lui Steve. Se pare că-l deranjează toți cei cu abilități telepatice.

-Tii, înseamnă că n-are gânduri de îngeraș, nu?

-Din câte știu eu, se ocupă cu drogurile – cultivare, transport, distribuție, tot tacâmul, spuse John.

-Bine, fratele meu alb. Bănuiesc că mai departe nu e treaba ta, ci a noastră. Agenția ta n-are decât paranormali în cartea de telefon, nu un biet traficant de droguri.

-S-ar putea să fie totuși treaba mea. Se pare că individul e atât de blindat încât nu poate fi prins decât de paranormalii mei. Te țin la curent dacă aflu ceva mai precis.

Mike deveni brusc foarte atent.

-Mă, tu ai un om acolo și nu-mi spui! În fine, e afacerea ta, pe mine să mă anunți numai dacă individul e mort sau la răcoare, ca să pot sărbători.

-Nu am acolo nici un om, îl contrazise John.

-Dar ce?

-Păi, unul dintre paranormalii mei, un colaborator extern dacă asta sună mai bine pentru tine.

Mike se ridică și se pregăti de plecare, lăsându-l pe John cu gândurile lui. Ar fi vrut să știe cine făcuse urmele de colți pe gâtul omului din pădure, pentru că raportul poliției canadiene trecuse totul sub tăcere, semn că nimeni nu pricepuse proveniența acelor urme. Pădurea fusese răscolită și nu găsiseră nici un animal care ar fi putut face așa ceva, iar John se temea de întoarcerea lui Steve – acum o protejase pe Amber, dar putea s-o și ucidă, într-un acces de sete.

În vinerea următoare, fata îl sună ca să-i spună că era răcită și nu voia să meargă la lecția de dans. John luă la cunoștință, cam fără chef, dar nu zise nimic. Era omenește explicabil ca Amber să se fi speriat. Dar când, după încă o săptămână, ea era tot răcită, John începu să suspecteze ceva și sună la studioul unde se țineau lecțiile.

-Domnișoara Amber Brown, zise o voce, s-a retras de la cursurile noastre.

John rămase năuc. Fusese gata să danseze cu ea chiar și cu umărul bandajat, iar ea dispăruse. Oare o înfuriase atât de rău faptul că el chiar încercase să o sărute?

Amber deveni de negăsit – nu răspundea la nici unul din numerele de telefon pe care i le dăduse lui John, deși omul care supraveghea casa raporta conștiincios că o vedea în fiecare zi plecând la școală și întorcându-se. „Așa nu se mai poate”, își spuse John recunoscând în sinea lui că devenise dependent de cursurile de dans. Într-o zi apăru în micul orășel într-o mașină închiriată, ca Amber să nu o recunoască. Își monitoriza cu mare atenție gândurile - știa de la Steve că astfel nu puteau fi citite. Își alese locul de parcare de lângă casa ei și când o văzu venind pe jos de la școală, cu un mers tacticos, îi aținu calea.

Amber ridică ochii, îl recunoscu, se smuci și vru să treacă mai departe.

-Cu ce ți-am greșit? întrebă John.

Ea aruncă o privire spre strada destul de circulată la ora aceea și spuse pe un ton neprietenos, printre dinții încleștați:

-Vino la mine, n-am chef de o scenă pe stradă. Aici bunul renume al oamenilor încă mai contează.

John intră în urma ei în casă, fără o vorbă. Amber se tolăni într-unul din numeroasele fotolii din camera de zi și-l privi încruntată.

-Nu știu cu ce te-am supărat. Da, mărturisesc, voiam să te sărut în seara aceea, dar asta nu mi se pare o crimă pentru care să mă pedepsești prefăcându-te că nu exist. A fost chiar așa un șoc pentru tine? Ți-am dat de înțeles de multe ori că țin la tine în mod serios.

Amber dădu din mână a lehamite.

-Nu, nu te gândești la ce trebuie. Aș fi putut să-ți trag o palmă dacă aș fi găsit gestul tău deplasat, dar nu despre asta este vorba. (John constată cu bucurie că Amber nu-i trăsese o palmă.) Însă tu uiți, se pare, că eu citesc gândurile – nu toată lumea a învățat, așa ca tine, să și le țină doar pentru uzul propriu. Iar asta mă face să-mi dau seama foarte ușor dacă cineva nu spune adevărul, chiar și atunci când nu-i citesc mintea. Oamenii se gândesc mereu la semenii lor și nu trebuie decât să pun lucrurile cap la cap ca adevărul să iasă la lumină. Știi, John, dintre toate soiurile de bărbați, mincinoșii îmi plac cel mai puțin.

-Sugerezi că eu…

-Da. Amber îl privi cu ochii ei care aruncau fulgere și continuă: de ce mi-ai ascuns adevărul despre soarta fratelui meu Steve? Ce e mascarada sinistră cu moartea lui în Egipt, ce-i cu testamentul lui și cum ați păcălit asigurările să-l considere mort? Dacă e vorba de o misiune atât de dificilă încât, pentru un motiv sau altul, Steve trebuia să dispară cumva și să reapară sub o altă identitate, m-aș fi așteptat ca măcar familia să știe.

Lui John i se uscase gura. Când vorbi, era realmente îngrijorat și își găsea greu cuvintele.

-Moartea fratelui tău e un fapt cert, n-a fost nevoie să păcălim asigurările sau pe oricine altcineva. Ce a urmat după aceea e doar decizia lui, n-am putut să mă amestec. Dar să știi că ești în mare pericol dacă el se decide să te caute, pentru că te-ar putea ucide. Mai bine fugi, oricât de drag ți-ar fi fost cândva.

Amber bătu din picior, nerăbdătoare.

-Îți dai seama ce aberație spui? Acum zici că e mort și după nici cinci minute că s-ar putea să mă caute. Știi măcar ce vorbești?

John o privi cu un aer grav.

-Tu însăți mi-ai spus că fratele tău e mort, că ai pierdut legătura cu mintea lui. Nu încerca să te amăgești fără sens, îți provoci doar durere. Măcar știm că nu el a fost… tot e ceva.

-A fost ce?

-A fost cel care l-a atacat pe agresorul tău din pădure. Omul acela avea un semn pe gât și nu cunosc pe mulți care ar putea lăsa așa o urmă.

Amber făcu ochii mari. Când vorbi, vocea îi era mai domoală, mai apropiată de aceea voce plăcută pe care John o auzise pentru prima dată cu luni în urmă la telefon.

-Nu știu despre ce semn vorbești. Știu doar că am citit mințile celor doi agresori și unul se gândea că trebuia să mă răpească pentru că eram sora „lui”. Iar „el”, l-am văzut clar în capul individului, era Steve, dar un pic schimbat față de cum îl știam eu: avea fața albă ca marmura statuilor, nu purta ochelari și era îmbrăcat ca un vânător, cu haine de camuflaj verzi și bocanci înalți cu ținte. N-am înțeles de ce, fratele meu avea în imaginația omului doi colți ascuțiți pe maxilarul de sus, în locul caninilor, colți care îi ajungeau până peste buza de jos și de pe care picura ceva ce părea sânge.

John se mai liniști – deci nu Steve fusese în pădurea din apropierea casei lui Amber. O privi serios și întrebă, cu o voce gravă:

-Amber, tu crezi în vampiri?

-În ce? Ai înnebunit, cum să existe una ca asta?

-Dar în extratereștri crezi?

-Desigur, toată viața mea de până acum fost marcată de aceea întâmplare nefericită din copilărie.

-De ce ai crede în unii și n-ai crede în alții? Ne-ai povestit apariția tatălui tău după moarte și istoria nasturelui. Dacă întrebi oamenii, nici jumătate din ei nu cred în stafii, cel puțin nu recunosc că de fapt cred. Și-atunci ce te face să respingi vampirii cu atâta înverșunare?

-Pentru că n-au nici o explicație logică, se repezi Amber.

-Dar fantomele au? Ascultă-mă, în lunga mea carieră la agenție am învățat să nu mă mir de nimic și să înțeleg că materia se poate

manifesta într-o infinitate de forme, din care noi oamenii cunoaștem foarte puține. Dacă aș veni la tine cu un vampir, te-aș convinge?

Amber îl privi sceptică.

-Presupunând că așa ceva există, mă crezi proastă să las în casă o creatură care m-ar putea ucide în orice moment?

-Păi, ai invitat una odată la tine și nu toate aceste creaturi sunt așa rele cum spune lumea. O mai ții minte pe Nelly Noel, scriitoarea?

-Desigur, ea a adus-o pe Serafina, care m-a vindecat. Nelly era imună la metodele mele de citit mințile oamenilor, nu reacționa nicicum la tot ce eu pot face, nici nu știu cum s-o descriu. Era cumva… inertă. Am crezut că e același soi de făptură ca Serafina și Peruggio, dar Serafina mi-a zis că Nelly e altceva, e diferită și de noi, oamenii și de ei.

-Nelly este vampir, spuse John liniștit.

-Imposibil, m-ar fi ucis până acum dacă ar fi fost!

-Să nu-ți imaginezi asta. De fapt, Nelly te-a apărat atacându-l pe individul care a fugit în pădure.

-Trebuie să văd, ca să cred, zise Amber după o pauză îndelungată.

-Bine, vă veți întâlni cât de curând posibil, spuse John oftând. Discuția aceea îl îmbătrânise cu zece ani…

Întors la biroul lui, John își reciti corespondența cu Ulrich. În absența rapoartelor de la Steve, care un an de zile trebuia să se țină departe de foștii amici, singura sursă de informare a lui John erau misivele succinte ale blondului, care se pare că învățase toate tainele poștei electronice. John se suci și se învârti prin birou ca leul în cușcă. Știa că pentru a afla ceva în plus, cea mai bună soluție ar fi fost să-l invite la el pe Ulrich, la o discuție, dar mai știa și că discuția aceea trebuia să rămână strict confidențială, fără martori – eventual doar cu Amber. John nu ignora natura lui Ulrich și-și făcea probleme. De câte ori îl văzuse, acesta fusese mai mult decât politicos și civilizat, dar fie Peruggio, fie Serafina erau întotdeauna de față și

John știa că pe Ulrich îl lega un jurământ de credință de familia Serafinei.

-Interviu cu un vampir, bombăni John. Ăsta e bun ca titlu de carte, dar e ceva de evitat în viața reală, pentru că se poate termina prost pentru partea … hm… comestibilă.

Dar nu avea încotro – îi scrise lui Ulrich, propunându-i o întâlnire. Aproape instantaneu auzi un clinchet de clopoțel, semn că primise un mesaj prin poșta electronică.

„Probabil mailul meu s-a întors cu adresă inexistentă sau ceva de genul ăsta” gândi John. Dar nu – mesajul venea în mod clar de la Johann-Ulrich Heller. „Primit mail de la tine. Duminică dimineața, ora 11, pădure Amber” era răspunsul. Drace, explicit mai putea să fie! „Pădure Amber” voia să însemne pădurea de lângă casa lui Amber sau să vină la pădure cu Amber? Dar, în cazul acesta, care pădure? John decise să interpreteze mesajul ca fiind „pădurea de lângă casa lui Amber, cu Amber”. Nu-i făcea plăcere s-o expună astfel pe Amber unui risc, dar se bucura că avea ocazia s-o revadă. Hotărî să-și instruiască omul care o păzea pe fată să-i urmărească și se mai liniști oarecum.

Duminica aceea era frumoasă și însorită, iar în pădurea prevăzută cu mese și bănci prin luminișuri ieșise jumătate din orășel. Copiii alergau printre brazi, maturii citeau ziarele sau discutau – un cadru idilic. John o luă de mână pe Amber – i se permisese acest lucru - și privi pe furiș peste umăr. Omul lui era la post, cu un aparat de fotografiat agățat ostentativ de gât – genul pozarului de duminică, în stare să fugă ani de zile după o poză cu o veveriță privită de aproape. John zâmbi și-și atinse discret revolverul camuflat de sacoul cu buzunarul plin de ziare. Se întreba dacă gloanțele au vreun efect asupra unui vampir – oare trebuiau să fie gloanțe din argint, ca să-l ucidă?

Individul aflat înaintea lor pe cărare părea cel mai blajin om de pe fața pământului. De braț avea agățat un coș de nuiele, în care aduna ciuperci. Când trecură pe lângă el, se opri și murmură slab:

-Bine, John Smith, admit că ochii oamenilor nu sunt așa de ageri ca ai noștri, dar chiar nu-ți recunoști amicii de la cinci pași distanță?

John tresări la auzul vocii reci. Se așteptase la orice, dar nu la asta: vampirul deghizat într-un nevinovat culegător de ciuperci. Bărbatul își scoase în fața lui Amber pălăria de soare, lăsând la vedere un păr lung, auriu, care strălucea asemenea nestematelor. Era frumos, cu ochii ciudați, liliachii și fața rozalie.

-El e prietenul meu Ulrich, iar ea e Amber Brown, sora lui Steve, făcu John prezentările.

Amber întinse mâna, dar Ulrich nu i-o luă, arătând spre propriile mâini nu tocmai curate după culesul ciupercilor. În schimb se aplecă și depuse un sărut pe mâna întinsă. Atingerea buzelor lui era ca și cum un sloi de gheață ar fi căzut pe mâna lui Amber, care se înfioră. John îi citi confuzia zugrăvită pe față – o prevenise în legătură cu natura individului pe care urmau să-l întâlnească, iar rozaliul Ulrich aducea a vampir tot așa de mult ca și pastorul de la biserica locală. Buzele de gheață însă îl trădau.

-Ce faci aici, Ulrich? întrebă John politicos.

-Îmi caut hrana, ce altceva? Nu vezi?

Amber se scutură îngrozită, cu ochii la copiii care se jucau prin pădure.

-Din ciuperci se poate obține un extract proteic foarte asemănător sângelui uman, explică Ulrich râzând de încurcătura lui Amber. De câte ori stau ceva mai mult într-un loc, îmi car micul laborator de chimie după mine. Iar aici nu duc lipsă de ciuperci.

-Stai mai mult prin zonă? se interesă Amber.

-Asta depinde de intențiile criminalului de Carlos Mayor, care vrea să te răpească. M-am mutat aici imediat după incidentul cu cei doi indivizi de la casa ta.

-Tu l-ai aranjat pe cel din pădure? Mă temeam că Steve, zise John.

-Steve e în Haiti, nu l-aș lăsa să se apropie de Amber. Tentația sângelui rudelor e prea puternică pentru un vampir în primul an de existență, explică Ulrich. Da, eu am fost în pădure în noaptea aceea. Abia venisem din Haiti, eram însetat și poate cina a fost un pic prea copioasă. În fine, sper că tipul și-a revenit. Steve trebuie să-l ucidă, nu eu.

-Steve… trăiește?

-Nu, Amber, aceea nu e viață. A devenit un demon al nopții, asemenea mie. E practic fiul meu, eu l-am transformat. Asta a fost ultima lui dorință înainte de a muri.

Găsiră o bancă retrasă, departe de alți plimbăreți și se așezară. Ulrich începu să povestească:

-Acum un an, Serafina și Peruggio au primit o misiune – să găsească piatra verde a cunoașterii, dar tu știi deja asta. John a trimis pe cineva în Egipt ca să-i apere, omul a fost înjunghiat pentru că s-a apucat să discute într-un bar despre viață, moarte, reincarnare și texte străvechi. Carlos e interesat de treaba asta – ca să-și cultive plantațiile de coca și cânepă indiană, folosește oameni intoxicați cu o otravă, pe care-i îngroapă ca morți și-i resuscitează după câteva zile, când efectul otrăvii dispare. Creierul respectivilor e iremediabil atins și ei se consideră zombi – muncesc noaptea, fără a cere plată și fără a scoate un sunet. Numai că ceea ce le afectează creierul le scurtează viața, iar pe Carlos îl interesează orice metodă de a obține morți-vii, perfect controlabili. Interesul lui pentru grupul nostru a pornit de la niște inși cu aceeași natură ca a mea. Vampirii sunt uciși de razele soarelui și darul lui Peruggio pentru mine, acela de a rezista luminii solare, a stârnit vâlvă printre cei ca mine, care nu l-au putut înțelege și au scornit povestea că Peruggio m-ar fi înviat. Carlos avea de mult timp oameni în Egipt, care trebuiau să se ocupe de furtul unor papirusuri străvechi. Se pare că preoții egipteni, pentru a-și convinge enoriașii de legăturile lor cu zeii, produceau falși morți pe care-i „înviau” în fața turmei de credincioși sideraţi. După cum vedeți, publicitatea nu e chiar o invenție americană!

Amber zâmbi, deși păstra încă un aer un pic temător. Ulrich continuă:

-Prin echipa din Egipt, Carlos a aflat de miracolul săvârșit de Peruggio și a vrut să-l răpească, mai ales că acesta citea gânduri. Și-atunci intră în joc fratele tău – un individ care și el, om fiind, citea gânduri, făcea parte din poliție și primise misiunea de a-l proteja pe Peruggio. A fost eliminat într-o manieră brutală – oamenii erau avertizați astfel că cititul gândurilor e un joc periculos. Steve a murit în brațele mele, urându-și asasinii și fiind incapabil să ierte. Iar cei care nu pot ierta își condamnă sufletul să rătăcească aici, pe

Pământ, pentru eternitate – ei sunt demonii nopții, cărora voi le spuneți vampiri.

-Credeam că Steve a murit în brațele lui Nelly Noel, ea așa mi-a spus, replică Amber.

-Știu exact ce ți-a spus Nelly. Vampirii pot fermeca oamenii ca aceștia să vadă ceea ce noi vrem. Nelly sunt eu, este o altă înfățișase a mea care presupune multă magie elaborată, farduri și o mulțime de agrafe de păr.

-Tu… tu scrii cărțile lui Nelly Noel?

-Bineînțeles. În ele vorbesc despre lumea noastră, ca oamenii să conștientizeze că ea există. Din păcate, nu sunt crezut și acele cărți sunt numite romane fantastice sau horror. Dar trecând peste asta, subiectul discuției nu sunt eu, ci Steve. Noi nu ne putem potoli setea chinuitoare decât ucigându-i pe toți aceia care au contribuit, într-un fel sau altul, la moartea noastră umană. Abia după aceea, cu multă voință și multe sacrificii, putem să ne stăpânim atât cât să nu omorâm oameni. Steve și-a urmat răzbunarea până în Haiti, locul unde-și are pământurile și palatul acest Carlos Mayor. Un vampir este incredibil de puternic, dar Carlos dispune de o armată particulară la fel de numeroasă ca armata de stat din Haiti și mult mai bine echipată, așa că Steve a încercat să se infiltreze, deocamdată, printre oamenii lui de încredere. De la ei a aflat de planul privind răpirea ta – un șaman local i-a spus lui Carlos că un vampir îi decimează oamenii și se pare că identitatea lui Steve a fost dezvăluită. Carlos voia să te țină prizonieră până la moarte, obligându-l pe fratele tău să renunțe la răzbunarea lui – viața ta în schimbul vieții lui Carlos și a oamenilor apropiați de el. Am petrecut ceva vreme în Haiti: Steve m-a chemat, pe mine nu mă cunoaște nimeni acolo și faptul că pot ieși oricând la lumină induce în eroare multă lume. Ăsta-i adevărul, Amber, despre mine și despre fratele tău.

-Și piatra cunoașterii? întrebă John.

-Nu mai știu nimic nici despre ea, nici despre Peruggio și Serafina. Drumurile noastre s-au despărțit.

-Acum? Oare ești întreg la minte? Serafina e însărcinată, pleacă singuri, doar ei doi, la Polul Sud și au pe urme armata de care vorbeai, a acestui Carlos, iar el îi vânează.

-Ce-ai spus? Serafina însărcinată? Ăștia doi au înnebunit de tot? Pământul e pe ducă și ei se apucă de făcut copii?

-Nu știai? întrebă John candid. Credeam că măcar tu îi înțelegi, de când ai și tu un fiu, pe Steve și-mi vei explica gestul lor, pentru că mie mi-e greu să le pricep intențiile.

Dacă Amber păruse dezorientată la începutul discuției, acum Ulrich deveni de-a dreptul năuc.

-Serafina însărcinată… hm… asta schimbă complet lucrurile. I-am jurat bunicii ei protecție timp de șapte generații și n-am de gând să-mi calc jurământul, pentru că m-aș simți dezonorat pe vecie. Îți mulțumesc, John, că mi-ai dat de știre!

Cap.22 : O casă la capătul lumii

Tabăra era ascunsă în desișul de nepătruns al pădurii tropicale. Două barăci lungi în care dormeau, direct pe pământul tare, câteva sute de nenorociți zdrențăroși, erau înconjurate de un gard dublu de sârmă ghimpată. La fiecare din cele patru colțuri se găsea un foișor, iar în foișor veghea un om cu mitraliera pe umăr. Alți câțiva paznici, la fel de bine înarmați, se plimbau între cele două rânduri de garduri, despărțite unul de celălalt de o distanță de câțiva metri. În afara gardului exterior începea pădurea cu frunzișul ei de un verde întunecos, tainică și plină de viață. Dinspre tabără nu răzbătea nici un sunet, în afară de pașii ritmici ai străjilor. Oamenii care lucraseră toată noaptea acum dormeau.

Trei mașini de teren opriră în fața porții, pe care o deschise un paznic cu mănuși izolante – gardul era electrificat. Din mașini coborâră indivizi înarmați până în dinți – escorta obișnuită a lui Carlos Mayor, care descinse el însuși din mașina a doua. Îl chemă pe șeful pazei, un zdrahon cu un cap mai înalt decât stăpânul său și plin de mușchi ca un culturist. Acesta adoptă o atitudine respectuoasă, cu capul plecat și ochii în pământ.

-E totul în ordine aici? întrebă Carlos în amestecul de franceză și creolă specific locului.

-Da, domnule.

-Nici o dispariție printre paznici?

-Nu, nici una.

-Să fiți cu ochii în patru. În săptămâna asta mi-au mai dispărut doi oameni, iar una din tabere a fost incendiată și lucrătorii au fugit. Pierderea se ridică la vreo două sute de capete și nu e simplu să facem rost de alții noi prea repede, fără să bată la ochi prin sate.

-Vrăjitorul nu are o metodă? întrebă paznicul. Să izbucnească o epidemie, ceva, care să justifice moartea aparentă a multor oameni. Sau vreți să-i prindem pe cei care au fugit?

-Nu merită, răspunse Carlos. Ei ziua se ascund, convinși că nu suportă lumina soarelui. Iar să plecați noaptea și să răscoliți pădurile astea e prea riscant.

-Prea bine, domnule și ce facem?

Carlos răspunse indiferent:

-Îi puneți pe cei pe care-i avem să lucreze mai mult. Recolta trebuie adunată!

-Da, domnule, am înțeles!

Stăpânul îi întoarse spatele paznicului, gorilele lui se suiră în mașini și acestea se puseră în mișcare. În pădure se stârni un foșnet abia auzit printre ierburile de sub copaci. Un tip foarte palid, cu părul lung strâns în spate într-o bucată de pânză verde cu maroniu, își puse în buzunar micul aparat de fotografiat.

-Dacă Steve adună probe la dosarul lui Carlos, le va avea, își spuse Ulrich. Dracu' știe de ce (iartă-mă, șefu') trebuie să-i facă un dosar, eu l-aș fi căsăpit fără multă vorbă în prima noapte în care aș fi reușit să pun mâna pe el. Deh, metehne de polițist… pe vremea mea era altfel, dacă îți cășuna pe cineva, îl ucideai pur și simplu.

Ulrich se afundă în desimea pădurii și merse până când dădu de ruinele unei foste case de vânătoare care fusese cândva victima unui incendiu. Din construcția de lemn nu mai rămăseseră în picioare decât doi pereți, iar acoperișul, pe jumătate carbonizat, căzuse peste mijlocul casei. Ulrich se strecură cu îndemânare printre dărâmături, până când dădu de un inel metalic în podeaua de beton, pe care focul îl deformase. Vampirul trase de mâner și o trapă se deschise dând la iveală o pivniță adâncă, unde nu pătrundea lumina zilei.

-He, dacă ar ști tâmpiții lui Carlos ce oază de confort ne-am amenajat sub nasul lor!

Probabil cândva o scară cobora în pivniță, dar acum ea dispăruse. Oricine ar fi ridicat din întâmplare tavanul trapei și ar fi văzut gaura neagră aflată dedesubt, s-ar fi gândit bine înainte să sară, pentru că podeaua pivniței se găsea la mare adâncime. Ulrich nu avea nevoie de scară – vampirii se mișcă mult mai ușor decât oamenii și pot executa salturi spectaculoase. Sări, puse la loc capacul ascunzătorii și în încăpere se făcu întuneric. Ochii vampirilor văd excelent în beznă, așa că el nu avu nici o problemă să ocolească două scaune desperecheate și să ajungă în colțul cel mai îndepărtat, unde Steve zăcea fără suflare.

„Ce frumos face pe mortul”, observă Ulrich, apoi îl trezi.

-E seară deja? întrebă Steve.

-Nu încă. E o adevărată binefacere asta cu ieșitul la lumina zilei, așa putem să-i supraveghem tot timpul pe ticăloși. Ai aici niște poze. Îi întinse aparatul de fotografiat, pe care Steve îl luă cu gesturi de cunoscător.

-Noutăți?

-Păi, Carlos se plângea că i-au mai dispărut doi paznici și o tabără a ars. E treaba ta, cumva?

-Da, răspunse Steve. Păcat că pe bieții oameni care lucrau pe plantații nu-i prea pot ajuta în felul ăsta, le lipsește orice voință de a se întoarce la viața normală. Rătăcesc prin pădure până când mor de foame sau de epuizare sau cad victime fiarelor sălbatice.

-Nu se pot duce înapoi în satele lor, zise Ulrich. Gândește-te că pentru ceilalți ei sunt morți. Iar teama de zombi e aici omniprezentă. Dar pe tine nu te tentează?

-Ce, bietele schelete ambulante cu sângele otrăvit? Mi-e doar milă de ei, atâta tot. Nu mă hrănesc decât cu îmbuibații de paznici, măcar știu că ăștia o merită din plin.

Blondul zâmbi încântat. „Nu are încă un an și învață deja să se stăpânească”, gândi el.

-Creatorule, ai văzut-o pe Amber?

-Da, am vorbit cu ea și cu John. E în siguranță, am locuit câteva zile peste drum de casa ei. John are oameni care o veghează non-stop, iar poliția canadiană o păzește ca pe ochii din cap. Carlos nu poate fi atât de prost încât să mai încerce încă o răpire acum, orice acțiune a lui ar fi prea bătătoare la ochi. Știi, a trebuit să-i spun

lui Amber de tine. L-a strâns pe John cu ușa, iar el nu-i poate refuza nimic, așa că am fost nevoit să-i istorisesc tot ce ți s-a întâmplat în Egipt.

Steve se încruntă.

-Cum adică John nu-i poate refuza nimic lui Amber? Îndrăznește cumva să-i facă soră-mii curte?

-Zău, de ce te superi? Ce e rău în asta? Ea pare să n-aibă nimic împotrivă!

-Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de John, recunoscu Steve. El mă considera omul lui de încredere, eu vedeam în el un șef slab. Știi că fata pe care a iubit-o în adolescență s-a sinucis după ce a fost răpită de extratereștri? Iar el ce face? Conduce agenția în așa fel încât ai spune că toate creaturile alea agresive din spațiu sunt prietenii noștri. Nu-mi surâde asta, absolut deloc. John e un laș!

-E doar isteține, nu lașitate, îi luă Ulrich apărarea. Nu te pui cu o civilizație care te-ar putea distruge într-o clipă. De altfel și tu te-ai împăcat cu Peruggio.

-E altceva, mărturisi Steve, ceva ce nu pot înțelege. L-am văzut în fața ochilor înainte de a muri – străluceau și el și Serafina, într-o lumină nepământeană și am înțeles că ei chiar sunt două suflete pure și că voiau într-adevăr să mă ajute.

-Acum îți pare rău că nu i-ai lăsat să o facă? Puteai să trăiești, dar tu ai vrut să devii ca mine.

-Nu-mi pare rău, iar dacă mi-ar părea, tot n-aș putea să întorc timpul înapoi. A fost alegerea mea, creatorule.

Ulrich se așează pe un scaun și ridică de jos o carte veche, pe care începu să o frunzărească în beznă.

-Ce faci, tot mai înveți? Nu vrei să te odihnești un pic?

-Nu, răspunse Ulrich, mă descurc greu în creolă și trebuie să exersez. Dacă ies ziua, e bine să pot asculta ce vorbesc oamenii.

-Păi, nu e mare lucru de aflat. Până când tu ai fost în Canada, l-am urmărit pe unul din apropiații lui Carlos, a ieșit într-o seară la un restaurant cu prietenii și mi-a dezvăluit ce are Carlos de gând.

-Și?

-Și acum e la spital. E tare anemic, dar bănuiesc că nu-i nici o pagubă. Cu unii indivizi nu pot să fiu fundație de binefacere și pace! Cât despre Carlos, mă îngrijorează ce am aflat. Din nu știu ce motive

care-mi scapă, Serafina și Peruggio pleacă singuri în Antarctica, pe șase luni. Îți dai seama ce pleașcă e asta pentru el? Echipa lui îi va prinde acolo și-i va aduce încoace ca să-i oblige să lucreze pentru Carlos. Iar eu coc deja în minte un plan de evadare, pentru eventualitatea că nu reușesc să-l sec de sânge pe ticălos până atunci.

-Asta nu trebuie să se întâmple, spuse Ulrich hotărât. Nu putem risca. Serafina e însărcinată, ar fi lucrul cel mai nepotrivit pentru ea să alerge prin junglă, urmărită de oamenii lui Carlos. Tu trebuie să rămâi aici, acum în Antarctica vine vara și soarele nu va mai apune până anul viitor. Iar eu voi merge acolo și dacă șobolanii ăștia își arată mutrele printre zăpezile de la Polul Sud, voi avea grijă să-i primesc cum se cuvine.

-Parcă erai supărat pe Serafina și Peruggio, observă Steve.

-Dacă aș fi om, aș zice că am greșit. Dar cum noi nu putem greși niciodată, voi pleca pur și simplu să-i scot dintr-o belea din care nu pot ieși singuri.

-Și misiunea lor? Și prietena ta Giovanna?

Ulrich oftă, în loc de orice alt răspuns.

În afară de rafalele de vânt și hămăitul câte unui câine trezit din somn, nu se auzea nimic. În corturi liniștea era deplină și oamenii dormeau duși. În cortul cel mare, cu sigla National Geographic, se odihneau opt expediționari. Cortul mic, în nuanțe vii de galben și portocaliu, aparținea Serafinei și lui Peruggio, care se cuibăriseră unul în brațele celuilalt. Peruggio își îmbrățișase protector soția, apărând-o de frigul mușcător. Cei doi erau treji și discutau în gând, așa cum făceau de obicei.

„De când am ajuns aici, n-am mai dormit de loc, iubitule. Crezi că mi-am făcut rezerve de somn la Sasca?”

„Nu cred asta. Dar în lumea lor veșnic luminată de un soare sau de celălalt, fiii luminii dormeau foarte puțin. Ai mai simțit vreo urmă de oboseală de când ai venit încoace?”

„Nu” recunoscu Serafina. „Mi-e bine tot timpul, doar că nu știu cum putem scăpa mai repede de prietenii noștri. Uneori am impresia că e mai ușor să fii înconjurat de dușmani, decât de prieteni”.

Peruggio surâse și o îmbrățișă mai strâns. Dacă ar fi avut o idee despre asta, ar fi pus-o de mult în aplicare.

Călătoria începuse cu două săptămâni în urmă. În absența Giovannei, lăsaseră bunicii cheia casei de pe deal, de care Serafina se despărțise ștergându-și pe furiș o lacrimă. Dar era timpul să plece – septembrie venise cu o vreme răcoroasă și dormitul pe pajiștea din curte nu mai era posibil. Avionul îi adusese la Roma, unde-și recuperaseră bagajul – două containere mari, care fuseseră încărcate din vreme într-un camion și transportate la sediul National Geographic. Giovanna îi așteptase nerăbdătoare și se apucase s-o descoasă pe Serafina. Ea răspundea mirată cu „nu” la toate întrebările, fără să priceapă de ce ar trebui să-i fie greață de dimineață, să i se umfle picioarele sau să mănânce mai mult ca de obicei. La drept vorbind Serafina renunțase de tot la mâncarea umană dar, de când avea ocazia să stea la soare după placul inimii, arăta mai bine și mai înfloritoare decât de obicei.

-Dacă ai avea idee cât de mult îmi vei lipsi…, spusese Giovanna pe aeroport. Dar sunt așa o friguroasă încât numai gândul la Antarctica mă sperie și deci nu promit să te vizitez.

-Nimeni nu-ți va cere să stai afară în frig, replicase zâmbind Serafina. Vom avea o casă cu tot confortul, nu vom sta în cort ca expediționarii.

Vise! Și acum exact asta făceau, stăteau în cort fără să îndrăznească să se uite la termometru. Din fericire Serafina împachetase saci de dormit garantați la minus cinzeci de grade, care-și dovediră din plin utilitatea.

Containerele lor fuseseră încărcate în avionul pus la dispoziie de National Geographic și zburaseră lin până în sudul statului Chile, în apropierea strâmtorii Magellan.

-Nu pot ateriza pe gheață, explicase pilotul. Până aici v-am adus, de-acum vă rămâne traversatul strâmtorii cu un vapor spărgător de gheață și sunteți în Antarctica. Iar de acolo, folosiți metoda locală de deplasare, altfel nu se poate.

După ce se lămuriră că elicopterele civile pe care le puteau închiria fără să aștepte prea mult nu aveau autonomie de zbor suficientă cât să-i ducă departe de țărm, în interiorul continentului, experimentară „metoda locală de deplasare”, care lui Peruggio și Serafinei li se părea barbară și primitivă: înhămară o mulțime de câini la sănii și caravana se puse în mișcare spre sudul extrem.

Peruggio ar fi preferat să-și transporte prin telekinezie tot calabalâcul până în locul stabilit pentru casă și să străbată cu sania nesfârșitele întinderi albe numai el cu Serafina. Dar minuțios elaboratul plan se dusese de râpă de la bun început – opt oameni veneau cu ei ca să-i ajute la ridicatul casei și ar fi fost prea greu să-i facă cineva să priceapă că zborul containerelor prin aer e ceva de la sine înțeles. Chiar și așa avuseseră probleme: oamenii voiau mult mai multe sănii și câini pentru transportul bagajelor, dar Peruggio insistase pentru o caravană micuță, care se mișca repede.

-Vei ucide câinii cu containerele alea uriașe, spusese cineva. Cine crezi că ar putea să care așa ceva?

-Nu sunt prea grele, replicase Peruggio.

Desigur că nu erau: Peruggio nu-și scotea niciodată ochelarii de soare în fața oamenilor, ca aceștia să nu-i observe ochii argintii. Dar Serafina știa că a face obiectele să leviteze era una din specialitățile lui, așa încât câinii alergau voioși toată ziua cu săniile deasupra cărora pluteau, milimetric și insesizabil, bagaje de câteva tone.

Cei opt expediționari îi mai încurcau și cu somnul, care celor doi tineri nu le era necesar de când intraseră în ținutul luminii veșnice. Iar în final, ajunși la destinație, vor voi desigur să dea o mână de ajutor la ridicatul casei, de care Peruggio s-ar fi ocupat bucuros de unul singur. Dar nu, el nu avea voie să pună mâna decât pe aparatele de fotografiat și de filmat, asta era convenția cu National Geographic – o convenție care le garanta accesul într-un continent unde orice activitate permanentă era supusă unor stricte reglementări internaționale. Situația justifica din plin observația Serafinei, că ar fi preferat să fie înconjurată de dușmani. „Va trebui oricum să le alterăm un pic amintirile până la urmă”, gând ea. „Silueta mea devine pe zi ce trece tot mai rubicondă. Pentru oameni

o sarcină de un an de zile e greu de explicat, iar la umbră pielea mea strălucește de parcă aș fi înghițit o mie de licurici la cină”.

Dacă Serafina părea mereu veselă, Peruggio spumega în sinea lui fără s-o arate. Își dorea pentru soția adorată toată comoditarea și tot confortul din lume, iar ei străbăteau zilnic zeci de kilometri pe un frig crâncen și, când ceilalți dormeau, tinerii se adăposteau într-un cort minuscul și incomod, ridicat în mijlocul zăpezilor veșnice.

Așa se scurseră trei săptămâni, până când Peruggio decise că merseseră destul de mult spre sud – aici lumina nu pălea nici măcar câteva ore pe noapte. Alese un teren plat, la baza unui șir de munți înalți, care opreau vânturile puternice și ridicară tabăra. Serafina scoase dintr-un buzunar al pufoaicei planurile construcției, pe care le revăzuse de zeci de ori, hotărâtă să nu-i scape nici un detaliu. Oamenii săpară cu greu în gheața dură o groapă circulară, în care înfipseră o mulțime de trunchiuri de copac perfect prelucrate.

-O casă pe piloni? întrebă cineva.

-O căsuță simplă de lemn, răspunse Peruggio. Am avut norocul să cumpăr panouri de lemn gata tratate contra umezelii și a focului, nu va trebui decât să le asamblăm.

De fapt Serafina se gândise la o clădire în formă de emisferă, motivându-și alegerea prin faptul că obținea un volum mare la o suprafață mică, iar pierderile de căldură sunt proporționale cu suprafața. Dar cum nu găsiseră panouri solare curbate ci doar perfect plane, aproximaseră jumătatea de sferă printr-o incintă de forma unui poligon cu douăsprezece laturi și un acoperiș ca o căciulă, alcătuit din douăsprezece triunghiuri care se îmbinau la vârf. Pentru gustul rafinat al fiilor luminii, construcția era greoaie și inestetică, iar panourile solare care o acopereau la exterior îi dădeau o culoare gri-șoarece, destul de sumbră. Dar nu asta conta, ci faptul că viitoarea casă promitea să fie într-adevăr călduroasă. De fapt Serafina proiectase un termos – erau două clădiri vârâte una în alta, între care se găseau straturi de aer și de burete izolant, ambele construcții înălțate pe aceeași esplanadă de lemn. Geamurile erau triple, ca aerul rece să nu pătrundă în interior și se găseau pe șase din cei doisprezece pereți și pe fiecare bucată a tavanului. În acest fel, casa era literalmente inundată de lumină. Sub acoperiș fusese

montat un balcon care înprejmuia construcția ca un brâu și la care se ajungea din interior pe o scară de lemn. Balconul, descoperit, era „un loc ideal pentru băi de soare”, cel puțin așa spusese Serafina. Oamenii își dădură coate auzind o enormitate atât de mare – după părerea lor, numai cineva căzut în cap ar fi avut chef de băi de soare la temperatura aceea.

În trei zile terminară montajul construcției și Peruggio scoase dintr-o lădiță etichetată „fragil” șampania pe care, spunea el, nu avusese vreme să o țină la rece. Sărbătoriră cu toții, după care oamenii hotărâră să-i lase, în fine, pe cei doi exploratori singuri. Înhămară din nou câinii la sănii, își luară un rămas-bun călduros, apoi se pierdură în albul depărtării, alunecând pe zăpadă înapoi spre țărm.

Serafina chiui bucuroasă – casa de vis era gata! Se apucară să despacheteze și cel de-al doilea container, care conținea ustensilele de interior. Oamenii plecaseră tocmai la timp, altfel s-ar fi mirat de puținătatea proviziilor alimentare și de bucătăria care se rezuma la o plită electrică, bună doar pentru încălzit un ceai sau o cafea. Serafina cumpărase o mulțime de pături de lână, din cele mițoase pe care le vindeau oierii prin târg, acasă la Oravița. Din ele făcuse un covor călduros și o cuvertură de pat. Patul se rezuma de fapt la o saltea pneumatică multifuncțională, care putea fi transformată oricând în fotoliu sau canapea. Restul mobilei era minimalist – rafturi de lemn pe care să stea tot felul de lucruri și în loc de scaune, perne umplute cu puf, în huse tricotate de lână netoarsă, în toate nuanțele solare de galben, roșu și portocaliu. În contrast cu lemnul pereților interiori, tot acest ansamblu lipsit de pretenții arăta totuși foarte bine. Sera de plante verzi, cum o numise Serafina, se reducea deocamdată la un sac de pământ pentru grădinărit și câteva ghivece, pe care ea le răspândi aleatoriu prin casă, după ce azvârlise înăuntru niște semințe păstrate într-o cutie. Printre rafturi și ferestre, găsi loc să atârne pe pereți o mână de fotografii cu peisaje de acasă – cascadele verzi ale Beușniței, pădurea de lângă Lacul Dracului în culori de toamnă, portretul femeii-pasăre din Bucegi, profilându-se pe un cer adânc, albastru ca ochii Serafinei.

-E chiar plăcut aici, declară ea.

Și avea dreptate – după ce Peruggio puse în funcțiune instalația de încălzire și dușul, casa dobândi un aer familiar și încetă să mai semene cu un cort mare sau o improvizație de moment. În subsol montară instalația de purificare a apei, un mic laborator pentru tot felul de cercetări, depozitul de materiale fotografice și baia, iar sub plafon, pe o platformă, își găsiră loc două fotolii din rafie, o măsuță joasă și o parte din ghivecele pentru flori. Toată munca în interior le luă două zile, la sfârșitul cărora Serafina exclamă:

-Zău, nu mi-aș dori niciodată un palat, nu poate fi mai grozav ca ăsta!

Acum se simțeau liberi ca păsările cerului. Terminaseră munca în jurul casei, Serafina își încheiase studiul despre creșterea randamentului panourilor solare, aveau un timp care părea nesfârșit, fără nopți, iar în fața lor se întindea un câmp alb, pe care cristalele albăstrui de gheață străluceau în bătaia soarelui. „E momentul să plecăm în explorare”, hotărî Serafina.

Peruggio ar fi vrut să o tempereze un pic, sfătuit în taină de Giovanna, înaintea plecării din Roma. Aceasta îl bătuse la cap să nu o lase, pentru binele copilului, să facă nici un efort. Dar cu Serafina era imposibil să te pui, iar sfatul Arianei îi rămăsese lui Peruggio în minte, întipărit parcă în creier cu litere de foc – să se încreadă în ea, în intuiția ei fenomenală. Peruggio hotărî că e mai bine să nu-și împiedice soția să facă nimic din ceea ce ea avea chef, iar Serafina voia să facă o mulțime de lucruri. Îmbrăcați călduros – era totuși o diferență de peste cinzeci de grade între „înăuntru” și „afară” – cu bețele de schi în mâini, porniră să exploreze împrejurimile.

În scurt timp, bătaia cu bulgări deveni principalul sport al Serafinei, deși ea nu se mai apleca tocmai ușor ca să adune zăpada. În mod misterios, câștiga de fiecare dată, pentru că bulgării ei nimereau în plin, în timp ce cei ai lui Peruggio o ocoleau ca prin farmec. Asta până în ziua când un bulgăre care se îndrepta spre silueta ei fu deviat din senim și căzu la câțiva pași distanță.

-Hei, Peruggio, tu trișezi sau ce?

-N-am vrut să pățiți ceva, tu sau copilul, se scuză acesta cu stângăcie.

-Mulțumesc, mie doar să-mi spui cum faci.

-Nimic mai simplu, zise el râzând. Când adun zăpada pentru bulgăre, mă concentrez asupra lui și preiau mintal controlul traiectoriei. Restul e ca și cum aș avea în mână o telecomandă și l-aș trimite unde vreau eu.

-Foarte folositor, declară Serafina și se apucă de exerciții de telekinezie. Dacă nu se mai putea dematerializa, în schimb asupra obiectelor din jur dobândise o putere covârșitoare. În scurt timp bulgării ei de zăpadă zburau până la linia orizontului și în cădere se aliniau frumos unul lângă celălalt, în linie dreaptă.

-Meserie, spuse ea satisfăcută. Acum că știu cum se face, e vremea să mă apuc de altceva.

Plimbările lungi le rămaseră în obicei, ajunseră pe schiuri până la poalele munților. Dar cum ea voia să-i exploreze și cățărarea la piolet și colțari nu era lucrul cel mai potrivit, Peruggio îi propuse să stea pe balconul care înconjura casa și să deseneze. Raiul Serafinei! Umplu zeci de file cu capete de copii, unul mai frumos decât celălalt.

-Sunt atât de curioasă și de nerăbdătoare, mărturisi ea. Aș vrea să știu cum va fi al nostru.

De fapt ajunseseră deja, ea și pruncul, la ceea ce Serafina numea „schimb de mesaje”: își ciocănea uneori abdomenul cu degetele, întrebând „e cineva acasă?” și i se răspundea din interior cu un ghiont, care o făcea să râdă. Peruggio îi desena uneori silueta bombată, spre hazul ei.

-Nu te supără că te desenez așa cum ești acum? Dacă vrei, voi distruge desenul – e doar o schiță fără importanță.

Ea veni și privi ceea ce el trasase pe hârtie din câteva linii.

-Oh, e grozav, sigur că-mi place. Să nu-l distrugi!

-Știi, iubito, unele femei nu se împacă deloc cu modul în care arată în timpul sarcinii și refuză să păstreze fotografii din perioada în cauză.

-Ce prostie, zise veselă Serafina. Dacă aș putea fi fotografiată, ți-aș cere câte o poză în fiecare săptămână. Mie îmi place cum arăt

și sunt fericită.

-Și mie îmi place cum arăți, iubito – de fapt, cum arătați amândoi. Până acum mi se părea că o femeie însărcinată își pierde o parte din armonia trupului, dar cu tine îmi dau seama cât de mult m-am înșelat. Ești perfectă!

-Sigur că acum îți schimbi părerile, râse ea șăgalnic. Fie și pentru că ai o contribuție majoră la modul în care arăt!

Într-una din zile, pe când se plimbau de mână la poalele munților, Serafina spuse cu un aer serios, privindu-și soțul:

-Știi la ce m-am gândit? Ce însemnătate ar putea avea pentru oameni pământurile zeilor? Acum, când sunt atât de fericită aici, cred că știu răspunsul – trebuie să fi fost un loc unde puteai trăi la modul palpabil starea de fericire – un loc unde să-ți vină să cânți, să râzi și să dansezi și unde să domnească mereu pacea. Intuiția îmi spune că insula pe care trăiau fiii luminii, aici pe Pământ, e locul numit „pământurile zeilor”.

-Probabil ai dreptate, dar ce folos? Am stabilit deja că Atlantida s-a scufundat, Platon a spus-o clar.

-Platon a preluat o legendă mai veche, răspunse cugetând Serafina. De fapt, el povestește un cumul de evenimente, din care memoria colectivă, după multe milenii, a făcut unul singur. Ne spune că insula s-a scufundat în urma unor explozii violente - știm că potopul biblic a scufundat multe pământuri aflate pe țărmurile mărilor și multe insule. Și mai știm că la Santorin a erupt un vulcan la începutul vremurilor istorice, scufundând mai mult de jumătate din insula pe care se afla. Doar că noi căutăm ceva mult mai mare, de „dincolo de coloanele lui Hercule”, plin cu orașe înfloritoare în care se găsea prețiosul oricalc despre care istoricii nu se pot pune de acord ce anume ar fi putut să fie. Iar eu nu pot să nu mă gândesc la un lucru – dintre continentele existente, singurul care nu a fost explorat și unde nimeni nu a căutat Atlantida este cel pe care tocmai ne aflăm. Străvechea hartă a lui Piri Reis ne înfățișează o lume vie, cu râuri care curgeau spre țărm acolo unde acum totul este înghețat. Aș vrea să știu când și de ce s-au schimbat lucrurile și cum de-a murit lumea asta.

-E foarte greu să găsești palatele acelea și străzile pavate cu aur și oricalc de care vorbea Platon, dacă sunt acoperite de o crustă

de gheață groasă de trei kilometri, răspunse Peruggio după câteva minute de tăcere.

-Greu, admise Serafina, dar nu imposibil. Am studiat în ultimele zile harta lui Piri Reis și descrierea lui Platon se suprapune al naibii de bine peste hartă. În ea am regăsit râurile care plecau din centrul insulei, munții care înconjurau cetatea principală a atlanților, totul. Și nu uita, Antarctica este o insulă!

-Australia de asemenea, observă Peruggio.

Serafina râse.

-Am notat răspunsul tău, după ținuturile polare vom lua la ochi Pacificul, căutând țara Mu. Acum, pe bune, uită-te și tu la orice hartă actuală, America de Sud și Africa au un contur atât de complementar încât e strigător la cer de evident că s-au rupt dintr-o singură bucată de pământ. Între America de Nord și Europa însă nu mai există aceeași situație. E ca și cum acolo, între ele, s-ar fi aflat ceva ce acum nu mai există, iar apele Atlanticului au fost scanate, metru cu metru.

-Și ce concluzie tragi din asta?

-Că lucrul care a existat acolo nu este nici acolo, nici sub apele oceanului. Înseamnă că s-a deplasat, că îl putem găsi, doar că e în altă parte. Știi și tu că ceea ce noi numim perioade glaciare e un simplu mecanism de deplasare a polilor Pământului, care a făcut ca odată Europa să joace rolul de pol pe care Antarctica îl joacă azi. În vremea aceea, aici putea fi climă temperată sau chiar tropicală. Și-apoi nu sunt pe deplin convinsă că deplasarea polilor a fost un fenomen atât de lent pe cât se crede. La poli s-au adunat mereu mase uriașe de gheață, care la un moment dat au dezechilibrat axa Pământului, prin greutatea lor. Reechilibrarea, prin schimbarea polilor, putea să se fi produs foarte rapid. Omenirea nu numără mai mult de zece milenii de când s-au înălțat pentru prima oară zidurile Ierihonului. De atunci avem cronici și ne cunoaștem istoria. Dar înainte? Jucăm un joc cu ochii legați, dacă ne referim la perioade mai vechi. Ne închipuim că trăim într-o lume stabilă, pentru că în ultimii zce mii de ani n-am văzut continente dispărând și apărând altele noi. Dar poți să bagi mâna în foc că mereu a fost așa?

Discuția se termină fără o concluzie clară, într-un bâzâit insuportabil de elice. Venise micul elicopter de la National

Geographic, care ateriză chiar în fața casei. „Ce bun ar fi fost ăsta când am venit încoace” gândi Serafina. „Păcat că n-ar fi putut transporta nici o zecime dintr-un container, autonomia mare și consumul mic de carburant înseamnă o sarcină utilă insignifiantă”. Elicopterul nu putea duce mai mult de patru persoane, cu tot cu pilot și un minim de bagaje, dar măcar ajunsese până la ei. Până când Serafina îl servi pe pilot cu o cafea și-l plimbă prin casă, Peruggio adună într-o servietă cele două discuri de memorie pe care salvase fotografiile și filmele făcute în săptămânile de când se aflau acolo și jurnalul expediției și se pregăti să plece.

-Ne vedem deseară, iubito, zise el râzând.

-Îndrăznește numai! Aici deseară înseamnă peste câteva luni!

Serafina privi în urma micului elicopter care se transformă într-un punct minuscul pe cer, apoi dispăru. Urma să rămână singură în pustietatea aceea albă, dar din fericire nu pentru multă vreme. Își luă pufoaica, schiurile, aruncă într-un rucsac un termos cu ceai cald și un pachet de biscuiți, același mereu, pe care îl tot aducea acasă din fiecare tură prin zăpadă și se pregăti să plece singură în plimbarea obișnuită. Atât timp cât soarele îi strălucea deasupra capului, era veselă și lipsită de griji.

Cap. 23: Muntele înghețat

„Trei săptămâni pe drum, una de lucru cu echipa la ridicat casa și o lună de paradis în doi, la capătul lumii – înseamnă că la Sasca au început ploile lungi de toamnă. Oare ce mi-o fi venit să mă gândesc la Sasca? Dacă există o vreme când locul acela nu-mi place, e vremea toamnei târzii, când aurul frunzelor s-a stins, a trecut în ruginiu, apoi într-un maro închis, sumbru. Culorile pier pe rând – cerul, din albastru, devine gri, trunchiurile copacilor, pline de apă, par negre, iar pământul, negru și el, se transformă într-un noroi clisos, care se lipește de tălpile încălțărilor. Dacă poate fi un moment când nu mi-e dor de Sasca, acum e acela. Și totuși, ce-or fi făcând prietenii noștri? Va fi iarăși bal mascat de Haloween la Oravița? Giovanna se va duce cu Ulrich sau va pleca la bunica mea la Timișoara, ori la Roma, ca el să poată sărbători primul Haloween cu Steve? Pentru vampiri e singura sărbătoare din an, dar ei cum naiba

o petrec? E un fel de ritual magic? Dar de ce-mi vin în cap toate astea acum? Anul viitor vom fi trei la vremea asta, iar peste doi ani puișorului nostru îi vor fi ieșit dinții de lapte și-i voi cumpăra o pereche de colți din plastic. Oare-i va plăcea să facă pe vampirașul de Haloween? Da, dragoste, de tine e vorba, n-o înghionti pe mămica tocmai acum, că se dezechilibrează pe gheață".

De fapt Serafina avea mare grijă să nu cadă și-și păstra cu abilitate echilibrul, cu ajutorul bețelor de schi. Traversase câmpia netedă ca-n palmă și, ajunsă la poalele munților, îi era imposibil să nu încerce să urce un pic. „Nu alege o pantă prea mare, nu urca prea repede, dar o mică plimbare nu are ce să-ți strice", își spuse încrezătoare. Un ghiont din abdomen o înștiința că și pruncul era de acord – cui i-ar plăcea oare să meargă întins pe un drum bătut, când muntele oferă mereu alte și alte cărări pline de farmec?

Apoi, brusc, în minte îi pătrunseră gânduri – gânduri care nu erau ale ei, gânduri dușmănoase. Serafina se pomeni auzind ce-și vorbesc niște oameni, pe fondul zumzetului continuu al unor elice de elicopter.

-Nu va fi nici o problemă să o prindem, e singură sau cel mult cu soțul ei. Dar nu uitați că n-are voie să pățească nimic, altfel stăpânul ne omoară cu mâna lui.

-Nu-mi place asta – cum să ataci o femeie gravidă? E total lipsită de apărare!

-Noi suntem zece, ei sunt doi. Iar noi avem arme de ultima generație. V-am spus că nu trebuie să vă temeți! Planul e stabilit până în cele mai mici detalii. Coborâm, îi răpim sau o răpim dacă e singură, ne întoarcem în Chile și abandonăm elicopterul. Odată ce am pus mâna pe ea, el va veni și se va preda de bunăvoie, ca să fie împreună cu soția. Nu sunt înarmați, iar noi avem puști cu tranchilizante. Cum o zăriți, deschideți focul! E ca la safari, băieți, va fi distracție!

-Și dacă fuge?

-Unde? Între ghețuri? Nimeni n-ar rezista pe-afară mai mult de câteva ore, apoi ar muri înghețat.

-Vrăjitorul a spus că sunt periculoși. Ce facem?

-Nu vă luați după ce zice un bătrân nebun!

-Am înțeles, n-o ucidem. Dar dacă totuși pățește ceva? Dacă pierde copilul?

-Asta nu mai e treaba noastră, ci a ei!

Serafina auzise destul. Ultimele cuvinte o umplură de groază – nu-și pusese niciodată problema că ar fi putut să i se întâmple ceva rău. Privi roată în jurul ei – casa oferea protecție împotriva frigului, dar nu împotriva unor răufăcători. Lăsase ușa descuiată, ca de fiecare dată când pleca să se plimbe – zona era pustie, vecinii cei mai apropiați pe țărm, la aproape o mie de kilometri, iar animale sălbatice nu trăiau în regiune. Casa nu putea oferi un adăpost, nici măcar dacă s-ar fi baricadat înăuntru. Singura ascunzătoare pe o rază de mulți kilometri o constituia lanțul muntos. „Dacă aș fi venit mai des pe aici, poate aș fi avut norocul să descopăr vreo peșteră. Dar așa…” gândi Serafina. Apoi se strădui să-și protejeze mintea de orice lucru care i-ar fi putut distrage atenția – o bună metodă de a-și împiedica soțul să-i citească în gânduri ceea ce se petrecea. Nu avea rost să-l umple de îngrijorare – era pe coasta chiliană și de acolo n-ar fi putut interveni. Cu forțe înzecite, date de teamă, Serafina străbătea pantele munților, fără să simtă frigul aspru, în căutarea unui adăpost unde să nu fie găsită. Își blestemă ideea de a-și fi luat pufoaica și pantalonii roșii, care făceau din ea, pe zăpada albă, un punct extrem de vizibil. Pruncul o mai înghiontea uneori, ca să-și semnaleze prezența. „Bine, mititelule, pentru tine lupt, fii cuminte” murmură ea.

Acum în ureche vântul îi aduse un bâzâit slab, semn că elicopterul se apropia. Serafina strânse hotărâtă bețele de schi, cu o mână fermă și-și continuă urcușul. Sarcina o făcuse să fie ceva mai lentă, dar era mai hotărâtă ca niciodată. Privi în jur zăpada imaculată și-și spuse plină de curaj: „dacă nu am altă armă, voi face bulgări de nea. Dar nu voi lăsa ticăloșii să se apropie de mine și de copilul meu”.

Zgomotul creștea în intensitate cu fiecare secundă. În scurt timp un punct negru se ivi la orizont. „Dacă eu îi văd, mă pot vedea și ei pe mine” gândi Serafina făcându-se mică printre nămeți. „Unde sunteți voi, păduri din Sasca, în care se ascund puzderie de viețuitoare?” Aici nici un copac, nici o tufă nu se iveau pe pantele muntelui. Înainte de a coborî pe câmpia de lângă casă, elicopterul

dădu o tură pe deasupra crestelor, de parcă cei aflați înăuntru ar fi știut unde s-o caute. Serafina se piti, încercând zadarnic să se facă una cu zăpada și nu se mișcă – dacă avea noroc, putea fi luată de sus drept un obiect nefolositor, abandonat cândva de una din expedițiile polare. Dar norocul nu ținea cu ea – elicopterul coborî mult, simțea în ceafă vântul stârnit de elice iar între ea și soare se interpuse umbra întunecată a bondarului mecanic. „E ca în coșmarul meu – o câmpie albă și o umbră uriașă care-mi ia lumina”, gândi Serafina panicată. „Fii curajoasă”, se certă pe sine însăși. „Panica nu e bună la nimic”.

Elicopterul se mai învârti un timp în apropierea ei – fusese, fără îndoială, reperată – dar se pare că pilotul nu voia să riște o aterizare pe pantele înghețate. Coborî în apropierea casei, iar din corpul bondarului se precipitară afară zece inși în ținută militară de iarnă, înarmați cu puști de vânătoare. Indivizii ignorară casa („din fericire”, gândi Serafina. „Cum sar putea sta, la temperaturile de aici, întro casă cu geamurile sparte?”și se repeziră pe urmele proaspete ale Serafinei, care duceau spre munte.

Ea se opri să-i privească urcând, iar ceea ce văzu îi mai liniști bătăile prea iuți ale inimii. Erau în mod clar mercenari aleși pe sprânceană – uriași, puternici, dar nu aveau agilitatea în mișcări a adevăraților oameni de munte, nu păreau prea obișnuiți cu echipamentul greu de iarnă și alunecau foarte des cu nasul în zăpadă, lucru care Serafinei nu i se întâmplase niciodată, de când venise în Antarctica. Însă aveau alte avantaje – la statura lor impresionantă câștigau teren prin mărimea pasului. La un pas de-al lor, Serafina trebuia să facă trei pași mărunți de-ai ei. Mușchii puternici îi ajutau să se ridice uimitor de repede după fiecare căzătură și, chiar dacă nu se apropiau cu iuțeală, distanța dintre ea și ei scădea cu fiecare minut. Serafina era încă în afara bătăii puștilor, când se aplecă, făcu primul bulgăre și-l lansă cu toată hotărârea de care era capabilă. Acesta se dezintegră la contactul cu ochelarii de soare ai celui mai apropiat dintre urmăritori, care trebui să-și piardă vremea cu îndepărtarea zăpezii, dacă voia să-și recapete vederea. „Minunat”, își spuse Serafina, „iată ceva ce funcționează. Nu pot decât să profit de asta”.

-Păzea, băiați, țipă ea.

Al doilea bulgăre scoase pe moment din cursă încă un urmăritor.

-Meserie!

Câteva minute se scurseră în felul acesta. Serafina făcea câțiva pași, întorcea capul, lansa doi-trei bulgări de zăpadă, apoi fugea în continuare. Bineînțeles că nu rata nici o țintă și toată zăpada se lipea de ochelari sau ateriza de-a dreptul în ochii oamenilor.

-Mi-aș cere scuze, dar nu am răgazul necesar. Ia mai luați de aici!

Pentru ea părea o joacă. Dar totuși ei erau zece, ea una singură și confecționatul de bulgări lua ceva timp. După o vreme, urmăritorii se apropiaseră destul de mult ca să tragă după ea.

„Tranchilizante, mare brânză! Creierul meu nu se sperie de aiurelile voastre”. Apoi realiză gravitatea situației. „Poate că pe mine nu mă afectează, dar nu-i pot face oare rău copilului?” Simți o sudoare rece prelingându-ise pe șira spinării – avea nevoie de o soluție, imediat! Nu mai putea să întârzie nici o secundă, trebuia să iasă din jocul acela periculos. Panta lină pe care urcase până atunci era întreruptă de o crevasă impresionantă. „Oh, dacă m-aș putea dematerializa, ce simplu ar fi.” Dacă… Dar ca să traverseze crevasa, trebuia să poată sări trei metri în lungime, iar Serafina era conștientă că nici în cea mai strălucitoare formă fizică nu făcuse așa ceva, niciodată. Privi în urmă și tresări dureros – distanța față de urmăritori se micșorase incredibil de mult. Simți că amețește, se clătină pe buza stâncii acoperite de zăpadă și simți gheara rece a panicii strângându-i stomacul. Copilul îi dădu un ghiont. „Ai dreptate, mititelule, o merit dacă nu gândesc. Dar am nevoie de un adăpost unde ticăloșii să nu poată veni după mine și nu mă descurc”. O voce îi răsună în minte, cu o claritate de cristal, acoperind zgomotul vântului și pe cel făcut de armele urmăritorilor: „coboară în crevasă, nu te vor urmări. Rostogolește-te așa încât să dizloci cât mai multă zăpadă – va amortiza căderea”. „Mă înmormântez pe fundul prăpastiei”, gândi Serafina. „Nu, prostuțo, știi bine că ești la doi pași de casă. Peruggio îți va auzi mintea, cere-i ajutorul și te va scoate lesne de acolo”. ”Nu vreau să-l aduc încoace până când urmăritorii…”.„Fii serioasă”, îi întrerupse gândul vocea din minte. „Știi

bine că vor pleca, nu sunt echipați să reziste aici, pe vremea asta”. Ca o confirmare a vocii, urechea Serafinei prinse din nou zumzetul elicei, care se pusese în mișcare. Asta îi derută o clipă pe cei zece bărbați. Până când ei întoarseră capetele în direcția elicopterului, Serafina începu să sară pe marginea cornișei care atârna peste buza prăpastiei. Aceasta se desprinse și ea se pomeni alunecând în jos pe o limbă de gheață care se prelungea mult în adânc. Ceaa ce de sus arătase ca o coborâre perfect verticală, dură de fapt câteva secunde. Serafina căzu pe zăpadă moale, cu nu mai mult de doi-trei metri mai jos de locul unde stătuse înainte.

„Mă vor vedea, dacă rămân aici” își spuse în gând și un petic de zăpadă păru s-o audă, pentru că începu să coboare cu ea pe un jgheab înghețat care brăzda în diagonală un perete de stâncă. Se afla pe un tobogan natural, cu o înclinare nu tocmai exagerată. „O pantă de șaizeci de grade”, aprecie Serafina în timp ce aluneca în jos. „Așa ceva se poate urca lejer cu pioletul și colțarii, nu va fi nici o problemă. Numai să apară Peruggio cu sculele necesare”. Toboganul acela părea să ducă de-a dreptul spre centru pământului. De minute bune, pereți de stâncă și gheață defilau pe lângă ea, iar lumina zilei pierise aproape de tot. „Oare mă voi opri vreodată?”.

Se opri pe ceea ce părea să fie fundul unei văi, o suprafață plană căptușită cu zăpezi adunate acolo de cine știe când. În întunericul dens, își pipăi toate oscioarele – era întreagă, vie și nevătămată. Își ciocăni abdomenul – „puiul meu e bine?”. Un bobârnac îi dădu de veste că și copilul era bine. Serafina zâmbi și-și inspectă rucsacul – termosul, biscuiții, vesta de protecție erau la locul lor, iar de lanternă nu avea nevoie. Propria piele, atât cât o lăsau descoperită hainele groase, îi asigura suficientă lumină.

În scurt timp, ochii i se obișnuiră cu penumbra. De sus abia mai răzbătea un fir subțire de lumină iar din cerul însorit nu mai rămăsese decât amintirea. Dar punga de aer era suficient de mare ca ea să stea comod în picioare și să poată respira în voie. Dintr-o lespede oblică se desprinsese cândva, în vremuri imemoriale, un ac de piatră, iar zăpada umpluse cu timpul golul dintre stânci, formând crevasa în care-și dăduse ea drumul. Acum ajunsese în locul unde mai multe blocuri de stâncă se îmbinau. Acul în surplombă dăduse naștere, la baza lui, acelei camere pline cu aer unde poposise

Serafina. „Până aici am scăpat”, își spuse ușurată. „Cei rămași sus nu par să fie alpiniști destul de buni ca să vină după mine”.

Dacă de urmăritori scăpase, un alt pericol o pândea de sus. Auzi un șuierat sinistru și-și simți fața biciuită de o rafală de vânt. În despicătura îngustă dintre stânci, puterea vântului care bătea în rafale peste pantele muntelui se amplifica până la limita suportabilului. Iar vântul părea că se întețise – aerul pe care-l aducea în jos devenea tot mai rece și mai plin de zăpadă. „Urletul vântului e treaba lui, pot să-l ignor chiar dacă nu e plăcut, dar nu am de gând să mă las îngropată în zăpadă. Sacul ăsta în care am ajuns trebuie să aibă o ieșire pe undeva”. „Întoarce-te spre perete” porunci vocea din capul Serafinei.

Singurul reper în zăpada, albăstruie în semiîntuneric, era peretele de stâncă de-a lungul căruia alunecase în jos. Privi structura gri-închis, formată din ace subțiri de bazalt și o cercetă atent din ochi. Era străbătută de numeroase fisuri care toate sfârșeau în mormanul de zăpadă de la baza peretelui. Cea mai mare parte din movila aceea era gheață întărită, iar pe vârful ei se găsea un strat nou de zăpadă pufoasă. Serafina se întinse până acolo și începu să dea zăpada la o parte, lucru nu prea ușor pentru că gheața de sub picioare o făcea să alunece.

„Bețele de schi ar fi acum un ajutor dumnezeiesc dar, la naiba, cred că au rămas sus când am început să alunec în crevasă”. Serafina gândi acest lucru și se apucă să sape cu mâinile în zăpadă, uitându-și gândul. Auzi vântul stârnindu-se la suprafață, simți aerul vibrând lângă ea și abia avu timp să se dea la o parte – unul dintre bețele de schi i se opri la picioare și se înfipse în gheață. „Nu știu cui trebuie să-i mulțumesc pentru asta, dar mulțumesc oricum. Am vrut să scap de urmăritori și am scăpat, am vrut un adăpost și am găsit unul, am visat să-mi recuperez un băț de schi și tocmai a căzut lângă mine. Oare am ajuns în locul în care se împlinește tot ce ceri?”. „Încearcă”, îi spuse vocea din creier. „Cere ceva incredibil”. Serafina spuse cu voce tare, fără să ezite, mirându-se de ea însăși:

-Vreau să ajung la piatra verde a cunoașterii.

Apoi privi perplexă la ceea ce făcuse – în locul din care dăduse zăpada la o parte, la baza peretelui, se profila un intrând în stâncă, o gaură neagră care permitea unui om ghemuit să treacă pe acolo.

Serafina făcu un bulgăre de zăpadă și-l azvârli înăuntru. Îl auzi oprindu-se imediat, semn că peștera avea o podea aflată undeva, în apropiere.

Serafina se aplecă înjurând.

-Speologia nu e făcută pentru femei gravide, bombăni ea luptând să-și treacă abdomenul rotund prin deschizătura nu prea mare. Dar reuși să se descurce și în scurt timp tropăia pe o suprafață netedă, într-o peșteră în care nu ajungeau rafalele vântului de afară. „O peșteră în rocă bazaltică? E lucru ciudat” își spuse ea. Își aduse și bățul de schi și începu să pipăie terenul cu vârful lui . Se afla pe o platformă, iar de acolo o scară pornea în jos – o scară cu trepte perfect egale și muchii frumos prelucrate. „Așa ceva există și în Irlanda, e tot o formațiune bazaltică naturală, cu toate că legenda o atribuie uriașilor. Să nu ne mirăm de nimic”, gândi Serafina încrezătoare. „O scară nu duce niciodată către nicăieri”, observă vocea din mintea ei. „Just. O scară e făcută ca să urci sau să cobori pe ea.Cum nu pot urca, pentru că mă aflu în punctul cel mai de sus, nu-mi rămâne decât să cobor”. Dar până una-alta, Serafina avea ceva mai bun de făcut. Se așeză comod pe una din treptele de piatră – găsise, în fine, un loc unde se putea așeza, care să nu fie acoperit cu zăpadă - și se odihni. „Destulă alergătură pentru moment, mititelule. Avem și noi dreptul să ne tragem sufletul, nu?” Un bobârnac îi dădu de știre că mititelul era de acord.

Primul dintre urmăritori privi peste umăr, neînțelegând ce se petrece. Pilotul primise ordine clare să nu pornească până când nu se întorceau toți cei zece mercenari cu prizoniera lor, iar zgomotul elicei răzbătea până sus pe munte, când ei se aflau încă la mare distanță de aparatul de zbor. „Poate încearcă să se ridice și să aterizeze undeva lângă noi” își spuse omul. „Bravo lui în cazul ăsta, m-am săturat să alerg după femeia aia – e sprintenă ca o capră de munte. Și m-a răzbit și frigul”. Dar elicopterul continua doar să-și învârtă paletele elicei, fără să se ridice de la sol.

Bărbatul se apucă din nou să alerge și rămase uimit. O scăpase doar câteva secunde pe femeie din ochi, iar aceasta dispăruse. „Ce dracu? Era cu doar treizeci de pași în fața mea…” Urmele ei se vedeau clar pe zăpadă și bărbatul se luă după ele. Duceau în sus pe pantă, până la o despicătură în stâncă, unde se pierdeau. „N-avea cum să sară peste asta”, gândi omul. De altfel, era evident că nu sărise, pentru că urmele nu se continuau nicăieri. Se opreau pe marginea prăpastiei – omul privi cu teamă în adânc, nevenindu-i să creadă. Nu se zărea nici un cadavru, dar nici fundul râpei, care părea extrem de adâncă. Pe când cugeta acolo, neștiind ce să facă, un tovarăș de-al lui îl ajunse din urmă.

-Avem noroc, credeam că-mi scoate sufletul urmărirea asta și sunt pe jumătate înghețat. Am văzut-o clar cum s-a aruncat în prăpastie, ne putem întoarce.

-Parcă era vorba să nu-i facem nici un rău.

-Păi, dacă ea s-a sinucis, înseamnă că noi i-am făcut vreun rău?

-Stai să ne ajungă din urmă comandantul, să ia el o decizie!

Pe rând, cei zece se aliniară pe buza prăpastiei. Cel pe care îl numeau „comandant” se aplecă și el și privi în adânc.

-De aici nu putea să scape, doar dacă ar fi avut aripi să zboare.

-Ce facem acum?

Comandantul chibzui câteva clipe, după care spuse:

-Femeia a murit, dar bărbatul nu era cu ea, asta-i sigur. E plecat cine știe unde, probabil după aprovizionare pe continent. Se va întoarce și-l vom prinde. Până atunci, de ce să așteptăm în frig, când putem să-i ocupăm casa? Nu avem decât să ascundem elicopterul undeva între munți și după ce vom captura bărbatul, să tragem o rachetă colorată în sus, ca pilotul să vină după noi. Dar ce face tâmpitul de pilot, de ce a pornit motorul degeaba? Merg să vorbesc cu el, apoi dăm năvală în casă.

Mercenarii găsiră planul bun – dacă acolo puteau să trăiască oameni, însemna că în casa aceea era cald și confortabil. Porniră bucuroși în jos – muntele cu vânturile lui aspre și pantele acoperite de zăpezi mari nu-i plăcuse nici unuia dintre ei.

„Tâmpitul de pilot” nu era chiar tâmpit. Văzuse indicatorul barometrului de bord luând-o în jos ca și cum s-ar fi prăbușit și spre

deosebire de mercenarii aleși după mușchii lor, dar nu foarte isteți și total lipsiți de experiența zonelor polare, el, unul, știa să intrepreteze corect instrumentele de bord și n-avea chef să simtă pe propria piele ce înseamnă o furtună în Antarctica. Hotărî să facă ceea ce făcea de obicei în asemenea cazuri – porni motorul. Asta pentru orice echipă cu scaun la cap era un semn clar să se grăbească. Numai că mercenarii lui Carlos nu erau obișnuiți să înțeleagă astfel de subtilități și n-ar fi suportat în ruptul capului să asculte de altcineva în afară de comandantul lor.

Pilotul nu făcea parte în mod normal din echipă – era un aviator militar, pe care Carlos îl primise împrumut de la un prieten general, hotărât să se dea bine pe lângă latifundiarul putred de bogat. Pilotul primise ordinul „ascultă de cel căruia oamenii îi spun comandant” și cam atât. De la început între el și mercenari domnise o antipatie vădită. Plecaseră cu toții din Haiti cu un avion particular, iar în Chile furaseră un elicopter militar performant, capabil să ducă până în Antarctica și înapoi zece zdrahoni și o ladă mare plină cu armament. Mercenarii vorbiseră fără oprelişti în fața pilotului despre misiunea lor, umplându-l de repulsie – să atace o femeie însărcinată, singură, i se părea degradant pentru onoarea lui de militar. Asta îl făcu să reducă la strictul necesar contactele cu mercenarii și să nu contribuie la misiunea lor altfel decât pilotând elicopterul. Faptul că acești civili prost crescuți îl amenințaseră că-i zboară creierii dacă nu le execută ordinele nu fusese de natură să îmbunătățească relațiile dintre el și ei. Dar Carlos era obligat să apeleze la această soluție – nimeni, dintre oamenii lui, nu era dispus să-și pună pielea la bătaie, pilotând un elicopter dincolo de cercul polar.

Acum pilotul se uita indiferent pe geam. Faptul că echipa se întorcea cu mâinile goale pe el nu-l deranja de loc. De cum îi văzu coborând de pe munte le strigă cât putu de tare să se grăbească, dar mercenarii fie nu-l auziseră, fie nu-l băgau în seamă. Rămase impasibil privind peisajul alb – mai văzuse el și altă dată furtuni, iar cei care se vor speria vor fi ei, nu el.

Deodată atenția îi fu atrasă de un zgomot surd care venea de undeva din interiorul elicopterului. Privi atent bordul – toate indicatoarele arătau că aparatul funcționa normal și totuși zgomotele se auzeau din ce în ce mai tare. Păreau să vină dinspre lada

așezată între cele două bănci lungi pentru pasageri, ladă din care mercenarii își scoseseră puștile. Sub ochii uimiți și plini de spaimă ai pilotului, lemnul solid al lăzii se crăpă în lung și o mână trecu prin deschizătură. Mâna pipăi după zăvoare și le deschise, apoi un om nu prea solid apăru din ladă. Părul îi era legat într-un batic negru prins la spate, tras până peste nas și având două fante decupate pentru ochi. În acest fel, din fața intrusului nu se zărea decât o bărbie ascuțită și voluntară și o gură frumoasă, ușor surâzătoare.

-Om bun, unde naiba suntem? întrebă străinul în engleză.

-În Antarctica, răspunse pilotul în aceeași limbă.

-Deja? Înseamnă că am adormit pe drum.

-Cine ești și cum ai ajuns în ladă? Și ce cauți în elicopterul meu?

-Să le luăm pe rând, zise omul zâmbind. Cine sunt, nu are nici o importanță pentru tine. Cum am ajuns aici e simplu – lada cu armele are fundul dublu, m-am ascuns în ea înainte de plecarea din Port-au-Prince și iată-mă. Iar în elicopter nu caut nimic, decât să-i împiedic pe colegii dumitale să-și îndeplinească misiunea, oricare ar fi aceasta.

-Nu sunt colegii mei, bombăni pilotul. Eu sunt doar cărăușul lor.

-Mai bine pentru dumneata, remarcă intrusul. Și-acum ce fac ăia acolo? Arătă cu capul spre geamul pe care se zăreau zece puncte coborând de pe munte.

-Se întorc cu mâinile goale, zise pilotul. Sper s-o facă mai repede, pentru că vreau să plec. Vremea se deteriorează rapid.

-Nu par hotărâți să se întoarcă, observă omul mascat. Se îndreaptă spre o construcție.

Intrusul aruncă o privire îngrijorată pe geam. „Deci niște oameni cumsecade vor avea necazuri din cauza leprelor lui Carlos”, își spuse mascatul. Cu gesturi incredibil de rapide, săltă lada și de sub fundul ei fals scoase o mitralieră din cele pe care le foloseau paznicii taberelor latifundiarului.

-Așteaptă-mă aici, strigă el către pilot și coborî din elicopter cu arma în mână.

Pilotul rămase stană de piatră – străinul înfrunta frigul Antarcticii fără cel mai elementar echipament de iarnă. Pe zăpada albă silueta lui se desena din contururi negre – purta pantaloni negri

de catifea reiată și o cămașă, tot neagră, din mătase. Picioarele îi erau încălțate în bocanci. Dar nu avea nici un fel de haină, de fular sau mănuși, iar primii doi nasturi ai cămășii erau descheiați, lăsând la vedere pieptul incredibil de alb. Pilotul se așteptase ca acel Zorro improvizat să înghețe instantaneu, dar se înșela – omul fugea spre casă, dacă ceea ce făcea se putea numi fugă. Practic, picioarele îi dispăruseră în pulberea albă pe care pașii lui o stârneau, ridicând zăpada. Silueta apărea încețoșată, ca mașinile de curse fotografiate atunci când iau viraje cu o viteză nebună. Pilotul simți fiori de spaimă – chiar dacă personajul părea să li se opună mercenarilor, modul în care se mișca, viteza incredibilă, nășteau semne de întrebare – ce era făptura aceea, că om nu putea fi, cu siguranță?

Mascatul se opri în fața casei înainte ca cineva să-l fi putut împiedica să ajungă acolo. Ridică arma în poziție de tragere și le strigă ceva celor zece mercenari, care se opriră o clipă, dar apoi părură să nu-l ia în serios, pentru că-și continuară înaintarea în direcția casei.

-Trageți, urlă comandantul.

Omul zâmbi, ușor ironic.

-Nu e frumos ceea ce faceți, trebuia să mă somați mai întâi.

Câteva doze de tranchilizante își atinseră ținta – puteau adormi un elefant în câteva secunde, dar asupra omului în negru nu aveau, în mod evident, nici un efect. Acesta ripostă, cu o salvă de gloanțe care se înfipseră în gheață, la un pas de picioarele mercenarilor.

-Dacă nu încetați, mă veți obliga să folosesc forța, zise omul. Cărați-vă la elicopter și lăsați casa în pace!

Mercenarii se aliniară, înaintând ca un zid compact. Prostie mai mare nici că se putea, dar ei erau convinși că omul nu va trage în plin, iar așa impresia de forță pe care o dădea șirul de zdrahoni era covârșitoare. Și-atunci omul se folosi de mitralieră, dar într-un mod la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Ridică patul armei ca pe un ciomag și până ca cineva să apuce să facă vreo mișcare, cei zece zăceau la pământ, miruiți în cap unul după celălalt.

-Capete moi ca brânza, constată mascatul.

Din tigvele a doi invivizi picura un pic de sânge. Mascatul își înmuie degetele, le duse la buze, apoi desenă cu sânge o inimă pe peretele casei. Făcu semn elicopterului să se apropie, îi azvârli pe

cei zece înăuntru ca pe niște păpuși de cârpă iar în final urcă și el. Pilotul decolă, speriat de cele văzute. Mascatul pescui din lada cu armele o bucată lungă de sfoară și după o perchiziție minuțioasă prin buzunarele mercenarilor, îi legă fedeleș unii de alții, ca pe un snop de spice de grâu. După care se instală neinvitat pe scaunul de lângă pilot, își întinse confortabil picioarele și spuse, destul de tare ca cei care se treziseră deja din leșinul loviturii lui năprasnice să-l poată auzi:

-Zboară peste strâmtoarea Magellan, înapoi în lumea oamenilor. M-am săturat de pustietatea asta moartă. Iar pe tipii din spate, dacă nu sunt cuminți, îi trimitem să se joace afară!

Peruggio ajunse în Țara de Foc cu micul elicopter de la National Geographic, fără peripeții. Spre mirarea lui, omul cu care trebuia să se întâlnească la Santiago de Chile îl aștepta în sudul țării, scutindu-l de drumul până în capitală.

-Se strică vremea, se anunță o furtună teribilă. Am hotărât să te întâmpin aici, cred că nu te superi. Nu aveai nici o posibilitate să ajungi cu un avion la Santiago, pe asemenea vreme.

-Oare mă pot întoarce în Antarctica înainte de furtună? Soția mea e acolo și n-aș vrea să rămână singură!

-Exculs! Ești nebun, omule, e trecut de prânz și furtuna a fost prognozată pentru diseară. Nu ai cum să ajungi, te-ar prinde chiar pe drum. Și nici pilotul nostru nu s-ar putea întoarce la bază.

Peruggio își mușcă buzele. Nu putea ajunge în singurul loc unde voia într-adevăr, din tot sufletul, să fie. Redactorul avea poftă de stat la taclale – erau oricum blocați acolo, zborurile spre capitală fuseseă anulate, iar rezervarea la hotel o făcuse pentru două zile. Peruggio îi aduse o mulțime de fotografii și de material pentru revistă, ce altceva puteau face acum decât ca unul să-și povestească impresiile din expediție, iar celălalt să ia notițe?

-Țin mult asemenea furtuni de vară pe aici? vru să știe Peruggio.

Redactorul ridică din umeri.

-Chile e o țară atât de lungă, că avem toate tipurile de climat cu putință. Eu sunt din nord, acolo vremea e cu totul alta și n-am de unde să știu.

Spre dupămasă cerul se acoperi de nori negri, vântul începu să sufle îndoind vegetația sărăcăcioasă și se porni o ploaie rece, deasă, care în curând se transformă în lapoviță.

-Blestemată vreme e în sudul ăsta extrem, spuse redactorul.

După cină, când furtuna era în toi, Peruggio căsca de zor și pretextând oboseala, se retrase în camera lui. În ciuda norilor, lumina de afară era puternică – aici noaptea e o noțiune relativă, care vara nu ține mai mult de două-trei ore. În liniștea camerei, întreruptă uneori de rafalele tânguitoare ale vântului, tânărul își goli mintea de orice altă preocupare și se gândi numai la Serafina. Se aștepta să o vadă în casă, privind îngrijorată pe geam la cerul sumbru, dar în loc de asta se trezi purtat de mintea ei într-un loc teribil de întunecos.

„Unde ești, dragostea mea?”

„Într-o peșteră”, veni răspunsul Serafinei.

„Ce cauți acolo? Casa a fost cumva afectată de furtună?”

„Nu, iubitule, am ajuns aici pe cer senin, nici nu știam că afară e furtună”.

„Nu ți-e teamă singură, în întuneric?”

„E ciudat, dar mă simt bine și în siguranță. Micuțului îi e bine și lui, mă mai înghiontește uneori, dar atâta tot. Tu unde ești, la un hotel?”

„Da. Mă enervează timpul pe care trebuie să-l petrec cu oamenii, povestind vrute și nevrute, când aș vrea atât de mult să fiu cu tine. Aici se spune că nu circulă nimic până la calmarea vântului, dar eu…”

„Să nu te prind că încerci să te dematerializezi și să ajungi astfel la mine. Știi și tu câtă energie îți ia acest lucru, dacă e vorba de distanțe lungi. Așteaptă să se schimbe vremea și vino înapoi cu elicopterul. Din fața casei te voi ghida cum să ajungi la mine, dar nu-ți risipi energia fără rost. Am dat de o structură interesantă, care necesită investigații detaliate. Ia cu tine pioletul și colțarii mei, s-ar putea să am nevoie de ei”.

„Iubito, mă lași cu moartea în suflet. Ești singură în pustiul acela, pe vremea asta câinoasă…”

„Nu te îngrijora. Sunt într-o peșteră adâncă, nu știu nimic din ce se petrece afară. Mi-e dor de căsuță, dar dacă e să recunosc adevărul, aici sunt mai în siguranță pe furtună”.

„Îmi permiți să stau de vorbă cu tine până mă întorc?” întrebă Peruggio plin de îngrijorare.

„Nu, dragul meu. Asta ne-ar obosi pe amândoi. Eu voi profita de liniștea și întunericul de aici ca să moțăi un pic, tu încearcă să dormi. Ne vedem mâine, iubitule”.

Peruggio nu insistă. Înțelese că Serafina voia să se odihnească, deși îl mira că ea putea adormi în întunericul unei peșteri. El însă nu reușea să pună capul pe pernă de grija și de dorul ei. Se apucă să caute un post de televiziune local, la întâmplare și dădu peste un buletin de știri. „E bun”, gândi el, „are și informații meteo”. Dar reporterii nu păreau interesați decât de resturile unui elicopter militar care se prăbușise din cauza furtunii și care fuseseră găsite chiar în Țara de Foc, la câțiva kilometri de locul în care se afla Peruggio.

Cap. 24 : Întâlnire între prieteni

Elicopterul nimerise una din acele rafale de vânt furioase, care făceau ca orice încercare de pilotaj să fie zădărnicită.

-Ce facem? întrebă pilotul. Nu am nici o direcție! Suntem în cădere liberă!

-Parașutează-te, dacă găsești vreo parașută pe aici, răspunse mascatul.

-Nu știu, idioții din spate au furat aparatul fără să-l verifice.

-Bravo lor. Oare de ce nu mă mir? Mascatul dispăru în compartimentul rezervat pasagerilor.

-Băieți, m-ați tot trimis la dracu, acum e momentul să vă duceți voi.

Aparatul avea o singură parașută la bord și mascatul o întinse pilotului.

-Salvează-te, nu ești o hienă ca ăștia!

-Și tu?

-Nu-mi purta mie de grijă!

Pilotul ezită.

-Grăbește-te, e vorba de viața ta!

Pământul stâncos al Țării de Foc se apropia cu repeziciune. Traversaseră, numai pilotul știa cum, strâmtoarea Drake („îmi place numele ăsta”, remarcase mascatul) dar o bucată din elice se rupsese și căzuse în mare, iar aparatul dezechilibrat se învârtea ca un bondar amețit. Înainte de-a ajunge deasupra țărmului, omul în negru tăie legăturile mercenarilor, cu gesturi sigure. Apoi ridică ochii spre cerul pe care se învolburau nori grei și murmură candid:

-Doamne, ia-le Tu sufletele în primire, că eu n-am de gând să mă întâlnesc în iad cu leprele astea!

Cu un gest fulgerător, deschise ușa pe care năvăliră înăuntru stropi mari de ploaie și se aruncă în mare. Elicopterul se mai învârti bezmetic la câteva sute de metri deasupra apei, până când pilotul se decise să se salveze. Mercenarii aceia fără inimă nu erau de natură să-i inspire milă! Cu ochii îngroziți, văzu aparatul zdrobindu-se de țărm și apoi explodând. Parașuta lui se deschisese și acum plutea în derivă purtat de curenții puternici de aer, dar, spre norocul lui, vântul bătea dinspre mare spre uscat. Îl durea doar sufletul pentru omul mascat, a cărui identitate nu reușise s-o afle. Oricine ar fi fost, se purtase bine cu el și sfârșise sub apele înspumate ale oceanului, pentru că un salt în gol de la asemenea înălțime era o condamnare sigură la moarte.

Corpul mascatului căzu cu un pleosc răsunător în valurile furioase. Acesta deschise ochii și se uită calm în jurul său. Aceea cădere care ar fi spulberat un trup omenesc, pe el nu-l afectase prea tare. Scoase capul din apa rece ca gheața și privi, printre picăturile de ploaie, în direcția uscatului, apoi se scufundă căutând apele adânci, mult mai calme. Lipsa de aer se pare că nu constituia o problemă pentru el, fiindcă nu ieși la suprafață ca să respire. Înota fără pauză și fără să obosească, până când ajunse pe mal și se cățără pe uscat. Își scoase masca, lăsând-o să alunece în mare - un păr ca aurul, lung și neted, i se risipi pe umeri.

-Lumea asta e nedreaptă, bombăni el. Am ieșit dintr-un ocean și mă sfârșesc de sete. Iar pe-aici noaptea e atât de scurtă că nici de o cină acceptabilă nu voi avea vreme.

Apa i se scurgea din haine, iar pe pantalonii și cămașa negre ca smoala, sarea oceanului lăsa dungi albicioase. Blondul ochi un loc pustiu, ferit de priviri indiscrete, ceea ce nu era prea greu de găsit - nici un masochist nu se plimba pe țărm pe o asemenea vreme. Își scoase hainele și bocancii, dezvăluind un trup superb, alb ca cel al unei statui de marmură. Nici o vânătaie sau o umflătură nu rămăseseră în urma impactului dur cu apa mării - individul era pur și simplu impecabil. Se apucă să-și stoarcă hainele, dar se lăsă repede păgubaș, mormăind:

-Ho, încet că le rupi!

Își pipăi buzunarele pantalonilor și scoase de acolo un plic transparent, impermeabil, în care se aflau niște hârtii - un pașaport și o sumă de bani în dolari nord-americani. Constată mulțumit că toate aceste lucruri scăpaseră de efectul devastator al apei sărate, se îmbrăcă iute în hainele ude și porni să caute o așezare omenească. În prima aglomerare de case care-i ieși în cale, se duse la un magazin și alese hainele cele mai scumpe pe care le găsi și care-i veneau pe măsură, având grijă să-și găsească un hanorac impermeabil, solid. Vânzătorul încercă fără folos să-l convingă să cumpere un pulover călduros - omul nu cunoștea ce e frigul. Alese o pereche de pantaloni și o cămașă, își puse hanoracul și plecă în continuare, să caute o altă pereche de pantofi, în locul bocancilor care musteau de apă. Văzu trecând o mașină a televiziunii, care se opri în locul unde căzuse elicopterul. Numai un morman de fiare și un fum negru mai rămăseseră să amintească de catastrofă. Omul ridică din umeri și-și văzu indiferent de drum.

Nu prea avea idee încotro merge și vorbea foarte prost spaniola, dar în mod evident căuta o hartă sau un indicator rutier care să-l conducă spre o localitate mai importantă. Mergea spre nord, îndepărtându-se de țărmul neprietenos, scăldat de apele reci ale oceanului antarctic, cu mâinile în buzunare și un pas tacticos, de individ care nu se grăbește. Spre seară ajunse într-o mică localitate unde întrebă de Punta Arenas, orașul din care pleacă majoritatea vapoarelor cu turiști amatori să vadă ghețari și să înfrunte oceanul furtunos. I se arătă drumul spre port, omul se duse acolo și se dumiri repede - următorul vapor pleca spre Punta Arenas a doua zi de dimineață, cursa din seara respectivă fiind anulată din cauza furtunii.

Blondul găsi un hotel și închirie o cameră pentru o singură noapte. Vremea proastă speriase turiștii și la recepție nu era lume. Recepționerul îi luă actele cu gesturi încete și se apucă să scrie în registrul de cazări, când un bărbat mic de statură coborî dintr-una din camere, lăsă cheia camerei pe un panou de lângă recepționer, salută într-o spaniolă fluentă și dispăru pe strada nu foarte circulată. Blondul schiță un ușor gest de surpriză, dar își reveni iute la atitudinea nepăsătoare de dinainte. Își luă în primire camera tocmai la timp ca să vadă de la geam silueta celuilalt pierzându-se pe o străduță lăturalnică ce ducea spre ocean. Tipul cu părul auriu deschise larg fereasta, privi strada pustie și apoi ieși pe geam și sări de la etaj cu agilitatea unei pisici.

Când îl ajuse din urmă, celălalt se cocoțase pe un promontoriu stâncos și privea fix valurile furioase stârnite de vântul puternic. Părea adâncit în meditațiile lui și nu se uita în jur. Blondul tuși ușor ca să-și facă simțită prezența. Se simți privit de niște ochi negri, uriași, așezați pe un chip tânăr, cu trăsături fine, palid, de o frumusețe ireală.

-Nu se poate! Tu, aici? murmură slab tânărul.

Blondul nu stătu pe gânduri, se repezi și-l strânse în brațe cu o putere uriașă, râzând și țopăind.

-Hei, nu-mi frânge oasele!

-Ah, scuze, dragul meu. Uitasem cât de fragile sunt ființele muritoare.

Se retrase stânjenit de brusca lui efuziune sentimentală, își înclină fruntea aureolată de nimbul părului auriu și-și duse o mână la frunte, șoptind abia auzit:

-Pace ție, Mediatorule!

Tânărul cu ochii negri îi răspunse ducându-și mâna dreaptă la frunte și în dreptul inimii:

-Pace ție, Ulrich.

Apoi, considerând că salutul formal era prea puțin pentru o revedere atât de neașteptată între prieteni, Peruggio îl îmbrățișă strâns pe blond, fericit și-l sărută pe amândoi obrajii albi și reci ca gheața.

-Eu...hm...când ne-am văzut ultima oară, nu știu prea bine cum să zic, dar cred că am fost un pic cam...cam măgar, s-o spun pe

șleau.

Peruggio îl bătu pe spate.

-Uri, nu-ți reproșa ceva pentru care nu ești de vină! Cei din neamul tău sunt mai temperamentali un pic, atâta tot! Am fost mereu convins că te vei împăca și vei reveni la sentimente mai amicale față de noi, iar Serafina abia aștepta ziua când te vei întoarce. Îmi tot spunea că-i lipsesc glumele tale mucalite.

-Unde-i nevastă-ta? Ai lăsat-o la hotel? Ar fi cazul să mă văd cu ea și să-i cer scuze.

-A rămas în Antarctica și mi-a cerut să nu mă întorc la ea până nu se potolește furtuna. Știi, călătoriile obositoare nu sunt pentru ea acum lucrul cel mai potrivit. De asta am venit aici - cu redactorul de la National Geographic am discutat toată după-masa, dar omul poate să fie enervant când ai alte griji pe cap. La televizor n-am răbdare să mă uit, sunt numai știri rele. Când l-am pornit, tocmai arătau rămășițele carbonizate ale unui elicopter, era sinistru...

-A scăpat vreunul dintre pasagerii elicopterului?

-N-am ascultat știrea, dar reporterul zicea ceva de pilot, care s-ar fi parașutat. Dar, Ulrich, ce e cu tine?

Vampirul se agita pe loc, tropăind nervos din picioare și pocnindu-și degetele de la mâini.

-Sunt un idiot, asta sunt. Am crezut că Serafina e cu tine și n-am făcut nici o încercare să dau de ea.

-Serafina e bine, răspunse Peruggio. S-a ascuns într-o peșteră și așteaptă acolo trecerea furtunii. N-a pățit nimic. Dar tu ai fost în Antarctica?

-Da, fir-ar să fie! M-am întors cu elicopterul ăla de care zici că a căzut și l-au arătat la știri.

Peruggio își ridică privirea îngrijorată spre ochii senini, liliachii-albaștri ai blondului. Putea însă să se uite mult și bine în ei, gândurile unui vampir nu se lasă citite de nimeni, nici măcar de Mediator.

-Dacă vrei, îți voi povesti totul. Doar că se întunecă pentru două-trei ore și pe mine mă chinuiește setea tare rău. Știi, am ajuns în Antarctica într-un cufăr cu fundul dublu, din care nu m-am mișcat zile în șir, iar acolo aș fi avut la dispoziție zece porții ambulante de

mâncare gratis, după care n-ar fi plâns nimeni, dar cu soarele deasupra capului…

-Știu, nu te poți hrăni.

-Iar fără hrană devin slab, chiar și un om m-ar putea învinge!

Peruggio își privi prietenul cu un aer compătimitor. Buzele acestuia erau crăpate, iar fața mai palidă și mai obosită ca de obicei.

-Te aștept la hotel, dar ai milă de oamenii din regiune, viața lor e și așa destul de grea cu clima aspră de aici.

-Știi bine că n-am mai ucis de secole pe nimeni, răspunse Ulrich.

Apoi se îndepărtă lent, cu un pas destul de diferit de mersul lui vioi dintotdeauna. Peruggio se scutură de apă și se întoarse la hotel. Până ajunse acolo, se lăsase noaptea – de fapt un semi-întuneric și o lumină albăstruie învăluiră tot peisajul, iar vântul parcă începuse să se domolească. „Intuiția soției mele…”, gândi Peruggio. „Dacă Serafina nu mi-ar fi interzis să mă întorc la ea, aș fi ratat întâlnirea cu un prieten drag”. În lipsă de alte preocupări, le scrise câte un mail socrului său și lui John, iar la sfârșit o asigură pe Giovanna că Ulrich revenise la sentimente mai pașnice față de el și Serafina și că acel „nu vreau să vă mai văd niciodată” se rezumase la o jumătate de an, un timp insuportabil de lung după părerea lui Peruggio. Când își expedia corespondența electronică, o bătaie discretă în ușă îi atrase atenția.

-Intră, e deschis.

Ulrich se strecură înăuntru cu mișcări vioaie. Buzele îi erau iarăși netede și rozalii, obrajii își mai pierduseră din paloare.

-Pace ție! Am fost la locul prăbușirii elicopterului, am mai găsit urme proaspete de sânge peste tot. Era bun – deși, bineînțeles, pe cei zece pasageri tot pe răbojul lui Steve trebuie să-i trec, el mi-a spus de planurile lui Carlos.

-Carlos, latifundiarul din Haiti? întrebă Peruggio.

-Chiar el. Individul ar da orice să pună mâna pe tine și pe Serafina, ca să descoperiți pentru el o metodă de control a creierului uman. Știi, culturile lui ilegale de plante halucinogene sunt lucrate de niște nenorociți drogați cărora are tot interesul să le mărească productivitatea. Iar dacă dispune de doi chimiști de talia voastră, e raiul lui, poate să scoată droguri noi pe piață.

-Dar e dezgustător, făcu Peruggio.

-Ilegal și imoral, adăugă Ulrich. Iar bietul Steve a trebuit să-și dea obștescul sfârșit din cauză că i-a încurcat planurile acestui criminal.

-Știu câte ceva din ce știe John, spuse Peruggio. Am mai corespodat cu el, nu era să te pierd din vedere.

-Mă suspectezi cumva că mi-aș fi încălcat promisiunile și aș fi ucis pe careva?

-Da' de unde! Dar poate ai fi avut nevoie de ajutor.

-Ajutor? Ulrich făcu ochii mari. Când are un vampir nevoie de ajutor? Și-apoi eram certați!

-Poate. Dar am rămas tot prieteni, nu? Ulrich se strâmbă. Era caraghis așa – vampirii nu pot plânge, deși uneori le mai vine și lor să o facă. Mi-ai promis că-mi povestești totul, schimă Peruggio firul discuției. John spune că ai salvat-o și pe Amber, care era să fie răpită.

Ulrich începu să-și depene istoria din clipa despărțirii de Serafina și Peruggio, după întoarcerea din Bucegi.

-Deși nu e mare lucru de zis, precizează el modest. O vreme am stat prin Timișoara și l-am adus pe Steve cu mine. Carlos își infiltrase oamenii printre comercianții arabi și ei cam dădeau târcoale casei voastre din Sasca. După ce micuțul i-a gâtuit frumușel pe toți, a plecat în Haiti și a trimis după mine, spunând că nu se descurcă singur la cât e de mare imperiul lui Carlos. Eu între timp am fost și prin Canada, la Amber, după care m-am întors în Haiti. N-ai idee cât de folositor mi-a fost să pot sta la soare, așa l-am pândit pe ticălos cu schimbul, ziua eu iar noaptea Steve. Când Steve mi-a spus că auzise de planul privind răpirea ta și a Serafinei, am hotărât împreună cu el ca eu să fiu cel care pleacă să-l zădărnicească. Știam că Steve n-ar fi putut supraviețui sub soarele Antarcticii. Înainte de plecarea din Haiti, cu un avion particular al lui Carlos, am înlocuit lada în care echipa lui pusese armele cu tranchilizante cu o ladă identică, având fundul dublu. M-am ascuns înăuntru și am pus și o mitralieră lângă mine, pe care am furat-o de la unul din paznicii lui Carlos. Știi că Steve m-a învățat, după atâta amar de vreme, să folosesc armele de foc? Dar mie tot lupta cu sabia în mână îmi place cel mai mult!

-Și ce ai făcut cu echipa lui Carlos?

-Ce puteam face? Am călătorit cu ea, i-am auzit pe ticăloși făcându-și planul să fure un elicopter militar în Chile – comandantul lor a zis că, dacă iese cu scandal, Carlos are prieteni pe aici – apoi, culmea, am adormit și m-am trezit în Antarctica. Tot timpul cât am fost cu Steve am vegheat ca fiul meu să nu pățească ceva și, rămas singur, m-a pălit somnul. Când am ieșit din ladă, mercenarii haitieni coborau dintre munți pe o câmpie unde se găsea o casă aproape perfect rotundă.

-Casa noastră, murmură Peruggio.

-Am bănuit asta. I-am amenințat cu arma, după care am folosit-o.

-I-ai ucis?

Ulrich zâmbi.

-Nu, am testat doar efectul ei psihologic asupra oamenilor. Dar i-am pocnit zdravăn în cap și i-am aruncat înapoi în elicopterul cu care veniseră. A, și am desenat cu sânge o inimă mare și roșie pe peretele casei, asta în ideea că, dacă dădusem cumva peste casa voastră, să știți că a trecut un prieten pe acolo. Dar, fiind nițel dobitoc și amețit de soare, nu m-am gândit s-o caut pe Serafina , iar acum n-am nici o dorință să mă întorc într-un loc atât de însorit.

-Mă descurc eu să dau de ea, zise Peruggio. Știu că s-a refugiat într-o peșteră în munți și că mă va conduce cu gândurile până în locul unde s-a ascuns. Dar tu ce ai făcut cu mercenarii? Am înțeles de la televizor că sunt morți.

-Păi, să-i ucid nu aveam voie, așa că le-am încredințat soarta în mâinile Domnului, parcă așa se spune, nu?

-Și?

-Și Domnul a pus o singură parașută într-un elicopter care putea transporta doisprezece pasageri. N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge să-mi placă de El atât de mult!

Peruggio râse.

-Înțeleaptă hotărâre, amice. De-acum, ce planuri ai?

-În zori traversez strâmtoarea Magellan, un vapor mă va duce la Punta Arenas, iar de acolo, după ce vremea se va îndrepta, voi pleca la Santiago, de unde voi lua avionul spre Port-au-Prince. Steve mă așteaptă, iar mie tare mi-e dor de el!

-Și mie mi-e dor de Serafina. În zori, vremea se va îndrepta în mod sigur.

-Știi tu asta? întrebă Ulrich. Sau ai făcut ceva în acest sens?

Peruggio afișă un zâmbet subțire, poznaș.

-Să zicem doar că am modificat un pic direcția vântului.

-Hm, e bine să te am ca prieten, rânji Ulrich. Poți să fii foarte folositor. Să-i transmiți Serafinei sărutări de mâini din partea mea. E adevărat ce am auzit, că e însărcinată?

-Perfect adevărat, spuse Peruggio roșind.

-Păi atunci, felicitări! De când cu Steve, îmi dau seama cât e de grozav să știi că mai există cineva pe lume cu același sânge ca tine. Îmi pare numai rău de Giovanna, noi nu vom avea niciodată copii și poate că ei îi lipsește o familie normală.

-Nici noi, Serafina și eu, nu suntem o familie chiar normală, dar cu toate acestea suntem foarte fericiți împreună. Dacă ai afla că Giovanna a avut copii înainte de a te cunoaște, cum ți s-ar părea asta?

Ulrich stătu o clipă descumpănit, apoi răspunse:

-Cred că m-aș bucura pentru ea. Adică… sigur m-aș bucura, aș fi foarte, foarte bucuros. Dar de ce întrebi?

Peruggio ezită – nu putea minți. Alegându-și cuvintele cu atenție, spuse:

-Am întrebat ca să știu dacă pot să-ți dau un sfat bun.

-Vampirii nu au nevoie de sfaturi, dar din partea ta îl accept.

-Ziceam doar să-i spui Giovannei tot ce mi-ai spus mie acum, făcu Peruggio zâmbind.

Se despărțiră în zori, adică în momentul când lumina zilei începu să crească, luând locul scurtei perioade de penumbră care fusese noaptea.

-Voi mai veni să vă văd, promise Ulrich, chiar dacă soarele ăla e tare enervant și reflexia razelor pe zăpadă îmi zgârie ochii. La scurt timp după aceea, Peruggio privi pe fereastră silueta blondului topindu-se în ceața aurie a dimineții.

Vremea se îndreptase, în mod surprinzător după cum ziceau localnicii, care nu speraseră la o furtună atât de scurtă. Elicopterul cu sigla „National Geographic” decolă în direcția Antarcticii. „Vin, iubita mea, mă întorc în sfârșit la tine” gândi Peruggio. Auzi în minte

râsetele cristaline ale Serafinei. „Grăbește-te, dragule, sunt nerăbdătoare să te văd și să-ți arăt ce am găsit”. Ce găsise și mai ales unde? Peruggio nu văzu în fața ochilor decât o mare de întuneric când se gândi la Serafina…

Serafina ațipi pe scările din peșteră, după efortul urcatului pe munte și al bătăii cu zăpadă. Se trezi peste vreo câteva ore, se concentră și ajunse la concluzia că nu putea percepe nici o minte omenească în apropiere, ceea ce o liniști. Era un semn sigur că ticăloșii care au urmărit-o plecaseră, probabil fără să facă vreun rău casei. Nu-i era foame, corpul ei se hrănise cu lumina soarelui în ultimele luni, dar bău câteva înghițituri de ceai din termos, lichidul cald o ajuta să se pună mai ușor în mișcare. Se felicită pentru echipamentul pe care și-l alesese – nici măcar după timpul petrecut în repaus în peșteră nu-i era frig. Își găsi bățul de schi pe care și-l pusese la îndemână și începu să coboare scara aceea care părea că nu se mai termină. Pe măsură ce înainta, impresia că se află pe o scară construită de făpturi înzestrate cu judecată devenea tot mai puternică. Privi atentă muchia fiecărei trepte – o prelucrare precisă, matematică, muchii perfecte în unghiuri drepte, fiecare treaptă egală cu cea de dinaintea ei – era puțin probabil ca jocul hazardului să fi putut da naștere unei asemenea formațiuni bizare. Uneori pereții peșterii se apropiau unul de celălalt și scara se strecura printre ei în spirale îndrăznețe, alteori se îndepărtau și pe lângă trepte se căscau hăuri negre, dar în acest caz existau întodeuna o balustradă sau puncte de sprijin pentru mână de-a lungul unuia dintre pereți. Din loc în loc, peretele pe lângă care se desfășura scara prezenta suprafețe șlefuite fin, perfect rectangulare. Serafina își apropie degetele care răspândeau o lumină palidă, asemena unui clar de lună, de una din aceste suprafețe – nu se zărea nimic, doar roca de bazalt. Curioasă, atinse peretele și rămase înmărmurită – un desen argintiu, foarte luminos, apăru din întuneric. Era o reprezentare incredibil de fină a unei clepsidre peste care se suprapunea o monogramă. Serafina mai văzuse acest semn și știa prea bine ce este – inițiala Arianei,

ultimul dintre Mediatori înaintea lui Peruggio. Iar clepsidra era identică pietrei din inelul de pe propriul ei deget și reprezenta simbolul casei din care provenea Ariana și din care făcea parte soțul ei și-acum și ea însăși.

„Interesante lucruri se găsesc pe aici”, gândi Serafina. „Deschide bine ochii, fetițo”.

Din când în când arunca o privire spre indicatoarele fosforescente ale ceasului de mână. Cobora astfel de mai bine de cinci ore. „Dacă aproximez la trei sute de metri pe oră viteza de coborâre, ceea ce e foarte puțin, tot sunt cu un kilometru și jumătate sub punctul din care am plecat. Oare scara asta duce sub cei patru kilometri de strat compact de gheață ai Antarcticii? Și ce voi găsi la capătul ei? Fosile, urme ale unei lumi care cândva a fost caldă și locuibilă? Sau palatele acoperite cu aur și oricalc ale lui Platon? Un fapt e sigur – Ariana a fost aici înaintea mea, pentru că nici o ființă omenească nu știe să scrie folosind literele străvechii scrieri a fiilor luminii. Ce spui, mititelule, e interesant?” Pesemne că era, pentru că micuțul îi dădu un bobârnac. „Poate crezi c-ar fi timpul să ne mai odihnim un pic?” Serafina se așează pe o treaptă și stătu așa o bună bucată de vreme. Simți că Peruggio se gândește la ea, îi transmise să nu se întoarcă pe furtună, mai bău o gură de ceai cald și porni în continuare, pe scară în jos.

Cu lungi pauze de odihnă și somn, câteva înghițituri de ceai și multă băgare de seamă, Serafina socoti că petrecuse mai mult de douăzeci și patru de ore în peșteră, din care cel puțin jumătate coborând pe scară. În locul unde ajunsese acum, aerul devenise mai cald, chiar plăcut pe lângă gerul cumplit de afară. Temperatura se menținea negativă, dar pe pielea feței nu mai simțea frigul aspru, ci doar o răcoare acceptabilă. „Unde o fi acum Peruggio?” gândi Serafina. Se concentră și-l văzu în elicopter, pe o vreme senină și însorită.

„Iubito”, auzi în mintea ei, „îți mulțumesc că m-ai sfătuit să rămân pe țărm până la trecerea furtunii. Știi cu cine m-am întâlnit? Cu Ulrich, care a revenit la sentimente mai bune față de noi”.

„Îmi vei povesti asta imediat după ce ne vom întâlni. Mi-e tare dor de tine!”

„Și mie! Voi ajunge peste cel mult o oră la căsuța noastră”.

Chipul lui Peruggio i se șterse din minte. Serafina se ridică vioaie de pe treapta pe care șezuse și porni în continuare, mereu în jos. Dădu peste un punct din care – în fine – scara se transforma într-un coridor orizontal, neted. „Ce mult seamănă cu Marea Galerie din piramida lui Keops”, gândi ea. Ca și acolo, coridorul avea o deschidere uriașă și era alcătuit din lespezi enorme de piatră. „Aici roca muntelui a fost prelucrată din interior, o muncă și mai complicată decât cea de la piramide. Oare cu ce lumină s-a lucrat în adânc?” se întrebă Serafina. Pipăi pereții netezi ca marmura - mâna ei făcea piatra să lucească. Dădu peste un loc în care coridorul se îngusta, formând un soi de poartă – în dreapta și în stânga, câte un bloc de piatră bara coridorul, lăsând o trecere îngustă între blocuri, în timp ce deasupra celor două blocuri masive fusese fixată o lespede transversală. Serafina își aminti de pățania lui Ulrich, care căzuse într-o capcană în sala de sub Sfinx și, prudentă, pipăi cu vârful bățului de schi spațiul de dincolo de poartă. „Fată prostuță, tot ce vezi a fost făurit de fiii luminii, iar ei nu puneau capcane”, auzi în minte. „Mergi liniștită, nimic rău nu ți se poate întâmpla aici, odată ce ai ajuns în lumea noastră”.

„Lumea noastră”, cugetă Serafina. „A cui voce o tot aud în cap? Credeam că e propriul meu subconștient, dar vocea cunoaște lucruri pe care eu nu aveam cum să le știu. Mititelule, tu vorbești cu mămica?”. Mititelul îi dădu un bobârnac, în loc de orice alt răspuns. Dar vocea vorbi din nou: „N-are cum, nu-l poți auzi înainte să treci de luna a șasea, e prea devreme. Însă el te aude și când te înghiontește, îți face semn că a înțeles. Să-i spui că-l iubești, cât de des o poți face – așa va ști că e așteptat cu drag și va deveni ceea ce unui fiu al luminii îi e sortit să devină – o ființă pură, cu sufletul curat și strălucitor”.

Serafina tresări speriată. „Sigur nu e vocea mea interioară. Eu nu știam că voi putea lega un dialog mintal cu copilașul după luna a șasea de sarcină”. Apoi întrebă temătoare, cu voce tare:

-Cine ești?

Nu-i răspunse decât ecoul propriilor cuvinte și tăcerea adâncă. Dar vocea continuă, pe un ton blajin: „Nu te speria, în adâncul sufletului tău știi cine sunt. Te aștept din noaptea timpului și nu-ți vreau decât binele. Ai curajul și pășește dincolo de poartă!”

Serafina ezită. „Sunt printre ai mei”, gândi ea, „nu mi se poate întâmpla nimic rău. Aici sunt în lumea fiilor luminii, sunt acasă și mi-e bine. Am curajul să merg înainte”. Se strecură prin deschizătura porții, apoi se opri. „Curaj am, dar nu și nebunie. Lumea asta e lumea mea de prea puțină vreme. Nici măcar Peruggio nu-i cunoaște toate misterele, iar eu am de apărat viața copilașului nostru. Nu, rămân aici în așteptarea soțului meu”.

Serafina se așeză, pregătindu-se de o lungă așteptare. Parcă nu numai frigul se înmuiase, dar nici întunericul nu mai era chiar de nepătruns. „Cu atât mai bine”, gândi ea, „dar de unde vine lumina?” Își roti ochii în jur – coridorul cu dimensiuni impozante se continua și dincolo de poartă, pierzându-se într-o depărtare cenușie. Cercetă lespezile din care fusese alcătuită poarta: netede, perfect îmbinate – începea să fie ceva obișnuit. Atinse cu mâna stâlpii puternici – ciudat, parcă o furnicau degetele! Lumina se intensifică și ea văzu cu surprindere cum pe monolitul care forma tavanul trecerii aceleia stranii apăruseră niște litere strălucitoare – un mesaj în scrierea de demult a fiilor luminii. „Lasă aici grijile și eliberează-ți mintea dacă vrei să dobândești cunoașterea. Drumul tău lung se încheie în acest loc – întinde doar mâna și vei primi tot ce ai căutat vreodată”. Serafina se înfioră. Își aduse aminte că ceruse, cu voce tare, piatra cunoașterii înainte de a pătrunde în aceea peșteră bizară. Iar mesajul vorbea în mod clar despre cunoașterea pe care ei o căutau. Întinse o mână înainte – așa zicea inscripția, nu? – dar prinse între degete doar aerul. „Nu, aici trebuie să fie ceva ce mie îmi scapă. Unde ești, iubitule?” „În fața casei”, auzi clar în minte. „Aș vrea să-ți regăsesc urmele, dar vântul din timpul furtunii le-a șters, așa că trebuie să mă ghidezi ca să ajung la tine”.

„Ia-o spre munte”, gândi Serafina. Închise ochii – din întuneric izbucni o lumină aurie și ea văzu munții de aproape, chiar de la baza lor. Înțelese – Peruggio folosise dematerializarea și venea cu o viteză nebună ca s-o întâlnească. Serafina rememoră drumul pe care-l parcursese urmărită de cei zece mercenari. Știa că Peruggio putea să-i vadă gândurile și că urma același drum, dar incredibil de repede. Îl zări o clipă pe marginea crevasei unde stătuse ea însăși, dezorientată și temătoare. „Dă-ți drumul în jos”, gândi Serafina, „e un jgheab pe care vei aluneca până la baza unui perete de stâncă.

Acolo e o gaură în perete, e intrarea peșterii unde m-am ascuns. Intră și coboară scara pe care o vei zări chiar din prima clipă”.

Pe măsură ce ea rememora drumul, vedea că Peruggio străbate locurile descrise. În scurt timp un zgomot ușor de pași o anunță că el ajunsese foarte aproape de poartă. Serafina se ridică de pe podeaua coridorului și se pomeni strânsă în brațe, în cea mai dulce dintre îmbrățișări. Peruggio îi căuta buzele, îi mângâia părul care se ivea de sub căciula de lână și gluga pufoaicei, o săruta pe față, pe frunte, pe gură, cu pasiunea mistuitoare a unui om însetat care a dat de apă în deșert.

-Fără apă și aer aș putea trăi, fără voi nu, murmură el. Sunteți bine amândoi?

„Mititelul”, strâns între ei doi, trase un bobârnac la nimereală. Peruggio simți mișcarea, râse și își ridică soția în aer, dansând cu ea pe lespezile de piatră. Serafina, când ajunse din nou cu picioarele pe pământ, îi arătă inscripția de deasupra porții.

-Ce ai vrea să facem, iubita mea? Nu ești obosită, nu ți-e frig?

-Nu, e totul în ordine, răspunse Serafina. Mintea mea logică îmi spune să mergem acasă, să ne odihnim în căsuța noastră, să chibzuim și apoi să revenim în acest loc.

„Mergi mai departe ACUM” îi șopti vocea din minte.

-Dar, continuă Serafina, e un nu știu ce care îmi cere ca, odată ajunși aici, să nu abandonăm și să nu revenim altădată. Din locul acesta nu există decât un drum – înainte, până la capătul coridorului, indiferent ce ar fi să găsim acolo.

Peruggio își petrecu brațul pe după talia ei și o porniră împreună, în pas domol, peste lespezile uriașe. Ariana îi spusese doar să se încreadă în intuiția soției, iar el n-avea de gând să calce sfatul acela înțelept.

Cap.25 : Pulbere de stele

Înaintară câțiva zeci de pași pe coridorul tot mai luminos. În îmbrățișarea lui Peruggio, Serafina se simțea nespus de bine. El radia căldură și siguranță, iar locul acela, strălucitor în comparație cu

întunericul de până atunci al peșterii, i se părea paradisiac. Coridorul cotea brusc, în unghi drept, terminându-se într-o sală perfect rectangulară, ai cărei pereți de bazalt fuseseră mai atent șlefuiți decât tot ce tinerii văzuseră până atunci, oriunde în altă parte. Sala era goală, exceptând un piedestal înalt de piatră aflat în mijlocul ei, asemenea unei mese de altar. Spre acest postament masiv duceau câteva trepte. Pe masă se găsea un obiect din care radia o lumină strălucitoare: o raclă din cristal transparent, lucrată atât de fin cum Serafina nu mai văzuse niciodată. În raclă se găsea trupul unei femei, sau ceea ce putea fi, la fel de bine, o statuie sau o reprezentare holografică a unei femei. Părea că doarme, atât că pieptul ei nu tresălta în ritmul respirației sau al bătăilor inimii. Pielea perfect albă a mâinilor, a gâtului și a feței nu era încrețită de nici un rid și avea finețea porțelanului. Ochii femeii erau închiși, iar genele lungi și negre îi umbreau fața. Genele acelea răsucite și arcul subțire al sprâncenelor semănau izbitor cu cele ale lui Peruggio, la fel și gura mică și frumos conturată. Atât că buzele femeii erau la fel de albe ca și restul feței. Părul, foarte lung și blond-auriu, îi fusese aranjat cu grijă de o parte și de alta a obrajilor și se resfira în bucle peste umerii, brațele și șoldurile femeii. Purta o rochie lungă, albă, strânsă pe gât cu un șnur de mătase, iar tălpile micuțe și la fel de albe ca restul pielii erau desculțe. Pe mâinile întinse lângă corp nu se zărea nici o bijuterie, fie inel, fie brățară și singura podoabă a femeii era o diademă simplă, argintie, care-i încingea fruntea și în mijlocul căreia fusese încastrată o piatră neagră.

Și Peruggio și Serafina recunoscură de îndată frumusețea aceea palidă - era Ariana, cea care contribuise cu o picătură din sângele ei argintiu la crearea speciei umane, dăruind oamenilor astfel o parte din simțul artistic, bunătatea și sensibilitatea fiilor luminii. Serafina voia să pună întrebări, dar își simțea gâtul uscat și avu senzația că o conversație în acel loc ar fi sunat straniu, aproape indecent. Vorbi așadar în minte, fără să scoată un singur sunet.

„E oare chiar Ariana sau o reprezentare a ei?”

„Este, cu siguranță, însăși Ariana”, îi răspunse gândul lui Peruggio.

„Incredibil - pare să doarmă, deși a murit poate de mii, poate de milioane de ani.”

„A fost conservată în gheață, iubito.”

„Da, dar și omul găsit în Alpi a fost conservat la fel și totuși nu arată nici pe departe așa”, remarcă Serafina.

„Dragostea mea, tu ai spus-o, acela era om. Ariana era o fiică a luminii.”

„Așa este, dar eu tot nu înțeleg. Tu însuți mi-ai spus că fiii luminii nu aveau cimitire - corpurile lor se transformau într-o pulbere argintie, pe care vântul o risipea îndată. Știu asta, pentru că am văzut.”

Serafina își șterse o lacrimă care-i alunecase pe obraz. Peruggio o strânse la piept.

„Nu plânge, iubito, noi nu ne plângem morții. Știm că se reincarneaza și se întorc printre noi. Obiceiul plânsului la morminte îl au doar oamenii, deși ei fac la fel - se întorc, doar că nu-și amintesc nimic din viețile anterioare și cred mereu că trăiesc pentru prima și ultima oară.”

Serafina era totuși tristă, privind frumusețea aceea desăvârșită, lipsită de viață. Își dorise atât de mult să găsească mormântul Arianei, abandonase orice speranță și acum, că se afla în fața acelui mormânt, o încercau sentimente contradictorii: uimire, bucurie că ajunsese în locul acela, melancolie, toate i se amestecau în suflet.

„Iubitule, nu cumva am găsit pământurile zeilor? Privește-o, nu e Ariana o zeiță? E atât de frumoasă...”

Își scoase căciula de lână și gluga hanoracului și rămase descoperită, înclinând capul în fața acelei frumuseți care o umplea

de tristețe. Peruggio se descoperi și el și rămaseră tăcuți, privind trăsăturile minunate ale chipului alb ca marmura. Stătură așa o vreme, nemișcați, până când Serafina tresări - auzise un fosnet ușor și sala deveni deodată încă și mai luminoasă. În apropierea lor, o siluetă se materializă din senin, rămânând totuși traslucidă, așa cum apar toți cei trecuți dincolo în ochii celor vii.

Ariana veni spre ei și se aplecă asupra propriului sicriu, privindu-și chipul. Abia acum Serafina sesiză micile diferențe - Ariana cea fantomatică părea cu câțiva ani mai tânără decât replica ei din sicriu, cu chipul mai senin.

„Deci iată-vă ajunși în sfârșit aici, în locul de unde fiii luminii s-au răspândit pe Pământ”, vorbi Ariana în mintea lor. Serafina tresări – era glasul pe care-l auzise tot timpul cât se aflase în peșteră.

„Da, am ajuns în sfârșit”, răspunse ea tot în gând, în tăcere.

„Eu te-am chemat”, recunoscu Ariana. „De prea multe milenii trupul meu zace în acest loc și spiritul meu rătăcește asemenea unui abur pe Pământ, fără să-și găsească liniștea. Va trebui ca voi doi să ridicați capacul sicriului, ca să mă eliberați de materie și spiritul meu să devină liber”

„Nu pot face asta”, suspină Serafina. „Ești atât de frumoasă! Nu pot distruge această frumusețe și nu mă pot lipsi de sfaturile tale”.

„Fetiță prostuță, nu-ți cer decât să-mi faci un bine. Nu te gândești că în această existență de spirit fără trup nu pot dansa, râde sau cânta și nu mă pot bucura de mângâierile unei alte ființe? Mi-e dor de căldura unui trup material, de dezmierdări, mi-e dor să fiu alintată… iar de sfaturile mele vei avea parte când te vei aștepta mai puțin la ele, pentru că noi ne reincarnăm și știm întotdeauna ce am fost în viețile anterioare. Fă-mi pe plac, aștept de prea mult timp să vii și să mă eliberezi”.

„Vei pleca și nu voi ști niciodată nici care erau pământurile zeilor, nici unde să căutăm piatra verde a cunoașterii. Singura noastră legătură cu aceste lucruri ești tu. Iar dacă în mai puțin de un an nu restituim piatra, Pământul va fi distrus și oamenii încă nu sunt pregătiți să trăiască în afara lui. Pe vremea ta a pierit o civilizație, cum poți lăsa să mai piară încă una?”

„Nu pe vremea mea a pierit, ci din cauza mea. Reîntoarcerea ne ajută să corectăm greșelile din viețile noastre trecute și să trăim o

viață mai bună și mai fericită. Pentru voi nu am decât un sfat – nu repetați greșelile pe care le-am făcut eu și soțul meu, aveți încredere nelimitată și necondiționată unul în celălalt. Cât despre piatra verde, nu am revenit niciodată aici după ce am fost înmormântată și nu am știut ce s-a petrecut cu ea, dar uite!”.

Degetul translucid al Arianei bătu în geamul de cristal al sicriului, arătând obiectul pe care se odihnea capul femeii moarte: într-o pânză prețioasă, brodată cu fire aurii și argintii, fuseseră învelite trei plăci de cristal verde, strălucitor.

„Sunt originalele după care oamenii au copiat ceea ce ei numesc tablele de smarald, dar desigur că acesta nu este smarald în înțelesul pământenilor, ci acel oricalc pe care noi nu-l puteam obține decât în lumea noastră, de unde se trag fiii luminii. Cât despre pământurile zeilor, locul în care ne aflăm acum e insula unde ne-am stabilit, cu multe ere în urmă, când pământul acesta era frumos și verde. Nu știam că oamenii i-au spus pământ al zeilor - știi, noi nu credeam în zei”.

„Lumea asta a rămas așa cum ați dorit-o voi”, gândi Serafina. „E singura parte de pe Pământ unde nu există arme”.

„Mă bucur să aud asta”, răspunse Ariana. „Înseamnă că a rămas o lume pură, așa cum era pe vremea când am trăit eu”.

Făptura translucidă se apropie de Peruggio, care își plecă fruntea. Ariana i-o atinse cu buzele ei imateriale, apoi se întoarse spre Serafina.

„Nu fii tristă, e ceva atât de … uman. Bucură-te de noua viață căreia îi vei da naștere, viața e cel mai frumos dar. După ce eu voi fi plecat, tot ce găsești în racla mea îți aparține – este moștenirea mea pentru tine, oferită cu drag. Când va veni vremea, îi vei dărui și tu acel lucru unei femei curajoase, așa ca tine – unei adevărate fiice a luminii. Dar acum te rog să faci ceea ce ți-am cerut – deschide sicriul”. Apoi silueta pluti până în dreptul lui Peruggio.

„Strănepoate, sunt mândră de tine. Nu cred să fi existat vreodată un Mediator mai iubitor și mai bun ca tine”.

Ariana se retrase în umbră, într-un colț al încăperii, o amintire discretă a unui trecut de mult uitat.

-Haide, Peruggio, șopti Serafina. Trebuie s-o facem, ne-a rugat doar.

Prinseră amândoi câte un capăt al capacului transparent de cristal.

-Când zic „trei”, ridici, spuse Serafina. Unu, doi, …

Dar nu putu să spună „trei”. Rămase tăcută, cu ochii ațintiți la chipul palid de sub placa de cristal.

-Nu pot… e atât de frumoasă!

„Te rog”, șopti silueta fantomatică din colțul sălii, care devenea cu fiecare clipă tot mai puțin strălucitoare. „Doar nu vei îngădui întunericului să mă cuprindă pentru totddeauna!”

-Dar ești... ești minunată! Nu-mi cere să distrug așa ceva!

„Mă voi întoarce, Serafina. Mă voi întoarce ca să-mi răscumpăr greșelile din trecut și mă vei iubi mai mult decât poți să o faci acum. Abia atunci vei găsi că sunt cea mai frumoasă făptură pe care ai văzut-o vreodată.”

Asta nu putea să fie adevărat! Cea mai frumoasă ființă era Peruggio, soțul ei. Serafina închise ochii, din care lacrimile curgeau în șuvoi continuu, se propti cu mâinile în capacul de cleștar, se ambiționă și-l împinse. Simți că Peruggio e lângă ea și o ajută și când deschise ochii, îl văzu alături, cu sudoarea și lacrimile amestecându-se pe chipul lui superb. Capacul raclei căzuse pe podeaua de piatră a încăperii și se spărsese în mii de cioburi, care sclipeau ca diamantele.

Ceea ce urmă îi trezi Serafinei cea mai dureroasă dintre amintiri. Se revedea aievea, cu ani în urmă, privind modul în care trupul lui Peruggio se transformase în puzderie de fire de praf argintiu, care dispăruseră risipite de vânt. Dar el intuia ce rană deschide în sufletul soției imaginea Arianei dispărând, o cuprinse pe Serafina pe după umeri și o strânse în brațe cu căldură, făcând-o să-l simtă alături de ea, viu și material, cu parfumul pielii lui mătăsoase mirosind a pădure de brad și a fâneață cosită vara. Îmbrățișată astfel, Serafina avu puterea să privească trupul perfect al Arianei strălucind pentru o ultimă oară, apoi disipându-se în miliarde de paiete minuscule, aurii și argintii, care sclipiră în aer câteva clipe, înainte de a dispare în neant.

„Mulțumesc”, îngână slab din colț silueta transparentă, apoi întunericul o înghiți cu totul pe cea care fusese Ariana, penultimul Mediator.

Pentru o vreme, după lumina care se stinsese, sala părea cufundată în beznă. Încet, pe măsură ce ochii se obișnuiau cu semiobscuritatea, cei doi tineri deslușiră două obiecte care păreau ușor fosforescente pe fundul raclei - diadema și perna pe care se sprijinise capul frumos al Arianei, alcătuită din trei table perfect egale de cristal verde, transparent, acoperite de o scriere gravată fin și aurită. Peruggio înfășură tablele în linţoliul lor de pânză prețioasă și, cu infinită grijă, le puse în rucsac. Apoi luă diadema zâmbind.

-Dacă tot ți-ai descoperit capul, măcar lasă-mă să ți-o probez, iubito. Vei arăta ca o regină cu ea!

Diadema se potrivea ca turnată pe fruntea Serafinei. Peruggio stătu așa o vreme, contemplându-și soția, dar nici ea și nici el nu se pregătiseră pentru ceea ce urma să se întâmple.Piatra de pe fruntea Serafinei deveni, din neagră, albă și strălucitoare ca soarele, inundând încăperea cu o lumină orbitoare. În lumina aceea, Serafina părea nu o regină, ci o zeitate nepământeană, desăvârșită, emanând autoritate și putere. Era de o frumusețe dincolo de puterea de înțelegere a muritorilor și dincolo de ceea ce ochii lor erau capabili să vadă. Ea închise ochii și începu să zâmbească. Purta pe față o expresie de fericire care o transfigura cu totul - Peruggio recunoscu în sinea lui că nici măcar la nunta lor chipul Serafinei nu radiase o asemenea stare de fericire pură. Apoi, cu gesturi măsurate, își duse mâinile la cap și-și scoase diadema, iar peste încăperea aceea plină de taine se lăsă din nou întunericul. Serafina cotrobai în rucsac și scoase un pulover călduros, pufos și moale, în care înveli cu grijă prețioasa tiară, continuând să zâmbească.

-Ce-a fost asta? vru să știe Peruggio.

-Un lucru tare ciudat - era ca și cum, odată ce mi-am pus diadema pe cap, în mintea mea s-ar fi deschis porți nebănuite și s-ar fi creat legături care nu existaseră înainte. Acum nu mă mai tem și nu mai sunt îngrijorată - știința femeilor înțelepte din lumea fiilor luminii mi-a fost relevată și știu exact cum se vor petrece lucrurile când voi aduce pe lume copilașul nostru. Și l-am văzut! l-am văzut chipul - nu există cuvinte pentru a descrie ceva atât de frumos, de gingaș și de desăvârșit.

-L-ai văzut pe copilașul nostru? Cum?

-Era o proiecție incredibil de reală din viitorul nostru, spuse Serafina. L-am văzut crescând și m-am zărit pe mine însămi cu el în brațe, iar pe tine aplecat asupra noastră. Va fi un băiețel, cu părul tău negru și buclat, cu fața ta palidă și trăsăturile tale perfecte, dar va avea ochii mei, albaștri și mari ca două lacuri adânci de munte. Va fi o minune! Și am mai văzut o imagine, cu el așa cum arată acum. Era asemănătoare cu ceea ce văd oamenii la ecograf, dar nemipomenit de clară și de colorată. Degete minuscule la mâini și picioruțe, un craniu uriaș comparativ cu restul corpului, așa cum sunt toți pruncii nenăscuți încă la vârsta lui. Numai că răspândea o lumină în jur, așa cum facem noi doi. Și interiorul pântecului meu era luminos! Acum știu de ce sunt atât de înnebunită după soare - doar am ajuns un fel de licurici întors pe dos, nu?

Peruggio ascultă fericit, cu ochii plini de zâmbet.

-Iubito, este incredibil! Dar aici parcă timpul trece altfel, ești de mult în subteran, lipsită de lumina soarelui și nu te poți dematerializa, iar scara aceea care ți s-a părut nesfârșită la coborâre, la urcare va fi încă și mai grea. Trebuie să plecăm din locul acesta, oricât de mult am vrea să mai rămânem. Acum nu ne mai leagă de el altceva decât amintirile, care nu există decât în mințile noastre. Dar afară, la suprafață, e lumea oamenilor, lumea vie în care trebuie să ne întoarcem.

Serafina își șterse o lacrimă.

-Știi...

-Știu. Și eu visam la palatele poleite cu aur și la străzile pavate cu oricalc. Dar dacă am găsi așa ceva, crezi că lumea oamenilor ar deveni mai bună sau mai înțeleaptă? Crezi că oamenii ar fi capabili ca, în fața dovezilor de netăgăduit, să-și recunoască istoria reală? E foarte greu să zdruncini convingerile cuiva și e imposibil să ștergi cu buretele credințele unui neam întreg și să le înlocuiești cu altceva, chiar dacă știi că ele sunt greșite. Lasă omenirea să creadă în continuare că Platon a descris cetatea ideală din visurile lui și lasă arheologii să spună că lumea civilizată se trage din vechiul Summer. Deocamdată e mai bine așa.

Serafina afișă un zâmbet poznaș.

-Ce ți-a mai dat prin cap, iubire? se interesă Peruggio, studiindu-i atent expresia amuzată a chipului.

-Păi, avem tablele cunoașterii, nu?

-Crezi că e o idee deșteaptă să le ceri să-ți localizeze capitala Atlantidei? întrebă Peruggio.

-În nici un caz, dragul meu. E, oricum, la câțiva kilometri sub gheață, într-un loc unde clima îngrozitoare ar descuraja orice șantier arheologic. Dar putem cere să o vedem așa cum a fost în perioada ei de maximă înflorire.

-De ce să vrei să vezi o copie, când poți avea originalul? Atlantida nu a fost decât o copie palidă a lumii noastre de pe planeta pe care s-a născut civilizația fiilor luminii. Nu ar fi mai interesant să aruncăm o privire în lumea aceea?

Peruggio avea dreptate. Serafina se imagina stând confortabil pe un vraf de perne, în căsuța caldă și plăcută și văzând înaintea ochilor toate lucrurile minunate de care scrierile antichității povesteau, dar pe care praful mileniilor, războaiele și răutatea omenească le șterseseră de pe fața Pământului.

-Dacă voi da un rateu rușinos cu proiectul meu de seră de plante, m-aș putea plimba nițel prin grădinile Semiramidei, propuse ea. Apoi își roti ochii pentru ultima oară prin sala cufundată acum pe deplin în întuneric și ieși, oftând din greu. Peruggio veni în spatele ei, privind în urmă și văzu racla de cleștar căzând de pe postamentul ei fără să fi fost atinsă și spărgându-se în milioane de cioburi.

-Nu e decât pulbere de stele, murmură el slab. De fapt, asta suntem cu toții...

Pe măsură ce se îndepărtau de sala rectangulară, senzația apăsătoare de tristețe se risipea și ei își regăsiră voioșia dintotdeauna. Se strecurară unul după altul prin poarta îngustă - literele strălucitoare dispăruseră cu desăvârșire, iar bezna era densă. La capătul coridorului, Peruggio se opri.

-Păi, dacă tot ne întoarcem în lumea oamenilor, să ne bucurăm de găselnițele lor. Nu-ți irosi energia, iubito, încercând să luminezi locul ăsta sumbru. Când am trecut pe acasă, mi-am pus o lanternă în rucsac. Uite!

-Și taci ca porcul în păpușoi, izbucni Serafina.

Peruggio găsi comparația hazlie și începu să râdă. Spațiul peșterii amplifica sunetul și parcă toată tensiunea acelei zile lungi și încordate se risipi.

Serafina mergea prima, cu lanterna într-o mână și bățul de schi în cealaltă. Începuse să urce scara și-și aminti cum o coborâse, cu glasul cald și plăcut al Arianei în cap. Îi va lipsi de-acum aceea voce, își spuse zâmbind. Noiembrie se apropia de sfârșit și ea trecea în cea de-a șasea lună de sarcină. Peste puțin timp va auzi o altă voce în mintea ei - o voce subțire și dulce de copilaș, vocea pruncului lor. Lucrul acesta o făcu să simtă o bucurie și o nerăbdare fără margini - încă un pic și jumătate din anul acela interminabil va fi trecut. Cu fiecare zi, tot mai aproape de clipa în care își va ține pruncul în brațe - cât de minunat putea să fie totul!

Își amintea de coborârea pe aceea scară fără sfârșit ca de un lucru mai degrabă neplăcut - o îngrijoraseră urmăritorii, se știa despărțită de dragul ei Peruggio și îngropată, singură, în măruntaiele muntelui. Numai buna ei dispoziție dintotdeauna și voioșia contagioasă o făcuseră să nu se îndoiască de drumul ei și să meargă mereu mai departe, încrezătoare. Dar acum datele problemei se schimbaseră radical - de câte ori îi era somn și voia să ațipească sau o cuprindea oboseala, Peruggio se așeza pe câte o treaptă a scării și o lua în poală, rezemându-i capul pe pieptul lui, sau o lăsa să doarmă pe genunchii lui. Îmbrățișările lui îi țineau de cald, asta pe lângă faptul că el avusese prevederea să-i pregătească, înainte de a urca în munți, un termos cu ceai proaspăt, fierbinte. „Să tot urci”, gândi Serafina.

Își petrecu și a doua noapte în peșteră, se trezi vioaie iar în ziua următoare, pe la ora prânzului, Peruggio o ajuta să se extragă din gaura prin care intraseră – abdomenul ei proeminent se comporta iarăși ca un dop, hotărât s-o înțepenească în gura peșterii. Dar se descurcară și după două zile de întuneric, Serafina zări din nou un fir subțire de lumină solară furișându-se în crevasă, printre zăpezi. Vântul nu mai bătea deloc și totuși o izbi o senzație de frig mușcător.

-Ce ger e, iubitule, spuse Serafina.

-Nu e mai rău ca altădată, doar că ți-a lipsit soarele și energia ta a avut de suferit din cauza asta.

Partea mai grea a drumului abia acum urma: jgheabul prelung, înclinat la șaizeci de grade și acoperit cu gheață, pe care alunecarea în jos fusese o plăcere, numai că el trebuia parcurs în sens invers.

Peruggio scoase din rucsac pioletul și colțarii Serafinei și o ajută să se echipeze, o treabă nu prea ușoară pentru că ea se înfofolise teribil.

-Ai putea fi sus într-o clipită, dragule.

-Nici să nu te gândești! Atâtta timp cât nu dispun de o coardă suficient de lungă ca să te extrag din crevasă, vom merge împreună.

Serafina surâse. Îi plăcuse de mică acest mod de a se cățăra cu pioletul și colțarii. Punctele în care ghearele colțarilor se înfigeau în gheață îi dădeau o senzație plăcută de stabilitate și siguranță. Iar când prima rază de soare îi atinse fața, începu să râdă cu toată gura, încântată ca de o joacă de copil. Dar pe măsură ce se apropiau de ieșirea crevasei, devenea tot mai tăcută și mai atentă.

-Ai obosit, iubito? întrebă Peruggio.

-Nu, nici pomeneală. Doar că scanez ce se întâmplă afară, n-am chef să ies pe buza prăpastiei și să mă trezesc cu niscaiva indivizi înarmați așteptându-ne, cu armele îndreptate spre noi. Mulțumesc, asta mi-a ajuns o singură dată!

-Și simți ceva suspect pe drum sau în jurul casei?

-Nu, e liniște.

-Foarte bine. Te previn că pe peretele căsuței noastre vei găsi o inimă roșie, desenată cu sânge. Să nu te sperii.

-Ceee...? Cine a…

-Ulrich. A spus că n-a găsit altceva de scris prin împrejurimi, așa că l-a pocnit în cap pe unul dintre indivizii care te-au atacat și a făcut rost de ceea ce el numește „o cerneală de cea mai bună calitate”.

-Incorigibil, bombăni Serafina. Sper că nu-și scrie și cărțile cu același soi de „cerneală”.

-Nu cred, deși s-ar putea să-l tenteze asta din când în când!

După câteva ore de ascensiune cu pioletul în mână, se pomeniră pe marginea crevasei, în plină bătaie a soarelui. Serafina se lăsă să cadă în zăpadă și rămase așa, întinsă, cu ochii închiși, până când simți că lumina strălucitoare a zilei îi pătrunde în fiecare colțișor al ființei.

-Nu-ți căuta propriile urme, dragostea mea. A fost o furtună teribilă și vântul le-a șters. Mai bine lasă-mă pe mine să merg în fața ta și voi face alte urme noi.

Serafina se învoi, mai ales că drumul era îngreunat de zăpada proaspăt depusă. Când văzu casa gri-șoarece profilându-se pe albul câmpiei de la poalele munților, îi veni să danseze. Oricât de mult i-ar fi plăcut o viață plină de peripeții, ceea ce i se întâmplase în ultimele zile o răscolise și o făcuse să sufere de dorul căminului ei liniștit. Ajunși în fața casei, Peruggio avu voie să șteargă inima roșie de pe perete. Nu arăta rău, dar știind că Ulrich folosise în loc de cerneală sânge de om, era totuși un pic macabră. În fine, sosi și clipa îndelung așteptată când își regăsiră pernele colorate, baia caldă, fotoliile din rafie, tablourile de pe pereți și micile nimicuri pe care le aduseseră de la Sasca, de la „adevărata” casă.

Până când Serafina se răsfăța sub dușul cald, Peruggio scoase din rucsac cele trei plăci rectangulare de cristal verde, învelite în prețioasa lor pânză cu fire de aur și argint. Plăcile se îmbinau una cu cealată formând o suprafață netedă ca o foaie de hârtie. Textul fusese săpat în piatra dură, apoi adânciturile formate, umplute cu aur lichid. Pe fondul verde-închis, literele de aur se puteau citi cu ușurință. Serafina veni cu pași ușori, ștergându-și cu un prosop părul arămiu, din care se scurgeau picături de apă.

-Deci asta e piatra verde a cunoașterii, zise ea. Interesant! Aș vrea al naibii de mult să pricep cum funcționează. Bănuiesc că nu e ceva de genul lămpii lui Aladin, din care să iasă duhul și să-ți îndeplinească dorințele.

-Poți încerca, spuse Peruggio zâmbind.

-Nu, dragule, singurul lucru pe care l-am dorit cu disperare în viață e aici lângă mine. Serafina își strecură o mână pe după mijlocul lui, trăgându-l mai aproape de ea. Dar trebuie să existe o regulă clară și logică pe care, dacă o urmezi, piatra își va releva secretele. Mai avem timp până când va trebui să ne despărțim de tablele cunoașterii, ar fi cazul să aflăm cum funcționează. Altfel aș avea impresia că am cărat până aici degeaba micul nostru laborator științific.

-Păi nu e degeaba, iubito. Ulrich a promis că mai trece pe la noi, iar tu ai pus într-un borcan, la plecarea de la Sasca, spori de ciuperci. Mă gândesc c-ar trebui să înființăm o mică ciupercărie, nu de alta dar l-am scuti de pocnitul oamenilor în cap atunci când îl mai chinuiesc talentele de desenator.

Serafina zâmbi - băutura pe care o consuma de obicei Ulrich, un extract de ciuperci și o mulțime de alte ingrediente, având gustul, culoarea și proprietățile sângelui uman, fusese descoperită de ea însăși și de Giovanna în laboratorul de chimie din pivnița casei de la Sasca. Ulrich le dăduse, e drept, o mână de ajutor, pentru că fusese ucenicul unui alchimist cu secole în urmă și mânuirea vaselor Berzelius și a eprubetelor nu-i era deloc străină.

Peruggio trebui să admită că-i plăcea ideea Serafinei de a investiga funcționarea tablelor cunoașterii. Urma să se despartă peste câteva luni de unul dintre puținele artefacte care îi veniseră, străbătând distanțe uriașe și milioane de ani, din lumea strămoșilor lui și cercetarea acelor table nu putea decât să-i îmbogățească informațiile despre lumea pe care înaintașii o pierduseră pentru totdeauna. „Cândva”, își spuse el, „pruncul nostru se va dumiri că este diferit de oameni și va începe să pună întrebări. Eu am primit răspunsuri, la vremea mea, de la Ariana dar Ariana nu mai e decât o amintire. Ar trebui să știu să răspund la acele întrebări, chiar dacă m-am născut și am crescut aici pe Pământ”.

Dar acum în viitorul imediat avea ceva mai urgent de făcut - Serafina voia să știe tot ce discutaseră Peruggio și Ulrich în Țara de Foc. Așa că ea se trezi instalată comod într-unul dintre fotoliile de rafie de sub tavanul mansardei, unul din locurile cele mai calde ale casei, cu o cană aburindă de ceai în mână, iar Peruggio se apucă să depene în cele mai mici detalii amintirea nopții petrecute într-un hotel dintr-un mic sat izolat, în plină furtună, la taclale cu un vampir.

-Prietenii sunt un lucru minunat, concluzionă Serafina după ce află totul. Ar fi bine să-i punem la curent cu cele întâmplate în ultimele zile, ca să știe că am găsit tablele și Mediatorul și-a îndeplinit misiunea. Avem oricum nevoie de ajutorul lui Ulrich, el e singurul dintre noi care a cercetat într-un laborator fenomene aflate la granița științei cu magia și mintea lui e mai puțin impregnată de raționalism decât a noastră.

-E așa cum a prezis spiritul din Lacul Zânelor, remarcă Peruggio. Ciudată mai e și magia locului aceluia! Fericirea noastră și misiunea mea sunt legate una de alta, așa cum ni s-a proorocit.

-Pentru ca fericirea să fie deplină, trebuie să mai treacă o jumătate de an, spuse Serafina mângâindu-și abdomenul. Oare de

ce cred că lunile astea nu vor fi deloc monotone și lipsite de griji, acum că avem tablele?

Peruggio îi făcu șmecherește cu ochiul.

-Ne vom descurca, nu uita că pentru asta s-au inventat prietenii.

.